

GİZLİ KAHRAMAN

Sadece Mark Remington, onun kalbini eritebilirdi. Ama evlendiği kişi Mark değildi. Şimdi ise dul ve hamile olan Lauren McKenzie, yedi sene sonra onu yeniden kapısında görünce bir hayli şaşırmıştı. Onun neden geri döndüğünü ya da neden kalmakta kararlı olduğunu bilmiyordu...

Erkek kardeşinin dul karısına yeniden ayaklarını üzerinde durabilmesi için yardımcı olmak, çok onurlu bir davranıştı. Ama Mark, bu güzel anne adayına karşı beslediği hisleri daha ne kadar inkar edebileceğini bilmiyord. Tek istediği, Lauren'i yüreğine almak ve ona birbirleri için yaratıldıklarını anlatmaktır. Sevgi dolu kolları arasında onu her zaman koruyacağına genç kadını ikna edebilecek miydi..?

BİRİNCİ BÖLÜM

Aramızda kan bağı olmasa da O, her yönden benim erkek kardeşimdi. Şimdi ise o yok ve elimde kalan tek şey, ona duyduğum özlem.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Tepenin üzerinde erkek kardeşinin evi vardı. Evde de kardeşinin dul karısı... Dışarıda, karanlığın içinde Mark Remington, arabasında tek başına oturuyordu. Oradan başka her yerde olmayı tercih ederdi. Arabasının rölantide çalışan motorunun sesinin farkında bile değildi. Kulaklarında sadece kızı hakkında konuşurken Grace McKenzie'nin endişe dolu sesi yankılanıyordu. *Bir şeyler yolunda gitmiyor, Mark. Kızımın hala acı çektiğini, biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ama bize içini açmayacaktır. Ona yardım etmemize izin vermeyecektir. Neler döndüğünü açıklamayacaktır. Lütfen, gidip ona bir bak. Siz ikiniz çok yakındınız. Belki sizinle konuşur.*

Mark, Grace'nin söylediklerini düşünürken o an bulunduğu yerde olmak istemediğini tekrarladı kendine. Ama onun istekleri hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Üç ay önceki cenaze harcinde son yedi yıldır Lauren'den kaçmıştı. Yine de onu görmekten arkasını dönüp gidemezdi. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra genç kadının hayatından bir kez daha çıkacaktı.

Loş bir ışık sızan pencerelerin ardında bir kadının silüetini gördüğünde Mark, direksiyona sımsıkı sarıldı. Gecenin insanı ümitsizliğe sevk eden karanlığı ve onunla yeniden karşılaşmanın verdiği tedirginlik, Mark'ı bir kabus gibi sarmıştı. Sunrise Çiftliği'nden çıkıp Frisco'ya doğru yola çıktığında saat gece ya-

rısını geçiyordu. Şimdi ise sabaha karşı üçe geliyordu. Gece-
nin ortasında yola çıkmak çılgınlıktı ama dürtüleri mantığın-
dan ağır basmıştı. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. O duy-
gular içinde nasılsa gözüne uyku girmezdi.

İlk başta Grace'den gelen telefonu önemsememeye çalış-
mıştı. Çünkü Grace, bir konuda yanılıyordu. Lauren'in konu-
şmak isteyeceği son kişi Mark idi. Mark'ın hala hayatta en iyi
yaptığı şeyi yapma şansı vardı. Arkasını dönüp kaçabilir, guru-
runu kurtarabilirdi. Mantığı da ona Lauren'den kaçmasını söy-
lüyordu zaten. Göğsünde derin bir acı duydu. Üç ay önce, Ni-
sanda erkek kardeşini gömmüşlerdi. Nate, artık yoktu ve
Mark, sadece Lauren'in başı dertte olduğu için buradaydı.
Çünkü Grace'nin de hatırlattığı gibi o aileden biriydi ve bu öl-
müş kardeşine karşı bir göreviydi.

Acı acı gülümsedi. Kendine karşı bile dürüst olamıyordu.
Onu buraya kadar getiren görev ve sorumluluk bilinci değil,
içtiği viskiydi. İçmeseydi, bu karşılaşma için kendini asla hazır
hissedemezdi. Burada oturup Lauren'i düşünüyor olamazdı.
Sonunda arabanın motorunu durdurdu. Bir günlük sakalını
ovuşturdu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Geçmişte sık sık
Lauren'e ağlayabileceği bir omuz sunmuştu. Yeniden bir er-
kek gibi davranabilirdi. Bir kez daha aynı şeyi yapabilirdi.

"Ben gerçek bir kahramanım," diye mırıldandı kendiyile
alay edercesine. *Direksiyon başında korkusuz olduğu kadar da asil
ruhlu.* Bir zamanlar otomobil yarışlarıyla ilgili haberleri yazan
bir gazeteci, Mark için aynen bu kelimeleri kullanmamış mıy-
dı? Çok uzun zaman önce... Tıpkı yarış pistlerini son gördü-
ğünden beri çok uzun zaman, çok uzun geceler geçtiği gibi.

Mark, yeniden tepedeki eve baktı. Lanet olsun! Burada ol-
mak istemiyordu. Ama onun ne istediği önemli değildi. Önem-
li olan, her zaman olduğu gibi Lauren idi. Ellerini pantolonu-
nun cebine sokarak tepeye tırmanmaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Neler umduğumu tam olarak bilmiyordum. Ama onu bu denli incimmiş göreceğimi ya da ona karşı arzularımın hala bu denli güçlü olacağını hiç beklemiyordum.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

■ Kapının zili ikinci kez çaldı. Lauren, saatin sabaha karşı üç olduğunu gördü. İçini derin bir suçluluk duygusu kapladı. Tamam, annesiyle babası onun için endişeleniyorlardı. Ama neden onu bir süre daha yalnız bırakmıyorlardı? Genç kadın, onların sonunda çıkıp geleceklerini biliyordu. Ama doğrusu gecenin bu saatinde değil. Annesi, bir gün önce onunla telefonda çok kararlı konuşmuştu. Sesi endişe doluydu.

"Hayatım, kendini ailene ve arkadaşlarına karşı bu şekilde kapatamazsın. Bırak da, bu zor günlerinde sana yardımcı olalım."

"Ben iyiyim, Anne. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

"Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum evladım. Ama yanında olamamak da bize çok ağır geliyor. Olayın üzerinden tam üç ay geçti. O zamandan beri seni görmüyoruz."

"Biliyorum... Ne kadar uzun zaman geçtiğini biliyorum."

Lauren, verdiği üstü kapalı cevapların ailesini ikna etmediğini de biliyor ve onların adına üzülüyordu. Ama Nate'nin ölümünden sonra derin, karanlık bir çukura düşmüştü. Ve onları rahatlatacak, çekildiği kabuğun içinden çıkacak gücü bir türlü bulamıyordu.

Kapı zili yeniden çaldı. Lauren gür, sarı saçlarını yüzünden çekti. Sanki bu hareket kaçınılmaz olanı önleyecekmiş gibi... Annesiyle babasının onu bu şekilde görmelerini istemezdi. Çok kilo kaybetmişti. Uzun saçları, kahverengi gözleri gibi cansız ve ruhsuzdu. Çok yorgundu. Yüreğinde duyduğu sancısı onu için için yiyip bitiriyordu. Umutsuzluğu, moral bozukluğu onu hareketsiz kılıyor, onu bekleyen problemleri çözmek için çıkar bir yol bulamıyordu. Ama bundan çok daha fazlası vardı...

Gözleri yaşlarla doldu. Şimdi zamanı değildi. Ailesine en büyük sorununu bu şekilde açıklamak istemezdi. Kapıya baktı ve sonunda teslim olarak uzandığı kanepeden doğruldu. Ayağa kalktığı anda, ne kadar bitkin olduğunu bir kez daha fark etti. Son zamanlarda ona hiç de yabancı olmayan bu bitkinliğe karşı savaşıyor sabahlığının kuşağını bağladı. Omuzlarını doğrultarak kapıyı açtı.

"Merhaba, Lauren."

Lauren, karşısında annesi ile babasını değil Mark'ı görünce adeta dizlerinin bağı çözülürdü. Yere düşmemek için kapıya yaslandı. Ama hiçbir şey içini kaplayan duygu selini önleyemezdi. Uğradığı şokun etkisiyle bir an nefesi kesilmişti. Ve aylardır ilk kez acı ve çaresizlikten başka bir duygu, etrafına ördüğü duvarları yıkıp geçiyordu. Anıları canlanmış, bir zamanlar taze, genç ve yeni olan hisler bir anda uyanmıştı. Ama karşısındaki eski bir hatıra değildi. Mark idi-artık hiç tanımadığı bir Mark idi. Erkeğin gece mavisi gözlerinden yorgunluk akıyordu. Buğday sarısı saçları alına doğru dağınık bir şekilde dökülmüştü. Lauren'e çok tanıdık olan ve bir zamanlar ona çok yakıştırdığı losyonun kokusu, keskin viski kokusuyla karışıyordu. Mark'ın bütün geceyi içerek geçirdiği her halinden belli oluyordu. Bu da, genç kadının onun hakkında şimdiye kadar bilmediği bir şeydi.

Mark'ın hayatta seçtiği yol ve Lauren'in onun solgun güzelliğine karşı gösterdiği beklenmedik fiziksel tepki, genç kadını öfkeliyor, savunmaya geçmesine neden oluyordu. O anda acı bir gerçeği fark etti: Kocasının ölümüne rağmen, La-

uren hala dipdiri hayattaydı. Bu duygunun şok ve utanç genç kadını saldırıya geçmeye zorladı. "Sen burada ne arıyorsun?"

Mark, onun bakışlarındaki güvensizliği hemen fark etmişti. Çok uzun bir süre konuşmadan ona baktı. Sonra gözlerindeki uzaklık yerini merhamete bıraktı. "Çok fena görünüyorsun, Lauren."

Lauren, onun sesindeki şefkate inanmak istemiyordu. Çünkü aklında güzel hatıralar canlanıyordu ve buna hazır değildi. Birden büyük bir öfkeye kapıldı. "Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı. Sonra hem bu saldırgan tavrından utandığından, hem de içinde uyanan sarsıcı hislerden korktuğundan kapıyı onun yüzüne kapamaya çalıştı.

Fakat Mark, güçlü elleriyle kapıyı itti ve içeri girdi. Gözleri soğuk ve duygusuzdu. "Bir gün oraya da gideceğim. Ama bu gece fazla erken olur." Başka bir şey söylemeden deri ceketini çıkardı. Yumuşak, pahalı deri eski ve rahat görünüyordu. Yarışçılık kariyeri boyunca çekilen binlerce fotoğrafında motor montunu giymiyorsa, üzerinde hep bu ceket olurdu. Parfüm, ya da kot reklamları için hazırlanmış dev afişlerde de Mark Remington, hep aynı deri ceket ve o seksi gülümseyişi ile görünürdü. Bu ceket, kariyerinin doruk noktasındayken hiçbir açıklama yapmadan pistleri terk edişinden iki sene sonra bile hayranlarının hala taptığı o asi yaratılışını ölümsüzleştiriyor gibiydi.

Zaten Mark, hayatta hiçbir şeye bağlı kalmamıştı. Hiçbir zaman uzun süre belli bir yerde kalmamıştı. Hep kaçardı o. Tıpkı yedi sene önce kaçtığı gibi...

Lauren, Mark'a baktığında onun bakışlarını çevirdiğini ve bir zamanlar sevdiği o erkek çocuğu gibi bir savunma içgüdü-sü olarak çenesini yukarı kaldırdığını görünce şaşırdı. Genç kadın, yan komşularıyla beraber yaşamaya geldiği ilk günden beri mutsuzluğu, hüznü kendisini çeken o erkek çocuğunu hatırlamak istemiyordu. O çocuk artık gitmişti. Onun yerinde olgun bir erkek vardı artık. Ve Lauren, bu erkeği sevse de sevme-se de dikkati ona çekiliyordu.

Onun sürdüğü kayıtsız, tehlikelerle dolu yaşam tarzı çoğu erkeğin fiziksel görünümünü olumsuz yönde etkilerdi. Ama o herhangi bir erkek değil, Mark Remington idi. Amerika'nın güçlü erkeği, yediden yetmişe tüm kadınların yüreklerini hoplatan adamdı. Maceraları, çılgınlıkları birer efsane haline gelmişti. Seksi gülümseyişi ona bir servet kazandırmıştı. Yakışıklılığı, korkusuzluğu, ilkelerine ters düşen şeylere karşı takındığı aşağılayıcı tavır nedeniyle halk ona hayranlık duyuyordu. Mark, kazandığı başarılarla olduğu kadar sevgililerine karşı da önemsemez bir tavır takınıyordu.

Evet, halk onu seviyordu ama Lauren, ondan nefret edebilmeyi çok istemişti. Yedi yıldır gizlemeye çalıştığı bir geceyle ilgili anılar gözünde canlandı. Aralarında geçenlerin Mark'tan çok kendi hatası olduğunu bilmesine rağmen, ondan nefret etmek istemişti her zaman. Çünkü o gece yaşananlar evliliğine zarar vermiş, aralarında her zaman var olan uçuruma neyin sebep olduğunu asla anlayamayan bir adama acı vermişti. Ve Lauren, ondan nefret etmek istemişti çünkü başka kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu. Mark, sırf ondan uzaklaşmak için çekip gitmişti. Kaçmıştı yine. Lauren'e olanları düzeltme, her şeyin affedildiğini ve unutulduğunu söyleme şansını bile vermemişti.

Mark, genç kadının yüzündeki dalgın ifadeye bakarak başını iki yana salladı. "İçecek bir şeyler var mı?"

"Yeterince sert bir şey olduğundan şüpheliyim."

Mark, hafifçe gülümseyerek etrafına bakındı ve sonra salonun köşesindeki mini bara doğru ilerledi. "Yine de şansımı denemeye değer."

Mark, Nate ile Lauren'in büyük bir özenle döşedikleri eve son derece zıt bir görünüm sergiliyordu. Ev, sıcak ve zarifti. Bardaki içkileri inceleyen adam ise soğuk, mesafeli, bitkin ve huzursuzdu. Konyak şişelerinden birini alarak Lauren'e döndü. "Bana katılır mısın?" Genç kadının başını iki yana salladığını görünce kaşlarını çattı. "Ohh, haydi Lauren! Biraz tehlikeli yaşa. Hem bir bardak içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Lauren, sabahlığının kemerini iyice sıkarak kanepenin köşesine büzüldü. "Buraya ne söylemek için geldiyse, fazla uzatmadan söyle."

Mark, bara yaslandı ve bir süre onu inceledi. "Kendine acıyarak yaşamaman en iyi yanı başkalarının dertlerine gözlerini yumup, sadece kendi dertleriyle uğraşmak olmalı."

Ses tonu yumuşak olsa da, sözleri keskindi. Bu suçlama öyle beklenmedik ve sarsıcıydı ki, nefesini tutan Lauren büyük bir utanç duydu. Henüz kendine gelemeden, Mark konuşmaya devam etti.

"Onu tek seven kişinin sen olmadığını hiç düşündün mü, Lauren?"

Genç kadın, acı ve aşağılayıcı sözlere hazırlıklıydı. Ama Mark'ın sesindeki hüznün ve küstahça tavırlarının ardında gizli savunmasızlık, çaresizlik onu şaşırtmıştı. Bir an için onun kim olduğunu unuttu ve ona karşı yumuşadığını hissetti. Ama hayır, Mark bir zamanlar savunmasız olabilirdi. Şimdi ise genç kadın, onun bu denli değişmiş olmasına içerliyordu ve bir gece onun kolları arasında gösterdiği zayıflıktan ötürü kendinden daha da çok nefret ediyordu. "Tek bildiğim şu," dedi sakın görünmeye çalışarak. "Bu hayatta öyle çok yanlış ve o kadar az doğru olan şey var ki..."

Masmavi ve Nate'nin yumuşak yeşil gözlerine hiç benzemeyen gözler, bir anda acıyla gölgelendi. "Daha açık söylemek gerekirse, Nate'nin yerine ölen kişinin ben olmamam çok yazık, değil mi?"

Salonda büyük bir sessizlik oldu. Lauren, öyle demek istememişti. Ama Mark'a yanıldığını anlatacak kelimeler ağzından bir türlü çıkmadı. Onun ölmesini asla isteyemezdi. İkisi bir zamanlar arkadaşlıklar. Bir zamanlar onu sevmişti. Ancak kendi acısından uzaklaşıp onun acısını hafifletecek gücünü kendinde bulamıyordu. Sadece taş gibi kaskatı şekilde onun içkisini bir dikişte içmesini izledi. Sessiz kalışının Mark'ın sözlerini doğrulamak anlamına geldiğini biliyordu. Ve o anda Mark'ın aklından geçenleri okuyabiliyordu. *Her zaman tehlike içinde yaşayan, ölümle dans eden bendim. Nate, aşırı hız yapmak-*

tan ceza bile yememişti. Ama yanlış zamanda, yanlış yerde olan ve sarhoş bir sürücünün yüzünden ölen sen değil Nate oldu, diyordu bu bakışlar.

Kendini büsbütün suçlu hisseden Lauren, başını önüne eğdi. İkisi de Nate'yi kaybetmişlerdi. İçindeki karmaşık duygular onu korkutuyordu. Mark ise onu daha çok korkutuyordu çünkü Nate ile birlikte gömdüğü birtakım duyguları ve ona unuttuğu şeyleri yeniden gün ışığına çıkar gibi oluyordu. Nate... Üç aydır ilk kez tüm düşünceleri onun üzerinde odaklanmıyordu. Kocasının hayalinin silinmesine izin vermeye ve kendisi bu kadar kötü incinmişken diğerlerine karşı nazik olmaya hazır değildi. Derin bir nefes aldı ve Mark'ın gözlerindeki kederi görmezden gelmeye çalıştı. Onu yeniden görmenin yarattığı etkiyi Mark'ın görmesine izin vermemeliydi. Ona Nate'nin kendisini çözüm bulamayacağı kadar büyük bir problemle bırakıp gittiğini de söyleyemezdi.

Mark'ın pencerenin önüne gidip karanlığa boş boş bakışını izledi. "Annen beni aradı," dedi genç adam.

Lauren, sonunda onun burada oluş sebebini anlamıştı. "Seni rahatsız ettiği için üzgünüm."

"Senin için endişeleniyor."

"Ve beni düzeltmen için seni yolladı, öyle mi?" Lauren, tiz ve acı bir kahkaha attı. "Sence bu kediye ciğer emanet etmeye benzemiyor mu?"

Mark, hafifçe gülümsedi. "Annen öyle saygıdeğer, öyle mü-kemmel, öyle saf bir kadın ki, büyük olasılıkla dedikodu sütunlarını ya da magazin dergilerini hiç okumamış. Her nedense, beni bir aziz gibi görüyor."

Güzel bir hatıra, genç kadının içini ısıttı. "Kedisini ön bahçedeki ağaçtan kurtardığın günden beri."

"Evet, ben kahraman bir erkek izciyim" dedi Mark, alaycı bir şekilde ve ikinci kadeh içkiyi de bir dikişte bitirdi. "Hikaye nedir, Lauren? Annen, yemek yemediğini söylüyor. Ben de buna inanıyorum. Uyumadığın da belli oluyor. Tıpkı bir hayalet gibisin."

Lauren, büyük bir öfkeye kapıldı. "Nasıl olup da onca kadı-

nı etkileyip yatağa attığını hiç anlayamıyorum." Üç aydır acı ve panikten başka hiçbir şey hissetmezken, Mark'ın onu nasıl öfkeliendirebildiğini de anlamıyordu aslında.

"Yatağımdan ya da sevgililerimden söz etmiyoruz, Lauren. Senden söz ediyoruz." Mark, onun yanına oturdu. "Tanrı aşkına, kendine ne yapmaya çalışıyorsun böyle?"

Genç kadın, kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. Parmakları sıkılmaktan bembeyaz olmuştu. Ne mi yapmaya çalışıyordu? Yaşamaya, ayakta kalmaya çalışıyordu. Ona bir şeyler hissettiren her şeyden uzak durmaya çalışıyordu. Çünkü hissettiğinde, duyduğu acı dayanılmaz oluyordu. Bu nedenle, yapabileceği tek şeyi yapmış ve kendi içine kapanmıştı. "Hayatımı nasıl yaşadığım seni ilgilendirmez" dedi. Onun gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Hayatta güvenebileceği en son kişi Mark idi. Nate'nin ona bıraktığı sorunları kimseye anlatamazdı. Özellikle de Mark'a...

Mark, birden uzanıp ona dokunduğunda genç kadın ürkütü. Mark, bir küfür savurdu ve onu omuzlarından nazikçe tutarak kendine çevirdi. "Nate gitti, Lauren. Onu geri getirebilseydim, bunu yapardım. Onu yoldan çıkaran o sarhoş herifi öldürmek kardeşimi geri getirseydi, bunu da yapardım. Ama onu geri getiremem. Sen de yapamazsın bunu."

Lauren, kocasının ölüm haberini aldığı o geceyi hatırlayınca ellerini Mark'ın elinden çekti. Bu dokunuştan nefret etmesi gerekirken, birden ona çok fazla ihtiyaç duyduğunu hissetmişti. Ayağa kalkarak bara doğru yürüdü. O sırada cenazeden beri ona rahat vermeyen mide bulantısı yeniden başlamıştı. Gözlerini yumduğunda bara doğru sendeledi. Mark'ın ona seslendiğini ve kanepeden kalkarak ona doğru geldiğini hayal meyal duydu ve gördü. Etrafındaki her şey karardığında ise kendisini saran güçlü kolları hissetti. Bayılmak, en kolay yoldu. Mark'ın sıcaklığını hissederken, losyonunun kokusunu duyar-ken, onu hiç yalnız bırakmayan hatıraları anımsarken bayılmayı gerçekten istedi.

"Sakin ol, Lauren. Seni tuttum, meraklanma."

"Lütfen bırak beni."

"Dengeni sağlayana kadar olmaz."

"Mark, lütfen. Bırak beni... Midem bulanıyor..."

Mark, bir an duraksadıktan sonra onu kucakladığı gibi banyoya götürdü. Lauren, banyoya girer girmez klozetin önüne diz çöktü ve kusmaya başladı. Midesinde ne var ne yoksa boşaltırken Mark, onun saçlarını yüzünden çekiyor, sırtını okşuyor ve onu rahatlatmak sözler mırıldanıyordu. Genç kadın ise, ondan utanamayacak ve nazik elleri için ona minnettar olacak kadar çaresizdi. Sonunda işini bitirdiğinde ondan gitmesini isteyecek gücü kendinde bulamadı. Yere çökerek duvara yaslandı.

Mark bir havlu bulup ıslattı. Sonra onun önünde diz çökerek ıslak havluyu alnına bastırdı. Bakışları endişe doluydu. "Bu hiç de iyiye işaret değil, küçük kız. Sana neler oluyor böyle?"

"İyiym... Şimdi daha iyiym."

"Tabii." Mark, onun saçlarını yüzünden çekti. "Neler olduğunu bana hemen anlatmalısın."

Lauren, yutkundu. Başını duvara yasladı. Onun soran bakışlarından kaçmaya çalışıyordu. "Sadece beni yalnız bırak."

Mark, gözlerini kısarak ona baktı. "Haydi, inadı bırak! Biraz gayret et, bir hastane ya da doktora götürmeliyim seni."

Genç kadın, başını yavaşça iki yana salladı. "Doktora gitmeme gerek yok."

"O halde neler olup bittiğini anlat bana."

Lauren, artık akmak üzere olan gözyaşlarına karşı savaşıyordu. Sonunda pes etti ve Nate ile paylaşmaya fırsat bulamadığı gerçeği ona itiraf etti. "Hamileyim."

Banyoda derin bir sessizlik oldu. Mark, yutkunarak başını çevirdi. Sonra genç kadının içini eriten bir şefkatle ona baktı. "Ohh, Lauren."

"Bu hiç adil değil." Genç kadın, Mark'ın acıyan bakışlarından kaçmak için yüzünü elleriyle kapadı. Ama Mark eliyle yüzüne dokunduğunda, onun sevecenliğine karşı daha fazla dayanamadı. Onun dokunuşuna her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyordu. "Bu hiç adil değil. Nate, bir bebek sahibi olmayı

çok istiyordu. Ama sonunda tam ona bir bebek verebilecekken, bunu öğrenemedi bil..."

Mark, onun yanına yere oturdu ve onu kucağına çekerek saçlarını okşamaya başladı. "Tamam, sakın ol. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sana söz veriyorum, bir şekilde her şeyin yoluna girmesini sağlayacağım."

Nate öldüğünden beri Lauren, ilk kez bir şeylere inanmak istedi. Bunun yalan olduğunu, kendisine sarılan kişinin her zaman sorumluluktan kaçan Mark olduğunu bile bile ona ve onun sözünü tutacağına dair duyduğu boş inanca sarılmaktan başka bir şey yapamazdı.

Karawolf

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onu yeniden görmek, ona sarılmak, tüm bunlar bana benim olmayan bir şeyi çok uzun süre önce kaybetmiş olduğumu bir kez daha anımsattı.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Mark, bazen karanlıkta seni kimin kollarının sardığının önemli olmadığını kendi deneyimlerinden bilirdi. Tek önemli olan, birisine sığınmaktı. Şimdi Lauren için de tek önemli olan buydu. Hatta bitkinliğine yenik düşmüş ve bir an için de olsa Mark'a duyduğu nefreti unutmuştu.

Mark, onu kollarının arasında iyice sardı ve başını banyonun duvarına dayayarak gözlerini yumdu. O kadar içmesine rağmen ayıktı. Sağ bacağı uyuşmuştu. Kalçası soğuk ve sert mermer zemini artık hissetmiyordu. Ama hala genç kadını tutmaya devam ediyordu.

Lauren, Nate'nin bebeğine hamileydi. Genç kadın, haklıydı. Bu hiç de adil değildi. Eğer yaşam biraz adil olsaydı, o anda karısına sarılan ve bebeğinin doğumunu bekleyen kişi Nate olurdu. Mark gibi bir pislik ise, onun yerine öbür dünyayı boy-lardı.

Mark'ın kucağında kıvrılmış, duvarla küvet arasında sıkışmış olan Lauren huzursuzca kıpırdandı. Mark, onun da kendisi kadar rahatsız olabileceğini düşündü. "Tatlım, haydi, seni yatağına yatırayım."

Lauren, kendini bilmez bir şekilde mırıldanarak ona iyice sokuldu. Sanki dünyada tutunabileceği tek kişi Mark'mış gibi

kollarını onun boynuna doladı. Mark, onun asıl uzandığı kişinin kendisi olmadığını bilse de, içinde uzun zamandır soğuk olan bir şeyler ısınmaya başlamıştı. "Tamam," diye fısıldadı, genç kadının saçlarına bir öpücük kondururken. "Biraz daha kalabiliriz."

Kısa bir süre daha onun ipeksi saçlarına dokunabilecek, teninin sıcak kadınsı kokusunu içine çekebilecek, göğsünde kalbinin atışlarını hissedebilecekti. Onu bu şekilde kollarının arasında tutmak, Nate'nin ölümünden yedi sene önce unutmaya çalıştığı anıları yeniden canlandırmıştı. Yüzünde büyük bir ke-derle yerdeki mermerlere baktı. Ve hiçbir zaman yaşanmaması gereken o geceyi tüm ayrıntılarıyla hatırladı.

Lauren ile Nate'nin düğünlerinin arifesiydi. Mark, daha önce Lauren'i hiç bu kadar heyecanlı, asabi ve bitkin görmemişti. Mark'ın yanında, üstü açık spor arabasında otururken her an patlamaya hazır fişek gibiydi Lauren. Sahil yolunda son hızla ilerlerlerken, uzun sarı saçları rüzgarda uçuşuyordu. Mark, o sıcak Temmuz akşamında arabasını California plajlarından birine çekti ve farları kapadı. Sonra Lauren'e dönerek gülümsedi. "Şimdi kendini resmen kaçırılmış kabul edebilirsin."

"Çok acımasısın," dedi Lauren ve neşeli bir kahkaha attı.

Mark, kendi kendine içine yayılan sıcaklığın genç kadının gevşemesinden ötürü olduğunu söyleyerek arka koltuğa uzandı ve bir battaniye ile bir saat önceki düğün provası yemeğinden aşırıldığı bir şişe şampanyayı aldı. Kapıyı açtı ve arabadan indi. "Sırf rolünü ciddiye alıyor diye bir adamı küçümseme: Damadın erkek kardeşi ve sağdıcı olarak sorumluluklarım var. Hiç prova etmeden düğün töreni yapmayı düşünmezsin, öyle değil mi? Peki gelini kaçırma provası yapmanın nesi bu kadar tuhaf? Gelenekleri bozmak istemem. Bu senin bekar olarak geçireceğin son gecen. Bu geceyi geçirebileceğin benden iyi birisi var mı?"

Lauren, gülümsedi ve o tatlı, kahverengi gözlerini yuvalarında fıldır fıldır döndürdü. Mark, onu çok iyi tanırdı. Onu na-

sıl kahkahalarla güldüreceğini her zaman bilmişti. Lauren de onun havasında olmadığı, ya da yanında kimseyi istemediği zamanları bilirdi. Şefkat dolu gözlerini ona diktiği ilk anda Mark, Lauren'in yaşamında önemli bir yer edineceğini anlamıştı. İlk karşılaşmalarında Lauren sekiz, Mark on yaşındaydı. Mark, hiçbir sonuç elde edemeyeceğini bildiği halde o anda ona karşı garip bir takım duyguların içinde olduğunu hissetmişti. Bu, Mark'ın aşkla ilk tanışmasıydı.

Sonuçta Lauren, bir McKenzie idi ve çok iyi bir ailenin kızıydı. Mark ise, tam bir cehennemin ortasına doğmuştu. Lauren, Mark'ın kimsesizler yurdundan Remington'ların yanına gelmeden önce yaşadığı kötü hayatı hiçbir zaman tanımamıştı. Ama her nasılsa bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Ve Mark iki yıl önce Nascar yarış pistlerinde otomobil yarışçısı olarak isim yapmaya başladığından beri birbirlerini çok seyrek görseler de, dostlukları hiç bozulmamıştı. Çünkü ortak bir geçmişleri ve birbirlerine karşı güvenleri vardı. Lauren, onu hep olduğu gibi kabul etmişti. Onun mücadele etme şeklinin sürat yapmak olduğunu itirazsız kabul etmişti. Her zaman onu nerede arayacağını, anlayamasa da onun sessizliklerini ve isyanlarını nasıl hoşgöreceğini bilmişti.

Ve şimdi onun erkek kardeşiyle evleniyordu. Bu çok güzeldi. Mark, Nate'yi severdi. Lauren'in ihtiyacı olan kişi Nate idi. Ancak Nate onu mutlu edebilirdi.

Ama onu anlayan kişi Mark'tı. O gece genç kadının düğünle ilgili son dakika hazırlıklarından ötürü girdiği gerginliği gördükten sonra, onun birkaç saatliğine de olsa kaçıp uzaklaşma ihtiyacını fark etmişti. "Haydi," dedi ve Lauren'in kapısını açtı. "Bari çabalarımıza değsin."

Lauren, ona direnmeden arabadan çıktı. "Nate, nerede olduğumu merak edecek."

"Bırak biraz merak etsin," dedi Mark, gülümseyerek ve battaniyeyi kumların üzerine serdi. "Nasıl olsa, hayatının geri kalanını seni izleyerek geçirecek." Battaniyenin üzerine oturdu, şampanyayı patlattı ve yanındaki boş yeri işaret etti.

Lauren, kaderine razı olarak oturdu ve gülümsedi. "Bütün kuralları çiğnemen bil ki bir gün başını büyük derde sokacak."

"Asla," dedi Mark ve şampanyayla beraber restorandan aşırıldığı kristal kadehlerden birini ona uzattı.

"O kötü-çocuk bakışların da o zaman seni kurtarmayacak."

"Bana bu şehrin görüp göreceği en güzel gelini de getirmeyecek" dedi Mark, derin bir iç çekerek.

Lauren'in evleneceği kişinin Nate olacağından hiçbir zaman kuşkusunu olmamıştı. Bir keresinde Lauren, Mark'a Nate'nin nazik, istikrarlı ve kendine güvenli hallerinin onun istediği ve sevdiği her şeyi temsil ettiğini söylemişti. Tam tersine, Mark'ın vahşi tabiatı ve hız tutkusu onu hem korkutuyor, hem de kafasını karıştırıyordu. Onu sert, havai ve tehlikeli buluyordu. Mark'ın onun için uygun kişi olmadığını ikisi de biliyordu. Lauren gibi bir kadın için Mark gibi havai bir adam asla yeterince iyi olamazdı.

Mark kadehini kaldırdığında, Lauren'in kusursuz gülümseyişi ayışığında parladı. "Şimdi içelim, küçük kız. Mutlu ol ve onu da mutlu et."

Lauren'in gözleri sulanmıştı. Başını salladı, şampanyasını yudumladı ve gözlerini gökyüzüne dikti. O gece dolunay vardı. Hafif rüzgar, burnuna tuz kokusunu taşıyordu. Bu, ikisinin tüm dünyadan ilk kaçışları değildi. Sahilde beraber sayısız geceler geçirmişlerdi. Birbirlerinin yanında rahat ediyorlardı ve bunu hiç yadırgamamışlardı.

Mark, o gece de Lauren'in beraber oluşlarını yadırgamadığını biliyordu. Lauren, her zaman ona güvenmişti. Ve o gece Mark, genç kadının şampanyanın da etkisiyle ona içini kemiren bir şeyi itiraf etmek üzere olduğunu seziyordu. Bunu öğrenmek için fazla beklemek zorunda kalmadı.

"Sana biraz korktuğumu söylesem, bana inanır mıydın?" Lauren, onun yüzüne bakmıyor, sahile vuran dalgaları seyrediyordu.

Mark, onun profilini inceledi. Ve orada tereddüt, kuşku gördü. Bu özellikler, Lauren'e göre değildi. Onu itiraf etmeye zorlamadan önce bir süre sessizce bekledi. Sonunda kolunu boynuna doladı ve onu battaniyeye sırt üstü yatması için zorladı. Sonra üzerine eğildi. "Evet, ufaklık. Bütün bunlar ne de-

mek oluyor? Neden korkuyorsun?"

Lauren, alt dudağını ısırdı. "Ufak bir problemim var. Ama sakın gülme."

Mark, kaşlarını çatı. "Gülmüyorum."

"Düğün gecesi için biraz tedirginim."

Mark hem şaşırmış, hem de kafası karışmıştı. Eğer Lauren bu kadar ciddi görünmeseydi, ona kahkahalarla gülerdi. "Yani...?"

Genç kadın, derin bir nefes aldı. "Yani biz hiç...biz hiç. Bana yardım et, Mark. Ama eğer benimle dalga geçersen, bunu sana ödetmenin bir yolunu bulurum."

Mark, hayretle ona baktı. Duyduklarına inanamıyordu. "Aman Tanrım! Nate ya demirden yapılmış, ya da budalaymış. Hey. Frijid veya onun gibi bir şey değilsin, değil mi?"

Lauren'in tepkisi kötü olmuştu. Hemen yerinden doğruldu. "Seni duygusuz serseri! Lanet olsun! Lanet olsun sana!"

Mark, onu yeniden yatırdı. "Neden? Düşünmeye bile korktuğun bir şeyi dile getirdiğim için mi?" Nazik bir tavırla onun saçlarını okşadı. "Hala dostuz, değil mi?"

Lauren, derin bir nefes aldı. "Büyük olasılıkla, hayır."

Mark, gülümsedi. "Üzgünüm. Üzgünüm, tamam mı? Haklısın. Sana çok kötü bir şey söyledim. Sadece beni şaşırttın. Her zaman Nate ile sevgili olduğunuzu düşünürdüm. Ve artık on altı yaşında da değilsiniz."

Nate ile Lauren, bir hafta önce UCLA Üniversitesi'nden mezun olmuşlardı. Nate, bir reklam şirketiyle anlaşma imzalamıştı. Lauren de, Frisco'da bir okulda öğretmenlik yapmayı kabul etmişti. Orada bir apartman dairesi kiralamışlardı. Bu çağda yirmi iki yaşında bir bakireye çok ender rastlanırdı. Yine de Mark, onun kendini sevdiği adama saklayacağını tahmin etmeliydi.

Lauren, omuz silkti. "Sen, onun erkek kardeşisin. Belki sana benim hakkımda, bizim hakkımızda bir şeyler söylemiştir diye düşünmüştüm."

"Genel inanışın tersine, özel buldukları kadınlar hakkında erkeklerin ağzı çok sıkıdır. Ve sen de her zaman özel bir kadın oldun."

"Özel mi, yoksa...itici mi? Ya cinsel açıdan onu çekmiyorsa?" Lauren, sonunda en büyük korkusunu dile getirmişti.

Onun sesindeki endişe karşısında Mark, bir kahkaha attı. "Bebğim, bir erkeğin sana karşılık vermemesi için ölü ya da komada olması gerekir."

"Ama sen bana o şekilde karşılık vermiyorsun," dedi Lauren, birden. Sesinin ne kadar kırgın çıktığının farkında değildi.

Mark, kendine gelmeden önce ona sert sert baktı. "Bu çok farklı," dedi. Sonra başparmağını onun yanağında gezdirdi. "Seni öpmek, kız kardeşimi öpmek gibi bir şey olurdu." Ama genç kadının yüzündeki üzgün ifadeyi gördüğünde, yanlış bir tepki gösterdiğinin çok geç farkına varmıştı. Onun gururunu iyice kırmıştı.

"Daha demin bir erkeğin bana karşılık vermemesi için ölü olması gerektiğini söyledin. Ama seni hiç etkileyemiyorum."

"Tatlım, öyle söylemedim."

"Demek kız kardeşini öpmek gibi, öyle mi?"

Mark, onun çenesini simsıkı tuttu. "O lafın geliyordu, tamam mı? Sen güzel, arzu uyandıran bir kadınsın. Bunu fark etmediğimi sanma."

Genç kadın, panik içinde başını iki yana salladı. "Peki ya söylediğin doğruysa? Ya ben frijidsen?"

Mark, parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. O anda genç kadınla paylaşmayı hiç beklemediği ve hazırlıklı olmadığı bir şey oldu. Birden göğsünde onun dolgun göğüslerini, vücudunun sıcaklığını fark etti. Yıllarca onu kız kardeşi gibi görmeye çalışmıştı. Ama şimdi çok farklı şekilde görüyordu. Ve Lauren'in de düşüncelerindeki bu ani değişimin farkına vardığını biliyordu. Çünkü genç kadının gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. "Lauren," diye fısıldadı Mark. "Tatlım, lütfen. Lütfen bana öyle bakma."

Buna bir son verebilirdi. Vermeliydi. Tek bir kelimeyle bunu yapabilirdi. Ama bu o kadar kolay değildi. İçinde uyanan hislere gem vuramıyordu. Genç kadına bakmaktan kendini alamıyordu. Lauren'in gözlerinde bir erkek tarafından arzulananmayacağına dair korkuları okunuyordu. Ve Mark'ın bu korkuları dindirmesini istiyor gibiydi.

Mark, parmaklarını onun t dudaklarında gezdirdi. Özür di-

lermişçesine bakan gözlerinde tutku, suçluluk, pişmanlık ve çaresizlik birbirine karışmıştı. Ama dudakları ona yaklaşıyordu. Kendisini durdurması için Lauren'e yalvarır gibiydi. Ama Lauren, hafifçe inleyerek ona yaklaştı. O anda Mark, tüm kontrolünü kaybetmişti. Dudakları birleşirken onun ismini fısıldadı. Yüzünü ellerinin arasına alarak onu tutkuyla öpmeye başladı. Onun direnmesini bekliyordu ama genç kadın, tamamen teslim olmuştu. O anda Lauren Mark'ındı ve hiçbir şey onu sahiplenmesine engel olamazdı. Dili genç kadının ağzının içinde sürekli dolaşıyor, ona şehvetin ne olduğunu öğretiyordu.

Lauren, suçluluk duygusunu bastırmak için ona sımsıkı sarıldı. Mark ise, onu tatmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ve bu tadı ömrü boyunca unutmayacaktı. İnleyerek onu saçlarından yakaladı. Israrlı dilini gittikçe daha derinlere daldırıyor ve Lauren, bir çiçek gibi ona açılıyordu. Mark, elini onun eteğinin altına sokarak üzerine çıktı. Tüm vücudu sanki ateşe verilmişti. Genç kadın, onun kolları arasında hayat buluyordu. Mark ateşli bir şekilde boynunu öperken titriyordu. Zaman ve mekan anlamını yitirmişti. Suçluluk, vicdan azabı artık çok uzak hislerdi. Sadece inkar edilemeyecek kadar gerçek duygular vardı orada.

"İstiyorum, Mark" dedi Lauren, nefes nefese. "İstiyorum..."

Onun arzu dolu, güven dolu, yakarış dolu sesi Mark'ın yüzüne bir tokat gibi çarptı. İnleyerek başını kaldırdı. Yüzü acıyla gölgelenmişti. Gözleri çaresizlikle parlıyordu. Gerçekler, tutkulara üstün gelmişti. "Lauren... Bunu yapamayız."

Lauren, aniden onun altında kaskatı kesildi. Onu hafifçe iterken, duygusal yönden de ondan uzaklaşıyordu. Az önce görmezlikten geldikleri suçluluk duygusu, ikisinin de üzerine kabus gibi çökmüştü. Eğer Mark onu durdurmasaydı, Lauren olacıklara izin verecekti. Ve bunu fark etmek, onu dehşete düşürmüştü.

Mark, onun yanına sırt üstü uzandı ve gözlerini elleriyle kapadı. "Tanrı aşkına, neler oldu öyle?" diye sordu, şaşkın bir halde. Ama bu sorunun cevabını gayet iyi biliyordu. Yıllar boyunca onu arzulamış ama yıllar boyunca bu gerçeği inkar etmişti. Hep onu sevmiyormuş gibi davranmıştı. Ona sahip ola-

mayacağını kabullenmişti. Ama sonunda kendine daha fazla engel olamamıştı. Ve şimdi yarattığı bu feci durumla yüzleşmek zorundaydı.

Aralarında masumiyetten çok daha fazlası yitip gitmişti. Mark, az kalsın ikisinin de çok sevdiği o adama ihanet edecekti. Hatta bu yaşananları başlatmakla bile ona ihanet etmişti zaten. Ve şimdi bile alev alev yanan bedeni başladığı şeyi bitirmek için kıvranıyordu.

Birbirlerinin gözlerine hiç bakmadan ayağa kalkıp battaniyeyi topladılar. Tek kelime konuşmadan şehre geri döndüler. Mark, her şeyi yoluna koymak için bir şeyler söylemek, bir açıklama yapmak istiyordu. Ama evinin önüne geldiklerinde Lauren, arabadan indi ve koşarak içeri girdi.

Mark, sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç dakika boyunca orada oturdu. Onun peşinden koşmak istiyordu. Ama kaçma güdüsü çok daha güçlüydü.

Annesinin acımasız yumruklarından kaçtığında sekiz, Remington'lar onu sokaklardan aldığı anda ise on yaşındaydı. Onu oğulları, Nate'nin kardeşi olarak benimsemişlerdi. Ona ilk gerçek evi, insanlara güvenmesi için ilk gerçek sebebi verdiklerinde bile Mark, çok kez kaçma isteğine kurban olmuştu. O anda da aynı şeyi yapmak istiyordu.

Arabayı çalıştırdı ve son süratle oradan uzaklaştı. O gece sonunda eve döndüğünde çok az uyudu. Rüyalarında aşk ve ihanet, şerefsizlik ve güven birbirine karışıyordu. Mark, çöplükten gelmişti ve her zaman bir pislik olarak kalacaktı. Sonunda gerçek yüzünü göstermişti. Nate, onun erkek kardeşiydi. Ona bunu nasıl yapabilmisti?

Ertesi gün gözlerinin altında makyajın bile gizleyemediği mor halkalarla Lauren'in mutlu gelin rolünü oynayışını uzaktan izledi. Genç kadın Mark'tan başka herkese bakıyor, arkadaşlarına ve ailesine gülümsüyor, kameraya poz veriyordu. Ama Mark'ın gözlerindeki sessiz soruları cevapsız bırakıyordu.

Aralarında çok gizli ve utanç verici bir sır vardı. Aralarında çok sevdikleri bir adam ve Lauren'in tutacağına yemin ettiği bir söz vardı. Hepsinden kötüsü de, aralarında her şeye rağmen yanmaya devam eden bir tutku ateşi vardı.

O akşam saat sekizde Mark, mum ışığı, müzik ve beyaz sa-
tenin saflığı eşliğinde Lauren'in gül yapraklarıyla döşenmiş ki-
lise koridorunda yürüyüşünü izledi. Ailesi ve arkadaşlarıyla
dolu bir kilisede, hayatının en mutlu anı olması gereken bir ak-
şamda Lauren, erkek kardeşinin karısı oldu. Ve Mark da, Na-
te'nin sağdııcıydı.

O anda aralarındaki korkunç sırrı sonsuza dek yüreğinin
derinliklerine gömeceğine yemin etti. Gelin ile damada duydu-
ğu sevgi; duyduğu suçluluğa, vicdan azabına ve utanca karış-
tı.

Lauren, kucagında yeniden kıpırdandı. Onun vücudu-
nun tatlı sıcaklığı ve yerdeki mermerlerin soğuğu, Mark'ı bir
anda geçmişten alıp gerçeğe taşıdı.

Duvarlara baktı ve kalçasını hafifçe hareket ettirdi. Kanı
damarlarında yeniden dolaşmaya başladığında, bacaklarına
sanki binlerce iğne saplanıyor gibi olmuştu. Çenesini ovuştur-
arak o gece olayların nasıl o denli kontrolden çıktığını anlama-
ya çalıştı. Erkek kardeşine ihanet ettiği o gece...

Sadece biraz eğlenmek ve Lauren'i de eğlendirmek istemiş-
ti. Ona zarar vermek aklının ucundan bile geçmezdi. Ona gü-
ven vermek için genç kadını kollarının arasına almıştı. Nate ile
hayatlarını mahvetmek için değil.

"Nate, onu sevmek istememiştim. Ne o zaman, ne de şim-
di" diye mırıldandı kendi kendine. Ama kollarında uyuyan La-
uren ile orada, yerde otururken yıllarca hız yaparak, bir kadın-
dan diğerine koşarak unutmaya çalıştığı o gerçeği kabullendi.
Lauren'i hala seviyordu. Onu hep sevmişti. Bu gerçekten kaç-
maya çalışarak tam yedi yılını harcamıştı. Yedi yıl boyunca bu-
nu hem inkar etmiş, hem acı çekmişti.

Ama işte sonunda onu yeniden kollarının arasında tutu-
yordu. Yine de genç kadın, hala onun ulaşamayacağı kadar
uzaktı. Çünkü Mark'tan nefret etmek için yeterince sebebi var-
dı. Ama her hikayenin devamı vardır. Lauren onun hakkında-
ki tüm gerçekleri öğrendiğinde, ondan çok daha fazla nefret
edecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lauren, beni orada istemiyordu. Kendi kendime bunun arkamı dönüp gitmemi kolaylaştıracığımı söyleyip durdum. Ama yanıliyordum.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Lauren, tatlı sıcak bir esintiyle ve yatak odasının açık penceresinden içeri giren güneşin doğaya can veren ışınlarıyla uyandı. Yan dönüp gerindi. Kendini mükemmel şekilde dinlenmiş hissediyordu. Aşağıdan gelen kahve, yumurta ve tost kokuları birbirine karışmıştı. Bu tatlı, tanıdık yaz günü huzurunun birkaç dakika daha yaşayabilmek için yastığına sarılıırken dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi.

Ama yavaş yavaş kendine geldi. Bir an kafası karıştı. Sonra acı gerçeği tüm çıplaklığıyla anımsadı. Bu, Nate ile beraber tembellik yaparak geçirdikleri Pazar sabahlarından biri değildi. Nate, gitmişti. Lauren, yalnızdı.

Hayır, yalnız değildi. Evde biri daha vardı. Yavaş yavaş sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. Sonra yastıkta başını çevirdi ve yatak odasının kapısında en son görmeyi beklediği adama baktı.

"Günaydın." Kapıya yaslanmış duran Mark'ın sesi kadife gibi yumuşaktı. Üç günlük sakalı yüzüne karanlık bir ifade veriyordu. Bir gece önce giydiği, buruşmuş kot pantolon ve tişört ile bir hayli derbeder görünüyordu. Yine de onu gören her kadın, bu adamla beraber yatakta olmayı düşlerdi.

Lauren, gözlerini ondan kaçırdı ve boş bakışlarını yeniden tavana çevirdi. O, Nate değildi. İhtiyacı olan erkek o değildi. Kendi kendine onu burada istemediğini söyleyip duruyordu. Onun gözlerindeki o derin ve hüzünlü yalnızlıkla kendisine bakmasını istemiyordu.

"Kahvaltı hazırladım," dedi Mark. "Fırında sıcak duruyor. İstedğin zaman aşağı'nersin."

Lauren az kalsın ona çekip gitmesini, ondan ne kahvaltı ne de başka bir şey istemediğini söyleyecekti. Ama yıllar kadar uzun gelen bir süredir yalnızdı. Bu korkunç, bunaltıcı boşluğu doldurmasını istediği son kişi Mark olabilirdi. Ama kapısında beliren kişi de ne çaresiz oydu. Lauren herkesi kendinden uzaklaştırmayı başarmışken, çekip gitmeyi reddeden, gece onu kollarının arasında tutan kişi Mark'tı. Genç kadının zayıflığına yenilmiş olmasının verdiği utanç yüzüne bir tokat gibi çarptı. Yeniden başını çevirip kapıya baktığında ise, Mark gitmişti.

Yine yalnızdı. Tüm kararlılığına rağmen, onun yokluğunun verdiği acıyı ta derinlerde hissetti.

Lauren mutfığa inip masadaki yerini aldığı anda, saat on buçuktu. Mark, ona bir fincan kahve doldururken en azından genç kadının renginin biraz yerine gelmiş olduğunu düşünerek sevindi. Yanakları tam olarak pembe değildi ama o kireç gibi beyazlık gitmişti. Yine de kahve fincanına uzanırken elleri titriyordu. Duş almış, saçlarını yıkamış, mavi bir şort ile tişört giymişti.

Mark, az önce yavaş yavaş uyanırken genç kadının yataktaki halini düşünmek istemiyordu. Altın sarısı saçları yastığın üzerinde dağılmıştı. Dolgun ve diri göğüsleri, geceliğinin pamuklu kumaşını zorluyordu. Hele erkek kardeşinin yatakta onunla yattığını hiç düşünmek istemiyordu.

Bunun yerine sabahın dokuzunda gelen telefonu düşünmeye çalıştı. Keşke o telefona hiç cevap vermemiş olsaydı. On dan önce Lauren'in tek probleminin hamileliği olduğunu sanı-

yordu. Durum bundan ibaret olsaydı, genç kadının ailesini arar ve onun biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi. Sonra hemen, belki kalbi biraz yaralı, Sunrise Çiftliği'ne geri dönerdi. Ama en azından Lauren'in ailesinin ona bir hafta daha izin verdikten sonra koruyucu melekler gibi onun yanına geleceklerini, yaralarını sevgileriyle ve bebek için duydukları mutlulukla iyileştireceklerini bilirdi. Böylece onun güvende olduğunu bilir ve içi rahat ederdi. Hem her şeyi yoluna koyacağına dair verdiği sözü de tutmuş olurdu.

Ama sabah gelen telefon her şeyi değiştirmişti. Artık çekip gidemezdi. Şimdi kafasında yeni soru işaretleri vardı. Bu soruları sormak istemiyordu çünkü cevapların onu Lauren'in hayatına tamamen sokmasından korkuyordu. Oysa genç kadın, onu hayatında istemiyordu. Hem böyle bir yüzleşmeye de henüz hazır değildi.

Mark, fırından çıkardığı tabağı onun önüne koydu. Tabakta tost ve peynirli omlet vardı. Tabağın yanına da bir bardak süt ile bir bardak portakal suyu koydu. "Ye," dedi otoriter bir ses tonuyla. Onun karşısına oturarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Lauren, önce tıka basa dolu tabağa, sonra ona baktı. "Ben futbol takımı değilim."

Mark, biraz rahatlamıştı. Lauren espri yapmaya başladığına göre, yavaş yavaş eski haline dönüyor demektir. "Bunu asla bilemezsin. Belki de dünyaya bir futbolcu getireceksin. Belki karnında bir Heisman adayı büyütüyorsun."

Lauren, hiçbir şey söylemeden çatalını eline aldı. Mark da, daha önce okumaya başladığı sabah gazetesini okumaya devam etti. Ama hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Gün ışığında yedi yılın Lauren'i hiç değiştirmemiş olduğunu fark etti. Sadece o sevimli genç kız, olgun ve güzel bir kadına dönüşmüştü. Gözleri hala bal rengiydi. Uzun, ince vücudu çok daha zarıfleşmişti. Göğüsleri dolgunlaşmıştı.

Mark onu banyodan kaldırıp bulduğu ilk yatak odasına taşımayı başardığında, gün ağarmak üzereydi. Burasının onun ve Nate'nin odası olduğundan hiç şüphesi yoktu. Mark onu

yatırıp üzerini örttüğünde, genç kadın ona uzanıp çaresizlik içinde elini tutmuştu. *Lütfen...lütfen beni bırakma.* Ama Mark, onun istediği kişinin kendisi değil Nate olduğundan emindi.

Lauren, bitkinlikten kendinden geçmişti. Yoksa ondan asla böyle bir şey istemezdi. Bunu bilen Mark, onu örtülerin altına sokarken yanında kalacağına söz verdi. Ayakkabılarını çıkarak örtünün üzerine uzandı. Genç kadın, karanlıkta içgüdüsel olarak ona döndü. Yüzü önemli değildi. Sadece gece yanında çarpan bir başka kalbin varlığını hissetmek istiyordu. Mark, ona kollarını açmıştı. Lauren, başını onun omzuna yasladı.

Mark, hava aydınlanana kadar orada boşluğa bakarak uzandı. Gözünde yedi sene önce tüm hayatını sonsuza dek değiştiren o geceye ait anılar canlanmıştı yine.

Şimdi sabah olmuştu ve işte yine buradaydılar. Genç kadının tabağına baktığında, onun çok az yemiş olduğunu görünce şaşırmadı. Acaba Lauren, gece ona sarılıp uyuduğunu hatırlıyor muydu? Mark, onun ani durgunluğunu fark edince yüzüne baktı ve cevabını aldı.

"Teşekkürler." Lauren'in gözleri duygu yüklüydü. Kahvaltıdan çok daha özel bir şey için teşekkür ettiği belliydi.

Mark, genç kadının onun adı bir herif olduğuna inanmadığını söylemesini istiyordu. Ama bunun ne anlamı vardı ki? Son yedi senedir yaptığı hiçbir şey güzel değildi. Çünkü erkek kardeşini sevememişti, Lauren'i sevememişti ve onların birbirlerini sevişinin seyircisi olamazdı. Bu yüzden kaçmıştı. Bu yüzden uzak kalmıştı. Genç kadın, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Ama eğer kalsaydı Mark, onu olmak istemeyeceği gibi bir insana dönüştürebilirdi. Ve onun gözünde şimdiki kadar bile erkek olamazdı.

Parmağını kahve fincanında gezdirdi. Olabilecekleri düşünmenin bir anlamı yoktu. O telefon görüşmesi ve telefon sehpasında bulduğu dağ gibi faturalar hakkında konuşmaları gerekiyordu. Ancak konuyu Lauren'in açmasını istiyordu. Bu nedenle, sabırsızlığını bastırmaya çalışarak oyalandı. Kalkıp kahve makinesine uzandı. "Bir fincan daha ister misin?"

Arkasına döndüğünde, genç kadının gözleri yaşlarla dol-

muştı. Dün gece olsa Mark, yanına gidip onu kollarının arasına alırdı. Acısının ve hamileliğinin vücudundan aldığı gücü ona geri verirdi. Ama artık sabah olmuştu ve her şey çok farklıydı. Lauren, yeniden savunmaya geçmişti. Artık Mark'a karşı duyduğu o derin nefreti gizleyecek karanlık yoktu.

Mark, acısını göstermemeye çalışarak tezgaha yaslandı. Genç kadının gerçekten istediği tek şeyi ona teklif etti. "Gitme mi ister misin, Lauren?"

Lauren, saçlarını geriye doğru itti ve dirseklerini masaya dayadı. "Tek istediğim, her şeyin eski haline dönmesi. Nate'yi geri istiyorum. Hayatımı geri istiyorum. Ama bu olmayacak, öyle değil mi?"

Mark, bu soruya cevap vermedi. Artık hiçbir şeyin aynı olamayacağını ikisi de biliyordu. "Ne kadarlık hamilesin?"

"Üç ayı biraz geçti."

"Bir doktora göründün mü?"

Lauren, sütünden bir yudum aldı. "Evet." Mark'ın endişe dolu bakışlarını fark etmişti. "Ve evet, kendime bakıyorum. Bebeğime bakıyorum. Sabahları olan mide bulantıları ve baş dönmeleri tıpta yeni bir gelişme değil."

"Anladığım kadarıyla, hamile olduğunu ailene söylemedin."

Genç kadın, başını iki yana salladı. "Onlara söylemeden önce fiziksel olarak biraz daha güçlenmek istiyorum. Eğer şu anda beni görürlerse, üzerime titrerler. İlgileriyle beni boğarlar."

Onun bu yönünü görmek, Mark'a acı veriyordu. Hatırladığı Lauren yaşam doluydu, sevgi doluydu. Güçlüydü ve hayatta gülümseyerek bakardı. "Bu o kadar kötü mü?" diye sordu. Onun şu anda ihtiyacı olan şeyin biraz şımartılmak, biraz sevgi ve ilgi görmek olduğunu düşünüyordu.

Lauren, cevap vermeden önce uzun uzun düşündü. "Ne kendi ailemin, ne de seninkilerin daha fazla acı çekmelerini istemiyorum. Kendimi toplamak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sana yardım etmelerine izin vermek yerine onları kendin-

den uzaklaştırmanın onlara daha fazla acı vereceğini hiç düşündün mü?"

Lauren, suçlayan gözlerle ona baktı. "Senin bunu söylediğine inanamıyorum!"

Mark, dişlerini sıktı. Tamam, son yedi yıldır görünmez adamı oynamıştı. Lauren, bu yüzden ondan nefret ediyordu. Onun hiç kimseyi umursamadığı için gittiğini düşünüyordu. Sevgi gördüğü yeri unuttuğunu, hayatlarından çıkarak incittiği insanları hiç önemsemediğini sanıyordu. Ama işte bu konuda çok yanılıyordu. Ama şimdi ona bunları anlatmanın zamanı değildi. Şimdi onun hakkında konuşmaları gerekiyordu. "Sana yardım edebilirlerse, bebeği öğrenirlerse bu onlar için de son derece teselli verici olur."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı genç kadın. Yine suçluluk duymaya başlamıştı. "Biliyorum. Hem kendi aileme, hem de senin ailene bebeği anlatacağım. Ama bu benim istediğim zamanda, benim istediğim şartlar altında olmalı."

İkisi de, tek bir telefonun hem Remington'ları hem de McKenzie'leri anında oraya getireceğini biliyordu.

"Lütfen...lütfen bırak da, hazır olduğum zaman onlara söyleyeyim. Lütfen, bana bu şansı ver" dedi Lauren, yalvarırcasına.

"Tanrı aşkına, ben burada ne yapıyorum?" diye geçirdi Mark içinden. Bu soru, dün gece arabasını evin önüne park ettiğinden beri belki yüzüncü kez aklına geliyordu. Lauren, onu orada istemiyordu. Yine de birine ihtiyacı vardı. Nate'ye ihtiyacı vardı. Ama Nate ölmüştü. Mark, sadece onun yerini almaya çalışan zavallı biriydi. Elini saçlarının arasına geçirdi. Arabasına atlayıp oradan son süratle uzaklaşmak için büyük bir istek duyuyordu içinde. Ufak bir çocukken annesi onu deri bir kemerle ilk dövdüğü günden beri hep kaçırmayı planlamıştı. Remington'lar ile yaşamaya başladıktan, onlar tarafından evlat edinilip sevgi gördükten sonra bile hiçbir zaman insanlara tam olarak güvenememiş ve hep içinde aynı kaçma arzusunun duymuştu.

Yine de orada durmuş, mutfak penceresinden dışarı boş

kuş yemliklerine bakıyor ve onları kimin dolduracağını düşünüyordu. Kim etrafta dolaşıp Nate'nin yaptığı işleri yapacaktı? Nate'nin arkasında bıraktığı karmaşayı kim düzeltecekti? Hiçbir şey söylemeden mutfak kapısından dışarı çıktı. Hava temiz ve parlaktı. Çimenlerin biçilmesi gerekiyordu. Arazinin bir köşesinde oluşturulmuş çiçek bahçesindeki yabancı otların temizlenmesi gerekiyordu.

Ve Mark, San Francisco'dan ayrılıp bir an önce Sunrise Çiftliği'ne gitmek istiyordu.

Lauren, daha ne kadar mutfak masasında oturduğunu bilmiyordu. Mark'ın dışarıda ne yaptığına dair duyduğu merakı bastırmaya çalıştı. Onun burada oluş sebebi önemli değildi. Önemli olan, gitmiş olmasıydı. Ve gidecekti. Her zaman böyle yapmıştı.

Görevini yerine getirmişti. Onu kontrol etmişti. Şimdi gördüklerini genç kadının ailesine rapor edebilirdi. En azından Lauren, ona bebek hakkında bir şey söylememesini tembihlemişti. Nasıl olsa Mark, geri kalanını bilmiyordu.

Geri kalanı ise genç kadını çok korkutuyordu. Gözlerinde yeniden yaşlar belirdi. Nate... Başımıza bunların gelmesine nasıl izin verdin? Çocuğuna bunu nasıl yapabildin?

Yine paniğe kapılan Lauren, elini karnına götürdü. Ne yapacaktı? O sırada bahçedeki odunluğun kapısı açılıp kapandı. Genç kadının dikkati bahçedeki adama yöneldi. Mark neden hala gitmemişti? Ve onun gitmesini neden istemiyordu? Yavaşça yerinden doğrularak tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. Sonra gizlice pencereden dışarı baktı. Mark'ı hiç evcimen bir tip olarak düşünmemişti. Onun bir saattir arka bahçede çalışmasına anlam veremiyordu. Kuşların yemliklerini doldurmuştu. Çimleri biçmiş, Lauren'in zambakları arasındaki yabancı otları temizlemişti. Şimdi ise elinde bir bahçıvan makası vardı ve kaşlarını çatarak genç kadının hanımelilerine bakıyordu.

Lauren, bu konuda neler hissettiğini bilmiyordu. Sadece bu rahatlığı, önemsendiğini ve korunduğunu hissetmeyi her

nedense istemiyordu. Mark, bunları ona verebilecek biri değildi. Ve o anda son derece savunmasız olan Lauren, ondan bunları kabul edemezdi.

Ama işte Mark oradaydı. Dizlerinin üzerine çökmüş, komşunun kedisini okşuyor ve sonra onu nazikçe zambakların arasından çıkarıyordu.

Lauren, onun bu kibarlığının içine yaydığı sıcaklığı düşünmeye fırsat bulamadan arka kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktı ve verandanın en alt basamağına oturdu. Güneş, omuzlarını yakıyordu. Komşunun kedisini onu görünce kuyruğunu havaya dikti ve yanına gelip kucağına kıvrıldı. Genç kadın, onun yumuşacık tüylerini okşamaya başladı. Bu arada otları hırsla toplarken Mark'ın tişörtünün altında hareket eden geniş omuzlarından ve adaleli kollarından gözlerini ayıramıyordu. Mark, gerçekten insanı günaha sokacak kadar yakışıklıydı. Ona bakmak neredeyse acı veriyordu Lauren'e. Alnında, ense-sinde terler birikmişti. Doğrulup yaptığı işin sonuçlarını incelerken koluyla alnındaki terleri sildi. Tıpkı Nate'nin yaptığı gibi ağırlığını tek kalçasına verdi. Bu Lauren'e bir şey hatırlattı. Remington'lar onu evlat edindiklerinde Mark, Nate'nin yaptığı her şeyi taklit ederdi. Onun gibi yürür, onun gibi konuşurdu. Tesadüfen ikisi de uzun boylu, atletik yapılı ve sarışındı.

Ama benzerlikler orada bitiyordu. Nate'nin mütevazı bir yakışıklılığı varken, Mark'ın çarpıcı bir çekiciliği vardı. Onları birbirinden ayıran esas şey ise fiziksel özellikleri değil, davranışlarıydı. Nate, doğduğundan beri sevgi içinde büyümüş ve kişiliği ona göre şekillenmişti. Ama Mark, Remington'lar onu cehennemin ortasından çekip alana kadar korku ve öfkeden başka hiçbir şey tanımamıştı. Nate, sessiz ve utangaçtı. Kendine güveni vardı ve kendiyile barışıktı. Mark, hiçbir zaman rahat olmamıştı ve sürekli ilgi odağı olmaya çalışmaktan kendini alamıyordu. Havuza ilk giren ve akşam havuzdan en son çıkan oydu. Bir gülücük için taklalar atan ve bir kavgayı en son bitiren oydu. Ve Remington'ların ona sunduğu ama onun asla güvenemediği emniyeti tehlikeye girdiğinde ilk kaçan oydu.

Şimdi ise Lauren, kendini tehlikede hissediyordu. Şimdi ilk

kez kaçma güdüsünü anlayabiliyordu.

Mark, dönüp tırnığı aldı ve çalıları toplamaya başladı. Lauren'in orada oturduğunu gördüğünde hiçbir şey söylemeden işine devam etti. Onun ne zaman bahçeye çıktığını merak etse de, bunu göstermedi. Genç kadın, daha çok neden Mark'ı aramak için bahçeye çıktığını merak ediyordu. Ve neden sessizce oturup Nate ile beraber ettikleri bahçeye damgasını vurmasına izin veriyordu? Tıpkı ev gibi bahçe de ortaklaşa sevginin, emeğin eseri idi ve hayatında sonsuza kadar kaybedeceği şeylerden biriydi. Bunu hatırladığı anda bir bulut güneşin önüne geçti ve ellerinin arasından kayıp gitmekte olan yaşamına gölge düşürdü. "Burayı çok özleyeceğim," diye mırıldandı. O anda düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğine şaşırmişti.

Mark'ı da şaşırtmıştı. Çalışmayı bıraktı ve yavaşça arkasına dönerek yüzünde karmaşık bir ifadeyle ona baktı. "Burada kalmayacak mısın?"

Lauren, düşünmeden konuştuğuna pişman oldu. Şimdi ona bir açıklama yapması gerekiyordu. Maddi olarak bu evi geçindirmeye gücünün yetmeyeceğini itiraf etmek yerine, gerçeğin sadece bir kısmını söyledi. "Burası bizim yerimizdi. Benim ve Nate'nin. Burada yalnız kalmak istemiyorum."

"Peki nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Sanırım, bir apartman dairesi bulacağım. Okula daha yakın olan bir yer." Bir hafta içinde Lauren'in yeni okul yılı için yıllık ders planlarını hazırlamaya başlaması gerekiyordu. Öğrenmeye hevesli on bir yaşında öğrencilerle dolu bir sınıfa girmek, onu eskisi kadar cezbetmiyordu artık. Hayatındaki en büyük tutku her zaman öğretmenlik olmuştu. Ama şimdi yeni yılın ders planlarını hazırlamak bile onu heyecanlandırmıyordu.

"Nate'nin sigortası vardı, değil mi?"

Lauren, ona hiç bakmadan yerinden kalktı ve zambaklarının yanına giderek onların ipeksi yapraklarına dokundu.

"Sakin bana sigortası olmadığını söyleme."

"Mali durumumuz seni hiç ilgilendirmez."

Mark, ona sert sert baktı. Bu kez geri çekilmeyecekti.

"Sigortası vardı, tamam mı? Her şey yolunda" diye yalan söyledi genç kadın.

Mark, bir eli tırmıkta diğeri belinde, onu bakışlarıyla delip geçti. "O halde neden o canayakın bankacınız arayıp para istiyor?"

Lauren, ona doğru öyle hızlı döndü ki dengesini kaybederek sendeledi. Mark, onu hemen yakaladı. Genç kadın, dengesini sağlar sağlamaz geri çekilip alev saçan gözleriyle ona baktı. "Telefonuma mı cevap verdin?"

Mark, içinden bir küfür savurdu. Artık sinirleri iyice gerilmişti. Bu konuşmayı yapması gerekiyordu. Çünkü işler sandığından da kötü olabiliirdi. "Uyuman gerekiyordu. Uyanmaman için telefonu ben açtım. First National Bankası'ndan Bruce adında biri aradı. Seninle ipotek ve diğer konular hakkında bir an önce konuşmak için sabırsızlanıyordu. Onu daha sonra arayacağımızı söyledim."

Lauren'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Benim işlerime karışmaya hakkın yoktu."

Mark, kollarını göğsünde kavuşturdu. "O halde telefon sehpasındaki faturalara bakmakla da çizgiyi aştığımı düşünebilirsin. Lauren, o kadar faturayla bir şenlik ateşi yakabilirsin. Tanrı aşkına, neler oldu?"

Genç kadın, gururundan ve Nate'ye olan sadakatinden ötürü sessiz kalmayı tercih ediyordu.

Mark, erkek kardeşini çok sevmesine rağmen o anda ona son derece öfkeliydi. Bu öfkesini yüksek sesle haykırmamak için dişlerini sıktı. Nate'nin ardında bu kadar borç bırakması için krallar gibi yaşamış olması gerekirdi. Oysa Nate, öyle biri değildi. Bu nasıl olmuştu? Ama bu soruyu Lauren'e sorabilecek en son kişi Mark'tı. Her şey değişiyordu. İnsanlar değişiyordu. Her zaman Nate gibi bir erkek olmak istemişti. Ama demek ki Nate de değişmişti.

Mark'ın yarış pistlerinin parıltısını ve şaşaasını bırakmadan önce yaşadığı hayat boş, sahte ve anlamsızdı. Tıpkı tanıdığı kadınlar gibi. Yatağına girip çıkan ve sürekli değişen, ondan hep veremeyeceği bir şeyi isteyen kadınlar gibi. Asla Lauren

olamayacak, Lauren'in yerini tutamayacak kadınlar gibi.

Lauren'in yüzündeki suçlayıcı ifade, Mark'tan nefret ettiğini bir kez daha tüm berraklığıyla gösteriyordu. Affedilemeyecek kadar büyük günahlar işlediği, düzeltilemeyecek kadar büyük hatalar yaptığı için Mark'tan nefret ediyordu. Ama belli ki, onu yarı yolda bırakan tek kişi Mark değildi. Nate, ona karşı en büyük günahı işlemişti. Ancak genç kadının öfkesini kuşabileceği tek kişi Mark idi. Çünkü artık Nate yoktu.

"Neler oldu?" diye sordu yeniden Mark, yumuşak bir ses tonuyla.

Lauren, sonunda pes etti. Kollarını kırılğan bedenine sardı ve gözlerinde büyük bir çaresizlikle ona baktı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Karawolf

BESİNCİ BÖLÜM

Basın, beni her zaman bir kahraman olarak göstermişti. Şimdi ise asla kimsenin kahramanı olmadığının çok daha iyi farkına varıyorum; özellikle de Lauren'in.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Mark, çiftlikten ayrılmadan önce her ihtimale karşı hazırlıklı olmak için arabasının bagajına ufak bir valiz atmıştı. Biraz kendini toplaması için Lauren'i bahçede bıraktı. Valizini alıp yukarı çıktı. Duş aldı, tıraş oldu ve temiz bir kot pantolon ile tişört giydi.

Aşağı indiğinde, Lauren onu mutfakta bekliyordu. Mark, inatçı ve gururlu kişiliğinin genç kadının gözlerindeki ateşi yeniden yakmış olduğunu görünce sevindi. Belli ki Lauren, gündemdeki konuları özetlemiş, derleyip toplamıştı.

Mark'ın ise kendine ait bir eylem planı vardı. "Otur," dedi ona bir sandalye çekerek. "Bu konuya bir çözüm bulmak zorundayız."

"Sanırım, bu konunun seni hiç ilgilendirmediğini yeniden hatırlatmam gerekiyor."

Mark, bir yığın ödenmesi gecikmiş faturayı masanın üzerine koydu. "Nate ve ben öz kardeş değildik. Bu, değiştiremeyeceğim biyolojik bir gerçek. Ama kan bağı dışında Nate, her yönden benim kardeşimdi. Ve bebek de, benim ailemden. Demek oluyor ki, bu konu beni de ilgilendirir."

Lauren, cevap vermese de öfkesini buz gibi bakışlarıyla gösterdi. Mark, onu anlamıştı. Genç kadın, kendi başının çaresine bakmak istiyordu. Ama öyle olmayacaktı. İsterse gözleriy-

le cehennem ateşini bile dondurabilirdi. Ancak Mark'ın yolundan dönmeye hiç niyeti yoktu.

"Şimdi otur, Lauren. Bu konuyu derhal halletmeliyiz."

Günün sonunda Mark, kendini tam bir haydut gibi hissediyordu. Ama bazı cevaplara ihtiyacı vardı ve zorla da olsa bunları hem maddi, hem manevi yönden yıkılmış ama bunu sürekli inkar eden bu kadının ağzından almaya kararlıydı.

Şimdi, çok üzücü de olsa, istediği bilgileri elde etmişti. Lauren, sigorta hakkında yalan söylememişti. Nate'nin sigortası vardı. Ama esas sorun, buna karşılık borç almış olmasıydı. Bu nedenle, ölümü üzerine sigorta Lauren'e tazminat ödememişti. Üstelik ortada sürekli olarak faizi yükselen ve geri ödenmesi gereken bir borç vardı.

"Peki ya diğer arabanın şoförü?"

"Bu, adamın üçüncü suçuymuş. Sigortası yok, hiçbir geliri yok. Senin anlayacağın oradan beş para alınamaz. Sadece ufak bir tesellim var; o da adamın parmaklıkların arkasına gönderilmesi ve bir süreliğine başkaları için tehdit oluşturmayacak olması."

Mark, Lauren'i buna mecbur etmekten nefret etse de o gün öğleden sonra bankaya gittiler ve her şey daha da kötüleşti. Görüşmeden sonra bir hayli sarsılan Lauren, eve döndüklerinde çok solgundu. Onun kanepeye yığılıp, arkasına yaslanıp boş boş etrafa bakındığını gören Mark da kendini pek güçlü hissetmiyordu. Uğradıkları şok evde adeta ölüm sessizliği yaratmıştı. Bankadan öğrendiklerine göre Nate, kazanç getirmeyen bazı riskli girişimlere yatırım yapmak için sahip oldukları her şeye ve sahip olmadıkları birçok şeye karşılık yüklü miktarlarda borç almıştı. Bu haberleri duyduğunda Lauren'in yüzündeki kan çekilmişti. Bankacı toplam borcu çıkardığında, ikisi de afallatmıştı.

"Lütfen," diye yalvardı genç kadın, kendine bir içki almak için bara giden Mark'a. "Lütfen bunları ne benim aileme, ne de seninkilere anlatma. Ne yapacağıma karar verene kadar onların bilmesini istemiyorum. Zaten onları yeterince endişelendirip, üzdüm."

Bir kadeh konyayı tek dikişte bitiren Mark, ölen ve kendini

savunmaktan aciz olan erkek kardeşine karşı duyduğu öfkeyi güçlkle bastırıyordu. "Nate'nin içinde bulunduğu bu maddi durumdan gerçekten senin haberin yok muydu?"

Genç kadın, başını iki yana salladı. "Faturalar gelmeye başlayana kadar bilmiyordum. Bütün mali işlerimizle Nate ilgilenirdi. Faturaları o öder, yatırımları o yapardı."

Belli ki borçları bu denli şişiren Nate'nin yaptığı yatırımlardı. Nate, fazla açılmış, sonuç vermeyen pek çok yatırım yapmıştı. Mark, sinirli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Hiç anlamıyorum. Halbuki her zaman çok ihtiyatlı bir adamdı."

Lauren'in yüzünde öyle perişan, öyle suçlayıcı bir ifade belirdi ki, Mark'ın yüreği ağzına geldi. "Ne var?"

Genç kadın, başını çevirdi.

"Ne var?" diye tekrarladı Mark. Lauren'in sessizliği tek bir anlama geliyordu. Daha önce yalan söylemişti. Tüm bunların neden olduğunu kesinlikle biliyordu. "Lauren-"

"Artık ne fark eder ki?" diye bağırdı genç kadın ve yerinden kalkarak pencerenin önüne gitti. "Nate artık yok. Hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

Lauren'in kaçamak tavrı, Mark'ın şüphelerini ve suçluluk duygusunu artırıyordu. Genç kadın, bir şeyler saklıyordu. "Bunun benimle bir ilgisi var, öyle değil mi?" diye sordu Mark.

Köşeye sıkışmış gibi görünen Lauren, başını iki yana salladı. "Unut gitsin," diye mırıldandı. Sanki iliklerine kadar donmuş gibi kollarıyla vücudunu sardı. Gözleriyle bu konuyu kapatması için Mark'a yalvarır gibiydi.

Ama Mark'ın vazgeçmeye niyeti yoktu. "Anlat bana."

Lauren, salonun diğer köşesine doğru yürüdü.

"Lanet olsun, Lauren!"

"Tamam! Tamam!" Genç kadın ona döndüğünde gözlerinde vahşi bir ifade vardı. "Seni kıskanıyordu, tamam mı? Duy-mak istediğin bu muydu? Seni seviyordu ama aynı zamanda kıskanıyordu. Bunu görmezlikten gelmek çok zor olsa da seni sadece yarışlarda kazandığın başarıdan dolayı kıskanmıyordu, Mark. Yıllarca senin yüzünü görmeden bir dergi ya da gazete okuyamadık, televizyon seyredemedik. Bu, ona acı veriyordu. Onu bir telefon açacak kadar bile önemsemediğini düşünüyor-

du. Zaferlerini onunla paylaşıydın senin için mutlu olabilecekti. Ama hepsini medya aracılığı ile izlemek zorunda kalıyordu, ne yaparsan yap sana hayran olan medya. Ve bu onu için için yiyordu. Bana senin sahip olduğun gibi bir maddi güvence verememek onun en büyük derdiydi."

Mark, onun sözlerini tam bir hayret içinde dinliyordu. Nate, güçlü ve istikrarlı Nate, sahip olduğu değerler ve idealler için Mark'ın saygı duyduğu, adeta taptığı erkek kardeşi onu kıskanıyordu, öyle mi? Hem de öylesine kıskanıyordu ki, geleceğini riske atmış ve çabuk yoldan köşeyi dönebilmek için sonunda Lauren'i yoksul bırakmıştı. "Ben asla birilerinin kahramanı olmadım," diye mırıldandı Mark. Kendinde değilmiş gibiydi.

"O halde neden buradasın? Amacın kahraman rolü oynamak değilse, neden buradasın? Şimdi mi Mark, bunca yıldan sonra şimdi mi iyi adamı oynamaya karar verdin?" Duyduğu acı ve öfkeden Lauren'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Artık çok geç. Nate öldü ve bir şeyleri değiştirmek için artık çok geç." Genç kadın yenik, boş ve bitkin bir halde kanepeye çöktü. "Lanet olsun sana! Buraya gelip her şeyi değiştirebileceğini düşündüğün için lanet olsun sana! Nate'ye sırtını döndüğün ve seni önemseyen herkesten uzaklaştığın için bir anda bunun kefareti ödemeye karar veremezsin."

Mark, onun öfkesini anlıyordu ve onu incitmekten, onu acı çekerken görmekten yorulmuştu. Ama genç kadının öfkesi, beklenmedik bir şekilde onunkini ateşledi. Madem ki Lauren geçmişini açmıştı, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Mark, onu can evinden vurdu. "Ne yapmamı isterdin? Her gün o gece aramızda olanları hatırlayacağını bile bile burada kalmamı mı tercih ederdin?"

O gece... Mark'ın onu kollarının arasına aldığı ve Lauren'in adeta eridiği gece...

"Hiçbir şey olmadı!" diye haykırdı genç kadın, kafese kapatılmış çaresiz bir hayvan gibi. Başını çevirdi. Sanki kendini inandırmak için yıllardır aynı kelimeleri tekrarlıyormuş gibi fısıldadı. "Hiçbir şey olmadı." Sonra derin bir nefes aldı ve kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. Belli ki, o gece sahilde yap-

tıklarından ötürü tek acı çeken kişi Mark değildi. "İyi bir eş oldum. Onu sevdim."

Lauren'in bu dokunaklı sözleri bir avuntudan başka bir şey değildi. Ama Mark, başlatmayı hiç düşünmediği bu savaştan çekilmeye karar verdi. "Onu ben de sevdim. İster kabul et ister etme ama, bu yüzden çekip gittim. Bu yüzden uzaklarda kaldım."

Salonu derin bir sessizlik kapladı. Tanrım, bu ne karmaşaydı. Mark, keşke oraya hiç gelmemiş olsaydı ya da keşke daha önce gelmiş olabilseydi. Ve keşke her şeyi yoluna sokmanın bir yolunu bulabilseydi. Hayatında bir kez de olsa, gerçekten kahraman olabilmeliydi. Lauren'in gözünde doğru olan bir şeyler yapabilmeliydi. Genç kadın bunu kabul etse de etmese de, şu anda kurtarılmaya herkesten fazla ihtiyacı vardı. Ve Mark, onu kurtaran kişi olmak istiyordu. Peki böylece ona kendini sevdirebileceğini mi düşünüyordu?

Midesi bulanmaya başlamıştı. Lauren'in kocası ölmüştü. Erkek kardeşi ölmüştü. Derin bir nefes aldı. Ne yaparsa yapsın, bu gerçeği değiştiremezdi. Nate gitmişti. Ne kendisi için, ne Lauren için, ne de bebek için onu geri getiremezdi. Ve onunla ilişkisini düzeltme şansı da yoktu artık.

Lauren ile olan ilişkisini de düzeltemezdi. Ama başka bir şey yapabilirdi. Birden aklına mükemmel bir çözüm yolu geldi. Ne yapacağını kesinlikle biliyordu. Ancak önereceği şeyi Lauren'e tek bir şekilde kabul ettirebilirdi. Onun savunmasızlığından, çaresizliğinden sonuna kadar faydalanmalıydı. Sonunda genç kadının ondan çok daha fazla nefret edeceğini biliyordu. Yine de tek önemli olan, onun iyiliğiydi.

"Ciddi olamazsın!" dedi Lauren.

Mutfak masasında elinde bir bardak sütle otururken duyduklarına inanmamış gibiydi. Mark'ın yaptığı teklife şiddetle karşı çıkmaya hazırlandığı belliydi. Mark, zaten bunu bekliyordu ama ne olursa olsun fikrinden caymayacaktı.

Genç kadının önünde bir tabak dolusu salata duruyordu. Mark, onun problemini çözebilecek bu teklifi gururunu kırma-

dan nasıl söyleyeceğini düşünürken ona yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Duygusal olarak Lauren, Nate'nin ölümünü henüz atlatamamıştı. Fiziksel açıdan ise hamileliği risk altında değildi ama yorgundu. Maddi açıdan içinde bulunduğu çıkmazın verdiği endişenin ve karnında taşıdığı çocuk için duyduğu korkunun onun tüm gücünü tükettiğini anlamak için bir doktor olmak gerekmiyordu. Bu nedenle Mark, son yarım saattir ona bu gerçekleri anlatıyor ve düşünebildiği her türlü kurnazlığı yapıyordu.

Onun Sunrise Çiftliği'ne gelmesini istiyordu. Çünkü orada Lauren, kendine ve bebeğine iyi bakabilirdi. Nate'nin yaptığı tüm borçları ödemek istiyordu. Ancak genç kadının gururu, ona duyduğu nefretten bile ağır basıyordu. Mark da, onun gururuna hitap etmeye çalışıyordu. Bu nedenle, yaptığı teklif için geçerli mazeretler göstermeye çalışıyor, ona baskın çıkıyor ve onu her türlü olasılığa alıştırıyordu. Hatta bunun çift yönlü bir anlaşma olacağını, Lauren'in de ona yardım edebileceğini bile öne sürdü. Kitapları karman çormandı. Genç kadın, onları yeniden bir düzene sokabilirdi. Lauren, bunun bir oyun olduğunu anlamıştı. Ama Mark, onun yavaş yavaş yumuşamaya başladığını hissediyordu. Genç kadın, Mark'ın onun gururunu kırmamak için ne kadar hassas davrandığını anlamış gibiydi.

"Ailen seni özlüyor. Benim ailem de öyle. Seni Frisco'ya yerleştiğin günden beri özlüyorlar. Her zaman California'ya yerleşip onlara daha yakın olmanı tercih ederlerdi. Şimdi sen ve bebek onlara daha yakın olursanız, bundan büyük mutluluk duyacaklardır. Üstelik işin hakkında da haklı olduğumu biliyorsun."

Lauren, istemeden de olsa bu konuda onun haklı olduğunu kabul ediyordu. Bir öğretmen olarak, kontratını iptal etmesi çok kolay olurdu. Böyle bir pozisyona gelmek için bekleyen yüzlerce insan vardı. Yeri hemen doldurulabilirdi.

"Bebeğin doğumundan sonra hala öğretmenlik yapmak istiyorsan, ailene daha yakın bir yerde her zaman iş bulma şansın var."

Evet. Mark'ın her şeye verecek bir cevabı vardı. Yine de La-

uren, hala tüm benliğiyle bu öneriye direniyordu. Ama Mark, onun direncini nasıl kıracağını biliyordu. Tüm hayatı boyunca çıkmaza girdiği zamanlarda kaçmıştı. Çocukken annesinin ağır elinden ve hiç anlayamadığı bir utançtan kaçmıştı. Remington'ların nezaketine güvenememiş, onlara inanmaktan korkmuş ve eline geçen her fırsatta, kendini tehdit altında hissedişinde onlardan bile kaçmıştı. Yetişkin bir erkek olduğunda sevdiği ama sahip olamadığı kadından ve o kadını severken görmeye dayanamayacağı erkek kardeşinden kaçmıştı. Çok az insanın sahip olabileceği bir kariyerden ve başarıdan bile kaçmıştı. Çünkü hızla ve yaptığı sporun vahşeti içinde, asla bulamayacağı huzuru aramaktan yorulmuştu.

Şimdi ise önemli olan, birilerine bir şeyler verebilmektir. Nate hayattayken ona ihtiyacı olan şeyi verememişti. Ama Lauren'e huzur, maddi güvence ve kendine gelmesi için zaman verebilirdi. Bu arada Nate'nin çocuğuna da bir şeyler verebilirdi.

Sessizlik çok uzun sürdüğünde Lauren'i tamamen kaybettiğinden korkarak son bir kez dayattı. "Teklifimi reddetmeden önce biraz düşün."

Lauren, yeterince düşünmüştü. "Gerçekten her şeyi çok güzel süsleyip püsledin ama gerçek şu ki, benden serin yardım elini tutmamı istiyorsun."

Mark, onun gözlerinin içine baktı. "Sana yardım teklif etmiyorum. Hem yardım denen şeyin bana hiç yabancı olmadığını ikimiz de biliyoruz. Eğer yardım görmeseydim, Tanrı bilir hangi suçtan çoktan darağacını boylamıştım."

Mark, Lauren'in aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Genç kadın, onun Remington'ların yanına gelmeden önce nasıl bir hayat yaşadığını düşünüyordu. Mark, biyolojik babasını hiç tanımamıştı. Annesi, alkol bağımlısı bir ayyaştı. Sokaklarda, geçitlerde, çocuk sığınma evlerinde yaşamıştı. Remington'lar ona bir ev vermişler, yüreklerini açmışlardı. Herkes onun kadar şanslı olamazdı. Bunu yeni yeni fark ediyordu. Evet, yardımın ne demek olduğunu biliyordu. Remington'ların ve hayatı yavaş yavaş mahvolan bu kadının sayesinde sevginin, ailenin de ne demek olduğunu öğrenmişti. Bunun için bu kez pes etmeyecekti.

"Borçlarımızın hepsini ödeyebilecek güce sahip olduğuna göre yarışlardan çok fazla para kazanmış olmalısın."

Mark, gülümsedi. Lauren'in her şeyden fazla gururunu kıran para meselesiydi. Ama gerekli paraya sahip değildi ve çocuğunun geleceği tehlikeyeydi.

"Evet. Yarışlarda bir hayli para yaptım. Ayrıca bir dostumun birkaç sene önce kurduğu bir şirkete nakit para desteğinde bulundum. Şirketin ismini duymuş olabilirsin. Apostle..."

Ülkenin ikinci büyük kuruluşu olan bilgisayar yazılım firmasının adını duyduğunda, Lauren hayretle gözlerini kırptı. "Yani Apostle'nin bir kısmına sahip misin?"

Mark, omuz silkti. "Sadece üçte birine."

Genç kadın, şaşkın bir halde yüzüne düşen bir tutam saç geriye itti. "Bunu bilmiyordum."

"Şimdi biliyorsun. Ve şimdi bunu yapabileceğimi biliyorsun. Para meselesi benim için hiç sorun değil, Lauren. Ama buna ille de bir fiyat biçmek istiyorsan, borcunu ödemenin tek yolu nakit para değil." Mark, onun ve bebeğin iyi olduğunu bilmekle ne kadar tatmin olacağını düşünüyordu.

Ama Lauren, başka bir şey düşünüyordu. Gözlerinde öyle büyük bir suçlama vardı ki, Mark suratının ortasına yumruk yemiş gibi hissetti. "Maddi olmayan nasıl bir karşılıktan söz ediyorsun?"

Onun kendisini bu denli küçük görmesi, Mark'ı çok yaralamıştı. O da öfkeyle genç kadına saldırdı. "Elbette talep üzerine seks."

Lauren'in şaşkınlıktan adeta nefesi kesildi.

Mark, gözlerini yumarak başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, Lauren. Karşındaki benim. Hatırladın mı? Senin arka bahçende kamp kuran herifim ben."

Genç kadın, kıpkırmızı oldu. "Üzgünüm. Öyle demek istememişim."

"Ama korkarım öyle söyledin." Mark, hızla masadan kalktı. Sandalyesi gürültüyle yere çarptı. "Belki bunu hak ettim. Ama biliyor musun? Şu anda senin ne düşündüğün zerre kadar umurumda değil. Şu anda sadece bebek için endişeleniyorum. Seni Sunrise'de istiyorum çünkü böylece senin ve bebe-

ğın iyi olduğunu bileceğim. Her şeyi yoluna sokmam için, daha önce yapamadığım şeyleri yapabilmem için bana bir fırsat ver. Nate yanında olamaz. En azından, kendi ayaklarının üzerinde durabileceğin güne kadar sana yardımcı olmama izin ver."

Lauren cevap vermeyince, Mark derin bir nefes aldı. Ona söyleyebileceği her şeyi söylemiş, yapabileceği tüm açıklamaları yapmıştı. Ona aşkını sunmayacaktı. Lauren'in bunu istemeyeceğini biliyordu. Ondan bu kadar nefret ederken ve hala Nate için yas tutarken, bunu asla kabul etmezdi. Mark'ın aşkına asla inanmazdı. Hem neden inanacaktı ki? Mark, şimdiye kadar ona karşı gerçek bir aşk beslediğini ispatlayacak ne yapmıştı? Ondan kaçmıştı ama genç kadın, bunu duyduğu aşktan ötürü yaptığına hiç bir zaman inanmamıştı.

Mark, ellerini ceplerine sokarak tezgaha yaslandı. "Sabah senden bir cevap bekliyorum. Ve şunu da hatırlamanı istiyorum, ya benim sunduğum çözüm yolunu kabul edersin, ya da tüm meseleyi ailen üstlenir. Sonra onların hem Nate'ye karşı duydukları hayal kırıklığıyla, hem de ödenecek borçlarla mücadele edişini seyrederdin."

Mark, kendinle gurur duymuyordu. Lauren'in onu kovmasına memnun olmuyordu. Birkaç dakika sonra genç kadın, yavaşça yerinden kalktı ve tıpkı bir enkaz gibi mutfaktan çıktı.

Mark, hiç daha uzun bir gece geçirmemişti. Ve ertesi sabah Lauren acı veren bir kararlılıkla teklifini kabul ettiğini söylediğinde, hiç bu kadar büyük bir rahatlık ve garip bir suçluluk duymamıştı.

Sunrise... Sadece yanında oturan kadın gibi çok zorlayıcı bir neden Mark'ı buradan uzak tutabilirdi. Çiftliğin kapılarından içeri girerken Lauren'e baktığında, bir daha buradan çok uzun bir süre ayrılması gerekmeyeceğini biliyordu.

Lauren, San Francisco'dan ayrılmaya tam anlamıyla hazır olana kadar iki hafta geçmişti. Evinden ayrılmak onun için çok zor olmuştu. Mark, onun bu acısını hafifletmek için tüm ayrıntılarla bizzat ilgilenmeyi teklif ettiğinde, genç kadın iste-

meye istemeye bunu da kabul etmişti. Topladığı tek şey kıyafetleri ve birkaç özel eşyasıydı. Diğer her şey, borçların ödenmesinde katkısı olması için satılacaktı. Bu konuda ısrarcı olmuştu.

Mark da, San Francisco'dan ayrılmadan önce Lauren'in anesiyle babasını çağırması için ısrar etmişti. Genç kadın ailesine bebekle ilgili haberleri verirken ve Sunrise'de Mark ile beraber kalacağını söylerken, mutfak masasında onun yanında oturuyordu. Grace ve Bill McKenzie'nin gözleri dolduğunda onları yalnız bırakmıştı. Ancak bundan önce Grace ve Bill, duydukları minnettarlığı Mark'ı sevgiyle kucaklayarak ifade etmişlerdi.

Ama Mark, tüm bunları ona minnet duymaları için yapmamıştı. Şu anda yanında oturan ve Sunrise'nin mucizevi güzelliği karşısında bakışları yeniden hayat bulan kadın için yapmıştı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Lauren. Bir tepeye vardıklarında ve Mark'ın evini gördüğünde oraya istemeye istemeye geldiğini tamamen unutmuştu.

Mark, onun nefesinin kesilmesini anlayabiliyordu. Burayı ilk gördüğünde Sunrise, onun üzerinde de aynı etkiyi yaratmıştı. İki yıl önce helikopterle üç bin dönümlük araziye tepeden bakarken otlaklara, yemyeşil dağ eteklerine, karlarla kaplı dağ doruklarına bir anda aşık olmuştu.

Ayrıca çiftliğin tarihinden de çok etkilenmişti. Burayı nesiller boyunca elinde tuttuktan sonra satmak zorunda kalan aile adına derin bir üzüntü duymuştu. Gelecek nesiller için buranın geçmişini elinden geldikince koruyacağına kendi kendine söz verdi o anda.

Gelecek nesil, Nate'nin çocuğuydu.

Tek kelime konuşmadan, eve giden son bir millik yolda arabayı gazladı.

Sunrise, Lauren'i gerçekten çok etkilemiş ve şaşırtmıştı. Bu da verdiği kararın önemini düşünmesini engelliyordu. İspanyol mimarisinin egemen olduğu, hem tarihine uygun hem

de çok rahat bir şekilde döşenmiş ve restore edilmiş bir asırlık çiftlik evi onu adeta büyülemişti. Dışarıda aslı bozulmamış, etrafı çiçekler ve çimenlerle kaplı beyaz ahırlar vardı. Büyük, hantal köpekler yemyeşil çimenlerde dolaşıyorlar ya da ağaçların gölgesi altında tembel tembel yatıyorlardı. Kovboylar, atlarını eğitiyorlardı. Taylar ve kısıraklar, sıcak California güneşi altında uzanıyorlardı.

Lauren, tüm kararlılığına rağmen Mark'ın Sunrise olarak adlandırdığı ve adını her anışında yüz hatlarını yumuşatan bu canlı ve huzurlu araziye keşfetmek için can attığını fark etti. Eve girdiğinde ise bir kez daha büyülenmişti. Son derece rahat ve lüks mobilyaların yanı sıra, evin her yerinde doğal taşlardan yapılmış çeşmeler ve ıslıl ıslıl parlayan havuzlar vardı.

Mark, onu üst kattaki yatak odalarından birine götürmüştü ve ihtiyaç duyduğu sürece bu odanın ona ait olduğunu söylemişti. Genç kadın, yatağın başında durmuş pencereden bahçeye bakarken bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. O sırada arkasında duran Mark'ın sesini duydu.

"Eşyalarının geri kalanı gelene kadar bunlar seni idare eder" dedi Mark, ve elindeki bavulu yere bıraktı. "Yorgun görünüyorsun. Neden biraz dinlenmiyorsun? Şu anda aç değilsen, akşam yemeğinde görüşürüz."

"Hayır. Hayır, aç değilim."

Mark'ın kibarca aralarına koyduğu mesafe, genç kadının canını sıkıyordu. San Francisco'daki hayatı geride kalmıştı. Elinde tek kalan bir yığın anıydı. Geleceği ise belirsizliklerle doluydu. Bu onu korkutuyordu. Ama yine de artık Nate'nin ardında bıraktığı borçlar için endişelenmesi gerekmediğini bilmek, onu biraz olsun rahatlatıyordu. Kendisini tüm maddi problemlerden kurtaran adamın gözlerine baktı ve ona kin duymamak için çok çabaladı. "Haklısın," dedi. "Yolculuk yorucuydu. Yorgunum. Biraz uyusam iyi olacak."

"İstediyin kadar dinlen." Mark, odadan çıkmak üzereyken kapıda durdu. "Sunrise'ye hoşgeldin, Lauren."

Sonra onu sessizlikle, düşünceleriyle, buranın verdiği tuhaf huzur duygusuyla başbaşa bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

Sunrise. Burayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Geri dönerken, evime döndüğümü tam olarak anlayamamıştım.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Ufak fısıltılar Lauren'i uyandırdı. Sessiz mırıltılar tıpkı bir şarkının ezgileri gibi havada dolaştı ve hafif bir yaz rüzgarının dokunuşu gibi Lauren'in bilincine ulaştı.

Genç kadın, yavaş yavaş gözlerini açtı. Alaca karanlık bastırmıştı. Saatlerdir uyuyor olmalıydı. En son ne zaman böyle saatlerce deliksiz uyumuştusu?

Mark'ın kollarında uyuduğu gece.

Bu cevap hem canını sıkmış, hem de kafasını karıştırmıştı. Nate'nin ölümünden beri üç ay boyunca, Mark yeniden hayatına girene kadar çok kısa aralıklarla uyuyor ve sürekli aynı kabusla uyanıyordu. Kabuslarında Nate'yi o feci trafik kazasında tek başına ölürken görüyordu.

Ama bu kez uykusundan kabuslarla değil, tatlı fısıltılarla uyanmıştı. Kendisini son derece dinlenmiş ve rahat hissediyor; hatta ister istemez gülümsüyordu bile. Ama tam anlamıyla uyanana kadar neden gülümsediğinden emin değildi. Kadife kadar yumuşak bir çift mavi göz, pastel renklerde çiçeklerden oluşan bir buketin ardından ona bakıyordu.

"Uyanacağını sanmıyorduk," dedi melekler kadar güzel bir kız çocuğu. Siyah saçları iki örgü yapılmıştı ve ön dişlerinden biri eksikti.

"Evet. Yarına kadar uyuyacağını sanmıştık." Eksik dişi dışında çiçekleri tutan kızla tıpatıp aynı bir diğer küçük kız ara-

ya girmişti. Büyüleyici güzellikteki mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Eddie, bize sessiz olmamız gerektiğini söyledi. Çiçekleri ben topladım. Onları Tonya tutuyor çünkü o daha küçük. Ama ben daha akıllıyım."

"Ben de. Ben de akıllıyım. Sonya, daha akıllı olduğunu düşünüyor çünkü o benden daha hızlı konuşabiliyor. Hem ben ondan sadece on dakika küçüğüm. Ama ben daha ağırım."

"En yüksek sesle ağlayanımız benim. Eddie, hep öyle söylüyor."

İkizler, sonunda birbirleriyle yarışmaktan yorulmuşlardı. Susup birbirlerine baktılar. Sonra görevlerini yeni hatırlamış gibi bir ağızdan mırıldandılar: "Seni uyandırdık mı?"

Lauren, yatağında doğrudu. Onların enerjisinden ve heyecanlı konuşmalarından sersemlemişti. Ayrıca karşısında bu iki ufak kıza gördüğüne şaşırılmıştı. Mark, Sunrise'de çocuklar olduğundan hiç söz etmemişti. İpek gibi siyah saçları ve canlı mavi gözleriyle kahkahalar atarak dans eden çocukları dikkatle incelediğinde, onların kendisine hiç de yabancı gelmediğini fark etti. Kızların üzerinde pembe birer tişört ve şort vardı. Ayakları çıplaktı ve ayak tırnakları pembe ojeyle boyanmıştı. "Hayır," dedi Lauren sonunda, onların bir cevap beklediğini anladığında. "Beni uyandırmadınız." Sonra çiçeklere uzandı. "Çok güzel çiçekler. İkinize de teşekkür ederim."

İkisinin de dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseme belirdi. Lauren, gülümserken Tonya'nın dudaklarının sola, Sonya'nın dudaklarının ise sağa kıvrıldığını fark etti. İkisi arasındaki gözle görülür tek fark, beş yaşlarında olması gereken Sonya'nın eksik dişiydi.

"Eddie, yemek hazırladı."

Lauren, tembel tembel gerindi. Aç olduğunu fark ettiğinde bir kez daha şaşırdı. Hala ikizleri merak ediyordu. Onların masmavi gözleriyle adeta büyülenmişti. "Kulağa çok hoş geliyor. Eddie kim?"

"Bizim büyükannemiz ama ona ismiyle hitap etmemizden hoşlanıyor. Böylece kendini çok yaşlı hissetmiyormuş."

Lauren, onları yatakta iki yanına oturttu. Kızlar onun kalçalarının dibine yerleştikten sonra iri mavi gözlerinde hayran-

lık dolu bir ifadeyle ona baktılar. Genç kadın, aniden bu mavi gözleri nereden anımsadığını anladı. Tıpkı Mark'ın gözleriydi bunlar.

İşte Mark, onu bu şekilde buldu. Lauren başı önde, çiçek buketi elinde, neşeli bir şekilde kendisiyle sohbet eden ikizleri dinliyordu. Kızlar ona ahırdaki kedi yavrularından, yavru atlardan bahsediyorlardı. Gelecek ay okula başlayacaklarını ve okula servis otobüsüyle gideceklerini söylüyorlardı. Orada ne kadar kalacağını, karnında gerçekten bir bebek olup olmadığını soruyorlardı. Saçlarını örmek için izin istiyorlardı.

Mark, omzunu kapıya yasladı. Kollarını göğsünde kavuşturarak onları seyretti. Lauren'i kendi evinde, kızlarla neşeli bir şekilde sohbet ederken görmekten son derece mutlu olduğunu hissetti. Genç kadının dağınık saçları yüzünün bir yanına dökülmüştü. Gözleri hala uykuluydu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Sonya'nın söylediği bir şeye gülüyordu. Tonya da, Lauren'in dikkatini kendi üzerine çekmek için kollarını onun boynuna doluyordu. Belli ki bu, üçü için de ilk bakışta aşktı.

Fakat kapıda duran Mark'ı gördüğünde, genç kadının yüzündeki gülümseme bir anda soldu. Bunun yerine derin bir acı belirdi. Mark'a her bakışında böyle oluyordu. Önce şaşırıyor, sonra yüzünde bir özlem beliriyor, sonra kendine geliyor ve hemen soğuk bir tavır alarak ondan uzaklaşıyordu.

"Demek karşılama komitesiyle tanıştın," dedi Mark. Lauren'in buz gibi bakışlarının onu ne kadar etkilediğini göstermeye çalışıyordu.

"Mark Amca!" diye bağırıldılar kızlar, bir ağızdan. Yataktan atlayıp koşarak onun bacaklarına sarıldılar. "Aynı Eddie'nin tembih ettiği gibi ona iyi davrandık."

"Kendi kendine uyandı ve çiçeklerimizi çok beğendi."

Onları çok özlediğinden, onların "Mark Amca" diye neşeyle haykırışlarına Lauren'in gösterdiği şaşkınlık dolu tepkiyle yüzleşmek istemediğinden Mark, ikizleri kucağına aldı. Onların yanaklarına öpücükler kondururken, kızlar kahkahalarla sarsılıyorlardı. "Peki çiçekleri nereden buldunuz?"

Kahkahalar durdu. İri gözlerde tedirginlik belirdi. "Eddie, biraz çiçek toplamamıza kızmayacağını söylemişti" dedi Son-

ya.

"Evet," dedi Tonya, küçücük elleriyle Mark'ın yüzünü okşarken. "Eddie, öyle söylemişti."

"O halde sanırım, benim ne söyleyeceğim pek önemli değil. Çünkü siz kadınlar her zaman ne isterseniz onu yaparsınız."

"Biz kadın değiliz, Mark Amca."

"Hayır, değiliz. Sadece ufak kızlarız."

"Lauren'in senin çiçeklerini almasını istemiyor musun, Mark Amca?"

Mark, Sonya'nın umut dolu yüzünden yataktan kendisine bakan, gözleri sorularla dolu ve ne kadar savunmasız göründüğünden habersiz olan kadına baktı. "Elbette çiçekleri almasını istiyorum. Artık Sunrise onun evi. Bu da demek oluyor ki, çiçekler benim, Eddie'nin ve sizin olduğu kadar onundur da."

Uzun bir süre Lauren ile bakıştıktan sonra yeniden kızlara döndü. "Sadece çiçekleri koparmadan önce mutlaka Eddie'den izin alın. Yoksa ne kadar sinirleniyor, biliyorsunuz." Mark, onları yere bıraktı. "Şimdi gidip sofrayı hazırlayan Eddie'ye yardım etseniz iyi olur."

Kızlar gittikten sonra Mark, yeniden kapıya yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. "Umarım seni uyandırmamışlardır."

"Hayır," dedi hemen Lauren, onları savunmak istemişçesine. "Uyanmıştım-yani uyanıyordum. Çok güzel çocuklar."

Odaya sorularla dolu bir sessizlik çöktü. Mark, onu buraya getirmeye karar verdiğinde kendini ve tüm hayatını ona açtığını biliyordu. Eddie'yi, kızları ve Mark'ın onların hayatındaki rolünü merak edeceğini tahmin ediyordu. Genç kadının bu soruların cevaplarına hazır olduğundan, ya da kendisini cevaplamaya hazır hissettiğinden emin değildi. Nasıl olsa, Lauren bu soruları soracak kadar onu önemseyene dek cevaplar anlamsız olacaktı. Hem ne fark ederdi ki? Sonuçta genç kadının geleceği onunla beraber değildi.

"Sen hazır olduğunda yemek de hazır olacak" dedi Mark ve odadan çıktı. Lauren'in uykudan uyandığı zamanki görüntüsüne alışmak istemiyordu. Yine de aynı yatakta her sabah onun uyanmasına tanıklık etmenin nasıl bir şey olacağını dü-

şünmekten de kendini alamıyordu.

Lauren, onunla kalmayı kabul etmiş olabilirdi ama gözlerinde davet yoktu. Hiçbir zaman olmayacaktı. Ve Mark, bunun sebebini anlıyordu.

Evet, onu istiyordu. Onu seviyordu ama hiçbir zaman üzerine gitmeyecek, onu zorlamayacaktı. Genç kadın, hala Nate için yas tutuyordu. Bunu atlattıktan sonra bile Mark'ı olduğu gibi kabul etmeyebilir, istemeyebilirdi. Ve Mark, bunu ondan istemeye hakkı olmadığını da gayet iyi biliyordu.

İkizler, Lauren için ilk sürpriz olmuştu. Ama en büyük sürpriz Eddie oldu. Büyükanne Eddie, yaşlı hissetme ya da görünme konusunda hiç endişelenmemeliydi. Belki de Lauren'in hayatında gördüğü, nefes kesici güzellikte bir kadındı o. Aynı zamanda çok da cana yakındı.

Yemek odasında Lauren'i yüzünde sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Şuna bir bakın! Gerçekten de hayatımda gördüğüm en tatlı şey."

Tam tersine Lauren, o anda kendini hiç bu şekilde tanımlamıyordu. Çok zor geçen son üç ay, genç kadının üzerinde izlerini bırakmıştı. Yaklaşık altı yedi kilo kaybetmişti. Rengi solmuştu. Üstelik uykudan dolayı yanağında ve bluzunda kırışıklıklar vardı. Ama en iyi halinde olsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Eddie'nin yanında Michelle Pfeiffer bile sönük kalırdı.

Kadın, gerçekten çarpıcıydı. Beline kadar uzanan siyah saçları bukle bukleydi. Fildişi rengi ipek pantolonu, açık yeşil ipek bluzu ve kusursuz vücudu ile moda dergilerinden fırlamış gibiydi. Melekler kadar güzel yüzü ise porselen gibi pürüzsüzdü.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi endişeli bir ifadeyle. "Sen oturup rahatına bak. Yemekler hemen geliyor." Lauren'i bir sandalyeye oturtttuktan sonra Mark'a döndü. "Mark, tatlım, senin yardımına ihtiyacım olacak. Benimle mutfağa gel ve şu geniş omuzlarını biraz çalıştır."

Lauren, sessizce bu manzarayı izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

"Büyükanne Eddie çorba yapmış" dedi Tonya, Mark Eddie'nin peşinden mutfağa giderken.

"Kremalı bir şeyler bizim için faydalıymış," diye ekledi Sonya. O kadar da hevesli görünmüyordu. "Ama onu yersek, tatlıyı hak etmiş olacağız. Sen de öyle, Larn."

Lauren, onlara gülümseyerek karşılık verdi. Sonya'nın ismini kısaltması hoşuna gitmişti. Ama koca ellerinin arasında büyük bir çorba kasesiyle içeri giren Mark'ı gördüğünde gülümsemesi her zamanki gibi yüzünde dondu.

"Dikkat et! Döküyorsun, hayatım" diye uyardı onu arkasından gelen Eddie. Bir elinde koca bir salata tabağı, diğerinde ise harika görünümlü sandviçlerle dolu bir tabak vardı. "İkimiz senin gerçek bir erkek olarak gösterdiğin cesaret konusunda ciddi bir münakaşaya gireceğiz."

"Eğer gerçek bir erkek olsaydım, kadınlarla dolu bir evde kovalamaca oynamazdım" dedi Mark, gülümseyerek.

Eddie sadece gülümsedi, kolunu onun beline doladı ve hafifçe sıktı. Bu, ikisinin de çok doğal şekilde yaptığı bir hareketti. "Bunu sevdiğini sen de biliyorsun."

Mark da, ona gülümseyerek karşılık verdi. Lauren de, zoraki bir şekilde gülümsedi. Çünkü birdenbire kendini dışlanmış hissetmeye başlamıştı.

"Bizimle kovalamaca oynamayı seviyor," dedi Eddie. Lauren, onun haklı olduğunu görüyordu. Eddie yanağını uzattığında Mark'ın oraya kondurduğu öpücük öyle tatlı, öyle yumuşak, öyle sevgi doluydu ki, genç kadın bunun yarattığı şaşkınlıkla başını çevirip başka yöne bakmak zorunda hissetti kendini.

O anda içinde bir başka istemsiz tepki hissetti. Kıskançlık. Bu öyle beklenmedik, öyle güçlü ve öyle uygunsuz bir histi ki. Aynı zamanda utanç vericiydi.

Bu, Mark'ın görmeyi hiç beklemediği bir yönüydü. Bu eski Mark'tı-yavaş yavaş kendi gibi olmaya başlayan, zırhını bırakıp rahatça gülümseyecek kadar değerine inanmaya başlayan, sürekli arkasını kollamadan hayatın tadını çıkaran o eski genç adam...

Lauren; Mark, Eddie ve ikizler arasındaki bağlantıyı henüz

anlayamadığı için bu açık sevgi gösterisini izlemekten rahatsızlık duyuyordu. Mark ile Eddie'nin sevgili olduklarını öğrenirse neler hissedeceğini bilmiyordu. Ya sevgililerse...

Genç kadın, ikizlerin sevimli yüzlerini bir kez daha dikkatle inceledi. Mavi gözleri, tıpkı Mark'ın gözleriydi. Saçları, Eddie'nin saçları gibi simsiyahtı. Mark Amca. Büyükanne Eddie.

Lauren, ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ve tepki vermek istemiyordu. Ama içindeki bu kabul edilemez kıskançlığı duyduğunda tepki vermişti bile. Sıkıntıyla yemeğine konsantre olmaya çalıştı. Sorulan sorulara kibarca cevap verdi, gerektiğinde gülümsedi ve kendi kendine bunların onu hiç ilgilendirmediğini söyleyip durdu. Bu onun hayatı değildi. Mark'ın hayatıydı. Ya da o ve bebek bu yaşamın bir parçası haline gelene kadar öyleydi.

Bebek. Nate'nin bebeği. Genç kadın bulunduğu yerde, yanındaki insanların ve burada olmanın uyandırdığı hisler arasında kocasının kaybıyla uzlaşamıyordu. Çünkü ne hissettiğini bilmiyordu. Sadece ne hissetmesi gerektiğini biliyordu. Kendini kapana kısırılmış, tuzaga düşürülmüş ve tehlike altında hissetmeliydi. Ama bu duyguların hiçbirini, ona Eddie ve Mark'ın bu güzel çocukları beraber yapmış olma ihtimali kadar kaygı vermiyordu.

Bir şekilde akşam yemeğini geçirdi. Gece odasında yalnız kaldığında buraya gelmesinin ne kadar akıllıca olduğundan şüphe ederken, Mark'a olan borcunun ağırlığı altında ezilirken, belirsizliklerle dolu geleceği için korkarken verebileceği tek kararı verdi. Bu dönemin üstesinden bir şekilde gelecekti. Dinlenecek, kendine bakacak ve bebeğine konsantre olacaktı. Sahip olmadığı para ya da ödeyemediği borçlar için ıstırap çekmeyecekti. Saatler, günler, haftalar, aylar arasında yüzüp duracaktı. Ayakta kalacaktı ve bir şekilde yeniden kendi hayatını kuracaktı. Mark'ın değişmiş olma ihtimalini, bir zamanlar dostu olan o eski Mark'tan bir şeyler kalmış olma ihtimalini düşünmeyecekti. Onu ne gibi etkenlerin değiştirdiğini, yeniden şekillendirdiğini düşünmeyecekti. Hepsinden önemlisi, şunu hiç unutmayacaktı: Tanıdığı Mark da, tanımadığı Mark da bir gün kaçacaktı. Her zaman öyle yapmıştı ve yine öyle yapacak-

ti. Bunu yaptığında ise, Lauren yeniden yalnız kalacaktı.

Bu adamın bir zamanlar korkmuş, kafası karışmış, terk edilmiş ve yalnız kalmış bir çocuk olduğunu düşünmeyecekti. Hala bir yanının Mark'ı sevmek istediğine inanmayacaktı. Çünkü inanırsa bu, sevdiği, ama asla yeterince sevemediği, kocasına son ihaneti olurdu.

Kızlar, yatmıştı. Mark evdeki herkesin yatmış olduğunu düşünüyordu ki, Eddie elinde birer kadeh şarapla verandada ona katıldı. Kadehlerden birini ona uzattı, yanındaki koltuğa oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

Mark, bir elindeki kadehe, bir de yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Eddie, yumuşak bir ses tonuyla.

Mark, ona baktıktan sonra gözlerini yeniden gökyüzüne çevirdi. "Konuşacak bir şey yok."

"Ve bu, jürideki baylar ve bayanlar, inkarın klasik bir örneğidir." Eddie yeniden denemeden önce, aradan uzun dakikalar geçti. "Ona benden ve kızlardan söz ettin mi?"

Mark, başını iki yana salladı. "Doğru zaman geldiğinde her şeyi anlatacağım."

"Peki ona aşık olduğunu söylemek için doğru zaman nedir?"

Mark, Eddie'nin düşüncelerini kolayca okumasına hiç şaşmamıştı. Gerçeği inkar etmeye çalışmadı. "Bunu ona söylemem mümkün değil."

"Peki neden?"

"Çünkü..." Mark, bunun için binlerce sebep sayabilirdi. Çünkü arada ölen erkek kardeşi vardı. Çünkü Lauren, ondan nefret ediyordu. Çünkü ihtiyacı olan erkek Mark değildi. Asla da olamazdı.

"Seni ve beni izliyor," dedi Eddie gülümseyerek. "Ve kıskanıp kıskanmadığına karar vermeye çalışıyor."

Mark, kaşlarını çatı. "O hala acı çekiyor. Ne düşündüğünü bilmiyor. Sadece incindiğini biliyor. Ve kıskanacağı son er-

kek de benim."

Eddie yerinden kalktı, onun koltuğunun koluna oturdu ve alnına bir öpücük kondurdu. Mark, kolunu onun beline doladı. "O kadar emin olma, hayatım. Ona biraz zaman ver. Bazen tek çare zamandır."

İkisi de zamanın yaraları nasıl iyileştirdiğini ya da her şeyi nasıl cehenneme dönüştürebildiğini, insanı tüketip sadece acısıyla baş başa bırakabildiğini biliyorlardı. Genelde zaman en büyük düşmandı ve bazen bazı şeyleri düzeltmek için yeterli zaman olmayabilirdi.

"Burada tek bir kuralımız vardır" dedi Eddie, ertesi sabah mutfağa giren Lauren'i neşeyle karşıladıktan sonra. "Kendini evindeymiş gibi hissedeceksin."

Siyah bikinisi ile Eddie'nin kusursuz vücudu gözler önündeydi. Lauren, lavanta rengi bluzu ve gri pantolonu ile kendini solmaya yüz tutmuş bir menekşe gibi hissetti.

"Buzdolabı her zaman doludur, kahve her zaman sıcaktır" dedi Eddie, gülümseyerek. "Kendini nasıl hissediyorsun, tatlım? Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Lauren de ona gülümseyerek kahve makinesinin başına gitti. "Benim de bir kuralım var. Bana bakman gerekmez. Kendi kahvaltımı hazırlayabilirim."

Eddie, endişeli bir tavırla kaşlarını çatı. "Mark, kendini pek iyi hissetmediğini söylemişti."

"Ben iyiyim. Gerçekten. Tamam, sabahları hafif mide bulantısı çekiyorum ama iyiyim. Ve bu sabah gerçekten çok açım. Bu iyiye işaret, öyle değil mi?" Lauren, buzdolabından bir tabak dolusu meyve çıkararak tezgahın üzerine koydu.

"Yakında bu ıstıraptan kurtulacaksın," dedi Eddie.

O sırada mutfak kapısı açıldı ve Mark içeri girdi. Kaşlarını çatmıştı. "Hangi ıstırap?"

"Ohh. Rahatla, kovboy" dedi Eddie, kırmızı deniz havlusunu alıp güneş gözlüklerini takarken. "Bunlar kadınlara özgü meseleler. Sen anlamazsın. Şimdi gitmeliyim. Kızlar havuza girmek için beni bekliyorlar. Sabır sınırlarını beş dakika geçir-

dik. Umarım, ayaklarını suya sokmaya başlamamışlardır. Güne azar işiterek başlamalarını istemiyorum."

Lauren, pembe mayolarıyla havuz başında melekler gibi bekleyen Sonya ile Tonya'ya baktı. Orada duran Mark'a bakmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Onu kot pantolon ve tişörtlerle görmüştü. Motor montu ve seksi gülüşü ile çektiği fotoğrafları görmüştü. Hatta Nate'nin cenazesinde siyah bir takım elbiseyle bile görmüştü. Ama hiç botlar, eldivenler ve şapka ile bir kovboy olarak görmemişti. Mark, adeta onun tanımadığı bir yabancıya dönüşmüştü. Tüm olanlara rağmen, hala genç kadının tüylerini ürperten, onu tahrik eden birine...

Mark, sert adımlarla musluğun başına geldi. Alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Eldivenlerini dişleriyle çıkardı ve aşınmış, tozlu kot pantolonunun arka cebine koydu. Bir bardak soğuk suyu tek dikişte içti. Sonra Lauren'e döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun? Dinlenebildin mi?"

Genç kadın, ona "Kimsin sen?" diye bağırarak istiyordu. Gözünde daha önce gördüğü, bir magazin dergisinin kapağındaki parlak bir fotoğraf canlandı. Mark, gür saçlı, dolgun kalçalı, ufacık elbiseli genç bir film yıldızının beline sarılmış kahkahalarla gülüyordu. Saçları dağınıktı. Tıraş olmamıştı. Birbirlerine delice sarılıyorlardı. Gözlerindeki mahmur bakıştan bütün gece mükemmel eğlendikleri belli oluyordu.

Lauren, onun bu yönünü bir türlü unutamıyordu. Onun sefahat içinde sürdüğü hayat, insanları ve insanların güvenini kullanan biri olduğu bir türlü aklından çıkmıyordu. Mark'ın onu buraya getirmesi ve onun için endişeleniyormuş gibi davranması, genç kadının ona ya da onun bir gün yeniden kaçmayacağına inanmasını gerektirmiyordu.

Peki şimdi Mark neydi? Bir kurtarıcı mı yoksa bir günahkar mı? Kadınlarından biri ne zaman ortaya çıkacaktı? Hayatında kadınlar olmalıydı. Mark gibi bir erkek, asla kadınsız kalmazdı. Lauren'in gözünde bir başka anı canlanır canlanmaz bedeni alev alev yanmaya başladı: Mark'ın onu kumlara bastıran vücudunun ağırlığı, dudaklarındaki açlık, öpüşündeki tutku.

Yedi sene önceki bir anının arzularını bir anda uyandırma-

sına şaşırın genç kadın, gözlerini yumdu. Vücudunun verdiği ani tepkiden ve şu anda Mark'ın hayatını darmadağın eden kadına karşı duyduğu meraktan utanıyordu. Onun ne yaptığı Lauren'i hiç ilgilendirmezdi.

Yeniden havuza, Mark ile Eddie'nin olabilecek çocuklara baktı ve anlayamadığı şeylere karşı büyük bir öfke duydu. Şimdi Mark'ın temsil ettiği her şeyden kendini uzak tutmaya çok daha fazla kararlıydı.

"Lauren? İyi misin?"

Mark'ın sesi, yüzündeki endişe genç kadını geri getirdi. Hayır, iyi değildi. "İyiym."

"İyi uyuyabildin mi?"

Lauren, huzursuz bir şekilde pencerenin önüne gitti. "Evet. Evet, uyudum. Artık etrafımda dolaşıp durmaktan vazgeçmelisin."

Mark, sessizce onu izliyordu.

Genç kadın, havuzda oynayan kızlara dalmıştı. "Üzgünüm. Bu kadar huysuz olduğum için özür dilerim. Sadece buraya alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Burada olmak, kendimden ya da Nate'den başka birine bağımlı olmak kolay değil."

"Neler yaşadığını anlıyormuş gibi davranamam. Aynı şeyleri yaşadığımı söyleyemem. Sadece kendine bir şans vermeni isteyebilirim. Sunrise, iyileştirici bir yerdir. Bırak, senin için de aynı şeyi yapsın." Mark, yanına gidip ona sarılmak istiyordu. Vücudunun sıcaklığı ve kollarının gücüyle ona her şeyin yoluna gireceğini anlatmak istiyordu. Ama buna hakkı yoktu ve Lauren, böyle bir şeye asla izin vermezdi. Öyle inatçıydı ki... Çektiği acıdan ve Mark'a karşı direnişinden ötürü öyle tükenmişti ki... Mutlu değildi. Belki de bir daha hiç mutlu olmaya-
caktı.

Ama onu burada, kendi evinde görmek Mark'ın gerginliğini azaltıyordu. Onu hep burada hayal etmişti. Bu eve ilk girdiğinde, odaları gezerken yanında hep onu görmüştü. Yatağında hep onun olmasını istemişti. Hatta Lauren, erkek kardeşiyle evli olduğu halde. Mark, bunun ne kadar insanlık dışı bir düşünce olduğunu hatırlamak istemiyordu. Uzun yıllar bo-

yunca Nate, bildiği tek kardeş ve Remington'lar sahip olduğu tek aile olmuştu. Sabah sessizliğinde kızların sesleri yankılanırken havuza baktı. Şimdi elinde çok daha fazlası vardı. Kızlar ile Eddie vardı. Ve buna onu zorlamış olsa da, Lauren vardı.

"Atların yanına geri dönmem lazım," dedi aniden. "Ne yapmak istiyorsan yap. Kendini evindeymiş gibi hisset. Akşam yemeğinden sonra istersen sana çevreyi gezdiririm."

Lauren, yüzünde gururlu bir ifadeyle ona baktı. "Benim için yapılacak bir iş olduğundan söz etmiştin."

Mark, gülümsedi. "Ofisim çok uzun zamandır darmadağındı. Birkaç gün daha öyle kalsa bir şey olmaz."

"Bir şeyler yapmam lazım-"

"Burada kalmayı hak etmek için mi? Bunu mu söyleyecektin? Hiç endişelenme. Ofisimi gördüğünde, ne kadar iyi bir anlaşma yaptığımı anlayacaksın." Mark, buzdolabından bir şişe soda aldıktan sonra kapıya gitti. "Birkaç gün dinlen, tamam mı? Beni, Eddie'yi ve kızları mutlu et. İkizlerin her zaman bir başka kadının daha ilgisine ihtiyaçları var."

Sonra dışarı çıktı. Keşke Lauren, ona güvenebilseydi. Keşke Eddie, kızlar ve onların Mark'ın hayatındaki yerini soracak kadar onu önemseseydi. Mark, o sormadan bu cevapları vermemesinin sebebinin gururundan çok korkaklığı olduğunu kabul ediyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gittikçe iyileşiyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Artık gülümsüyor. Bunu kızlara ve Eddie'ye borçluyum. Onlar, Lauren'e acısından başka bir şey üzerinde yoğunlaşabilmesi için sebep oldular.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Lauren, ona kendini evindeymiş gibi hissetmesini söylerken Mark'ın haklı olduğuna karar verdi. Bebeğin hatırı için bir parça huzur bulmalıydı. Bu yüzden güneş şemsiyesinin altındaki masaya oturdu ve kızları havuza dalarken gösterdikleri cesaret için övmeye başladı. Eddie de, suyun altında nefeslerini tutmaları için sabırla onlara cesaret veriyordu.

Eddie'nin ve Mark'ın çok sevdiği ikizler, gerçekten inanılmaz derecede güzel çocuklardı. Uyanıp da karşısında bu masmavi gözleri gördüğü ilk günden beri Lauren'in kafasındaki soru işareti daha da büyüyordu. Bu, onu hiç ilgilendirmezdi ama bu gözlerle bakarken çocukların Mark ile Eddie'ye ait olup olmadığını düşünmeden edemiyordu.

Eğer durum böyleyse, bu hiç mantıklı değildi. İkisinin de kızları çok sevdiği gün gibi ortadaydı. O halde neden onları sahiplenmeyeceklerdi ki? Lauren'in varlığı yüzünden olabilir miydi?

Bu düşünce de çok saçmaydı. Eddie, sıcak ve verici bir kadındı. Ama hiçbir kadın, kendisine ait olan bir erkeğin yanına diğer bir kadının yaklaşmasına izin vermezdi. Lauren, bir türlü mantıklı bir cevap, duruma uygun bir senaryo bulamıyordu. Ama gerçeğin ne olduğunu sormayacaktı çünkü bu konunun kendisini tedirgin etmesine izin vermek istemiyordu. Bu nedenle, içindeki meraklı fısıltıya kulak vermemeye karar verdi.

Daha sonra kızlar ona evi gezdirdiler. Ev çok büyüktü ve

sıcak bir atmosferi vardı. Bunun nedenini tam olarak bilemiyordu ama nedense burası, içinde uzun zamandır gergin olan bir şeyleri gevşetiyordu. Pencerelelerden birine yaklaştıklarında, ahırların orada çalışan Mark'ı gördü ve bulduğu huzurun onunla ilgisi olmadığına kendini inandırmaya çalıştı.

Evdeki gezintileri ikizlerin odasında son buldu. Odanın baştan aşağı pembe renkli dekoru, Lauren'in kızların en sevdikleri rengin pembe olduğu yolundaki tahminini doğruluyordu. Oyuncaklardan yatak örtülerine, raflardan perdeler kadar her şey pembenin değişik tonlarındaydı. Genç kadın, bir an karnında taşıdığı Nate'nin çocuğunun güzel bir kız mı, yoksa yakışıklı bir erkek mi olacağını düşündü. Pembe bir oyuncak ayıyı eline alarak göğsüne bastırdı.

"Ohh, Nate. Bu çocuğu sana vermeyi o kadar çok istiyordum ki," diye mırıldandı kendi kendine.

Bunu sadece onun bir bebek istediğini bildiğinden değil, evliliklerinde ona tam anlamıyla veremediği şeyleri telafi etmek için istemişti. Tıpkı Nate'nin, Mark'ınki gibi bir serveti genç kadına vermek isteyişi gibi. Aslında bu hem acı, hem de gülünç bir durumdu. Nate'nin servet arayışı, Lauren'i sonunda erkek kardeşine muhtaç olacak bir pozisyona sokmuştu.

Öğle yemeğinden önce genç kadın, araziye dolaştı. Fakat Mark'ın atlarla çalıştığı ahırlardan uzak durmaya özellikle dikkat etmişti.

Daha sonra Eddie, ona bu konuda severek bilgi vermişti. "Mark, şovlarda kullanılacak atlar ve ayrıca binek atları yetiştiriyor ve eğitiyor. Önce hobi olarak başlamıştı buna ama sonra iş haline geldi. Artık yanında maaşla çalıştırdığı sekiz tane sıgırtmaç olduğuna göre, onun kendini biraz daha az yorması gerektiğini düşünebilirsin. Ama atlar, onun tutkusu haline geldi. Gerçekten bu konuda aktif olarak çalışıyor ve eğitimlerinin her aşamasında atlarla bizzat ilgileniyor."

Öğle yemeğinden sonra Lauren, uzun zamandır ertelediği bir şeyi yaptı. Çiftliğe yerleştiğini bildirmek için Nate'nin annesi ile babasını aradı. Ertesi hafta içinde görüşmek üzere bir tarih belirlediler. Telefonu kapadığında, Nate'nin ölümünden beri ilk kez onları görmeyi dört gözle beklediğini fark etti. Bebekle ilgili haberi onlarla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Ve bu haberin, onlar için Nate'nin ölümünün yarattığı boşluğu doldurmaya yardımcı olacağını biliyordu.

Bir hafta önce onları arayıp geçici olarak Sunrise'ye yerle-

şeceliğini söylediğinde, bu haberi çok doğal bir şekilde karşılamaları Lauren'i şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. Hem kendi ailesi, hem de Nate'nin ailesi Mark ile Lauren'in arasındaki geçmişin farkındaydılar. Ama Mark'ın sayesinde, her iki taraf da Nate'nin ardında bıraktığı borçları hiçbir zaman öğrenmeyeceklerdi. Zaten çocuklarını kaybetmiş olmak onlar için yeterince zor ve acıydı. Bir de onun neden böyle bir şey yaptığını anlamak için düşünüp durmaları gereksizdi.

Hatta Remington'lar, Lauren Sunrise'de kalacağı için memnuniyetlerini bile ifade etmişlerdi. Çünkü genç kadının varlığı, Mark'ı onlara yeniden yaklaştırabilirdi. Onlar için bu, Lauren'in hayatına devam ettiğinin bir işaretiydi. Oysa bu düşünce, genç kadının içini suçlulukla dolduruyordu. Nate'nin hayatı sona ermişken, o kendi hayatına devam etmeyi nasıl düşünebilirdi?

Bitkin düştüğünde uyudu. Bir akşam önce ve bu sabah olduğu gibi kabus görmeden, kendi kendine uyandı. Ama bunun sebebini düşünmemeyi tercih etti. Saatin ne kadar geç olduğunun farkına vardığında kalkıp yüzünü yıkadı, saçlarını taradı ve akşam yemeğini hazırlayan Eddie'ye yardım etmek için mutfaka gitti.

Yemek masasını hazırlayan Eddie, başını kaldırıp ona baktı. "O küçük periler bugün de seni uyandırmadılar, öyle değil mi?"

"Hayır, uyandırmadılar. Ama birileri uyandırmalıydı. Akşam yemeğini hazırlarken sana yardım etmek istiyordum."

Eddie, gülümsedi. "Elbette bunu yapabilirsin ama yardım edilecek bir şey yok. Yemek yapmayı seviyorum. Hem senin yediğin kuş kadar yemeği hazırlamak bana hiç de zor gelmiyor. İlle de yardım etmek istiyorsan, diğerlerini yemeğe çağırabilirsin. Mark, duş alıyor. Ama kızlar dışarıda bir yerlerde olmalı."

Lauren, ikizleri bahçede birbirlerinin saçlarını örerken buldu. "Larn," diye haykırdılar kızlar neşeyle ve saç örgülerini unutup koşarak onu elinden tuttular.

"Yeni bahçeni gördün mü?" diye sordu Sonya.

"Bahçem mi?"

"Evet," dedi Tonya. "Mark Amca ekti. Gel bak."

Genç kadın, onlarla beraber evin arka tarafına gittiğinde yeni ekilmiş ufak bir bahçe gördü.

"Gördün mü? Biz de yardım ettik."

"Evet. Mark Amca, senin San Francisco'daki zambaklarını özleyeceğini söyledi. Bunun için onları beraberinde getirmiş. Bak, buraya dikti."

Lauren, kızların gülümseyen suratlarından özenle ekilmiş toprağa ve sonra onları bulmak için o anda köşeden dönen adama baktı.

"Ona senin yaptığın, zambaklarını ektiğin bahçeyi gösterdik, Mark Amca."

Lauren, uzun bir süre boyunca tıpkı bir heykele benzeyen, esrarengiz adama baktı. Ondan nefret etmeyi çok istemiş, son yedi yılı işlediği sayısız günahlar için onu suçlayarak geçirmişti. Şimdi ise onun bu denli düşünceli bir şey yaparken yakalandığı için utanan ve rahatsız olan bu adamla aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Mark, omuz silkti. "Onları aralarda bırakmak büyük günah olurdu."

Lauren, onun nezaketinden ve duyarlılığından öylesine etkilenmişti ki, teşekkür etmek için yeterli kelimeleri bulamıyordu. O sırada Mark, gözlerini ondan uzaklaştırarak kızlara döndü.

"Duyduğum dedikodulara göre, tabağını tamamen temizlemeyi başaranlar için çikolatalı kek varmış."

Sonya, derin bir iç çekti ve suratını buruşturdu. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun sanırım."

"Evet," dedi Tonya, evin yolunu tutarken. "Yemekte brokoli var."

Mark, gülümsedi. "Keki düşünün, kızlar. Sizce biraz fedakarlığa değmez mi?"

"Zaten Eddie, hiçbir zaman bedava ödül vermez" dedi Sonya.

Lauren, eve doğru yürürken zambak bahçesini düşünüyordu. Ve Mark hakkında göremediği bir şeyler olduğuna inanmaya başlıyordu.

Lauren, nasıl olduğundan emin değildi ama bir şekilde tam bir ay geçip gitmişti. Ve sonra bir ay daha... Zambakları filizlenip çiçek açmıştı. Kızlar, yeni başladıkları okula sınıfsız sarılmışlardı. Hamileliğinin yedinci ayına yaklaşırken, genç kadının içindeki bebek sağlıklı bir şekilde büyüyor, güçleniyordu. Günler rahat ve huzurlu bir şekilde geçiyordu.

Bir şeyler almak ya da Eddie'nin ufak tefek işlerini görmek için kasabaya gitmek dışında, Mark çiftlikten çok ender ayrılıyordu. Ve hiçbir kadın, onun üzerinde hak iddia etmek için gelmiyordu.

Lauren, Eddie ile beraber düzenli olarak doktor kontrolüne gidiyordu. Ayrıca beraber alışverişlere çıkıyorlar, bebek için eşyalar alıyorlardı. Eddie, bu harcamaları ev için ayrılan paradan yaptığını söylüyordu. Lauren, bebek odası olacak odanın gittikçe dolduğunu gördükçe mutluluktan başka bir şey hissetmemeye çalışıyordu.

Sierras'da akşam olmuştu. İki aydır her akşam yaptığı gibi Mark, yemekten hemen sonra evden çıkmıştı. Eddie, çalışma odasında kitap okuyordu. Lauren, kızlara ev ödevlerinde yardım etmişti. Şimdi onlar da sevdikleri bir filmi seyrediyorlardı.

Son zamanlarda alıştığı tuhaf huzursuzluğu hisseden genç kadın, terasa çıktı ve yüzünü güneşin tamamen batmak üzere olduğu batıya çevirdi. Uzaklarda bir yerlerde bir nokta halinde görünen Mark, atını dört nala karşı tepeye doğru sürüyordu. Ve o anda Lauren, sırf onu seyretmek için dışarı çıktığını fark etti.

İstemedi de olsa, her gece onu seyrettiğini kabul etmeliydi. Bunun ne zaman günlük alışkanlıklarının bir parçası haline geldiğini tam olarak bilemiyordu. Daha da önemlisi, buna neden gerek duyduğunu anlayamıyordu. Tek bildiği, Mark'ın oluşturduğu manzaranın onu büyülediği idi.

Bu adamın yalnızlığını kabul etmek istemiyor, onun ihtiyaçlarını anlayamıyordu. Sorgulamak istemediği karmaşık düşünceler içinde eve girdi. Günleri artık planladığı gibi geçmiyordu. Adeta belirsizliklerle dolu bir denizde yüzüyor gibiydi. İçi anlam veremediği özlemlerle doluydu. Ölmüş bir adama karşı duyduğu özlem ve ondan da yoğun olanı o anda tek başına ata binen adama karşı duyduğu özlem...

O gece ve diğer geceler, yeni keşfettiği duyguların verdiği huzursuzluk içinde yatağına giriyordu. Karanlıkta uzanıp düşünüyor, gecenin ve artık kendi evi olan o yerde çarpan diğer yüreklerin sesini dinliyordu.

Sunrise'de geçirdiği üç ayın sonunda artık acı veren bir gerçeği kabul etmişti. O, yalnızlık için yaratılmamıştı. Yeniden

bir ailenin parçası olmak istiyordu. Hala o güzel küçük kızlar ve Eddie hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Eddie'nin bir zamanlar Mark'ın sevgilisi olup olmadığını bilmiyordu. Şu anda sevgili değillerdi. Bundan emindi ama bunun kendisini neden bu denli rahatlattığını anlayamıyordu. Beraberlerken onları izlemişti. Evet, aralarında derin bir sevgi vardı. Bir mazileri vardı. Ama Lauren, bu konuda hiç soru sormuyordu çünkü hiçbir şey bilmek istemiyordu. Onun durumunda bilgi güç değil, zayıflıktı. Ne kadar şey öğrenirse, daha fazlasını öğrenmek isteyecekti ve böylece Mark'ın yaşamına daha çok girmiş olacaktı.

Ertesi akşam yemekten sonra Mark'ı kendisini seyrederken yakalamıştı. Onun bakışlarını üzerinde hissetmiş ve başını kaldırmıştı. O kısacık temas sırasında Mark'ın gözlerinde açlık, özlem ve yürek parçalayan bir yalnızlık gördüğüne yemin edebilirdi. Ama birkaç saniye sonra gözlerindeki ifade kayboldu. Zoraki gülümseyişi ise kayıtsızdı.

Lauren, o gece karanlıkta yatağında uzanıp onu heyecanlandıran, kafasını karıştıran cinsel bir arzuya karşı savaştı. Ve kendinden utandı. Mark için nasıl bu şekilde düşünebilirdi? Kocasını mezarında yatarken ona nasıl bakabilirdi? Karnında Nate'nin çocuğunu taşıırken onu nasıl arzulayabilirdi?

Ama Mark, kızlara karşı nazik tavırlarıyla ve insanlara yaptığı yardımlarla genç kadını etkiliyordu. Çiftliği insanlarla doluydu. Bazılarını yarışçılık kariyeri sırasında tanımıştı. Eddie'den öğrendiğine göre bunlar, talihleri bir şekilde tersine dönmüş insanlardı. Kalacak bir yere ve onurlarını, gururlarını koruyarak yeniden ayaklarının üzerinde durmaya ihtiyaçları vardı.

Mark, onlara ihtiyaç duydukları şeyleri ve çok daha fazlasını vermişti. Onlara iş vermişti. Onları kendi sofrasına davet etmişti. Onlara saygınlıklarını yeniden kazandırmıştı. Tıpkı Lauren'e yaptığı gibi.

Başlangıçta Lauren, onun nezaketine inanmamıştı. Onun yardımsever biri olduğunu kabul etmek istememişti. Ama şimdi bunu kabul ediyordu. Bu ona hiç mantıklı gelmese de, Nate'ye karşı bir ihanet olsa da, Mark'ın onu çiftliğe onu yanında istediği için getirdiğine inanmak istiyordu. Ama Mark üç aydır ondan uzak duruyordu. Bu nedenle Lauren, gerçeği daha iyi anlıyordu. Mark, genç kadını sadece kendini ona karşı sorumlu hissettiği için Sunrise'ye getirmişti. Lauren de, çiftlikte barınak bulan insanlardan farklı değildi. Problemi olan bir

insandı ve o ana kadar insanları kullandığına inandığı Mark, ona yardım elini uzatmıştı.

Lauren de, Mark'ın cömertliğinden istifade eden bir başka hazin hikayeydi. Hayır, onun gözlerinde gördüğü özlem değildi. Sadece zorunluluktan. Nedense bu acı gerçek, genç kadını onu arzuladığı için duyduğu suçluluktan çok daha fazla incitiyordu.

Bundan utanç duysa da, Mark'a ihtiyacı vardı. Ona karşı, ne kadar denese de Nate'ye karşı duyamadığı bir istek duyuyordu. Ve bu, yüzleşmesi gereken gerçekler arasında en zor olanıydı.

Ertesi sabah Lauren, çıplak ayaklarıyla mutfığa indi. Beyaz spor pantolonunun üzerine soluk mavi, bol bir kazak giymişti. Mutfak kapısına geldiğinde karşılaştığı manzara, onu bir anda hiçbir yaz güneşinin ısıtamayacağı kadar ısıtmıştı. Hamile bir fare kadar sessizce kapıya yaslandı ve gülümseyerek bu manzarayı izlemeye koyuldu.

İkizler, masanın üzerinde yan yana oturmuşlardı. Mark onların önüne bir sandalye çekmiş, kaşlarını çatmıştı. Tamamen yaptığı işe konsantre olmuş durumdaydı. Tonya'nın çıplak ayağını kocaman avcunun içine almıştı. Bacaklarını iyice açmıştı ve elindeki fırçayı pembe renkli ojenin içine batırıyordu.

"Şimdi kıpırdamadan dur, seni küçük fındık kurdu. Yoksa ayak tırnakların yerine burnunu boyayacağım. Tanrım, acaba bu tırnakların daha küçük olmasına imkan var mıydı?"

Sonya ise, bir eliyle saç örgüsünü büküp duruyor, diğeriyle çenesini tutuyordu. Çok sıkılmış gibiydi. "Çabuk ol, Mark Amca. Önce benimkileri boyaman gerekiyordu."

"Eğer çışını yapmaya gitmeseydin, sıranı kaybetmezdin. Tonya, sen de kıpırdama. Bak bana ne yaptırdın!"

Tonya, derin bir iç çekti. "Eddie, bu konuda kesinlikle senden daha becerikli."

"O halde neden Eddie'nin kasabadan dönmesini beklemiyorsunuz?"

"Çünkü döndüğünde şununla bununla uğraşmakla çok meşgul olacak. Hem Eddie'nin bugün vakti olmadığından tırnaklarımızı onun yerine boyayacağına söz vermiştin, Mark Amca."

"Bu iş yarına kadar bekleyemez miydi sanki?" dedi Mark, sıkıntı içinde. Bir yandan kocaman elleriyle küçük tırnakları boyamaya çalışıyordu.

"Yarın Eddie reçel yapacak. Ve Şükran Günü için de turta pişirip buzluğa koyacak. O gün kocaman, şişman bir hindi yiyeceğiz."

Lauren, daha önce Mark'ı ikizlere masal anlatırken, onlarla oyunlar oynarken ya da saçlarını örerken görmüştü. Ama pedikürcülüğe soyunduğunu ilk kez görüyordu ve bunu asla unutmayacağını biliyordu.

Mark, çabalamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Böyle işlere nasıl bulaştığımı hiç bilmiyorum," diye mırıldandı.

Ama Lauren, biliyordu. Mark, ikizlere kolayca kanar ve onlar için her şeyi yapardı. Sevdiği biri için her şeyi yapabilirdi. Buna, onu incitmemek için çok sevdiği erkek kardeşinden uzak kalmak da dahildi. Genç kadının bu sonuca varması çok uzun zaman almıştı. Ama artık gerçeğin bu olduğuna inanıyordu. "Tamam, senin işin bitti" dedi Mark. Sonra Tonya'nın ayaklarını çevirerek ojelerin kuruması için tırnaklarını üfledi.

"Şimdi sıra bende" dedi Sonya ve ayağını Mark'ın burnuna soktu. Mark ayağını hafifçe ısırınca, kahkahalarla gülmeye başladı. Lauren, o sırada gülümseyerek buzdolabına doğru yürüdü. "Portakal suyu isteyen var mı?"

"Ben!" dedi her iki kız da bir ağızdan.

Lauren dört bardak portakal suyu doldurup masaya getirinceye kadar, Sonya'nın da on parmağı pembeye boyanmıştı.

"Çok güzel olmuş," dedi genç kadın. "Bence bundan sonra bu işi Mark Amcanız devralmalı."

"Senin fikrini soran olmadı," dedi Mark, gülümseyerek portakal suyunu alırken.

Lauren çiftliğe yerleştikten beri, aralarındaki gerginlik yavaş yavaş azalmıştı. Sanki yeni bir başlangıç yapmışlardı.

"Şimdi de Larn'ın tırnaklarını boyamalısın, Mark Amca" dedi Sonya.

"Evet," dedi Tonya. "Onun da parmaklarını bizimkiler gibi güzel yap, Mark Amca. Senin de hoşuna giderdi, değil mi Larn?"

Genç kadın, Mark'a baktığında onun bir cevap beklediğini gördü. "Ohh. Güzel parmaklarım olsun istesem de, Mark Amca çok yorgun görünüyor. Yorgun değil misin, Mark Amca?"

Mark, arkasına yaslandı ve şeytanca gülümsedi. Gözleri

parlıyordu. "Hayır, o kadar da yorgun değilim. Galiba bir kişinin daha tırnaklarını boyayabilirim."

"Tamam," dedi Lauren, bir süre düşündükten sonra. "Bu kadar cazip bir teklifi nasıl geri çevirebilirim ki?"

Mark, gözlerini ondan hiç ayırmadan ayağıyla önüne bir sandalye çekti. Ojeyi alıp çalkalarken, yüzünde meydan okuyan bir gülümseme vardı. "Hazırsan ben de hazırım, Larn."

Genç kadın, tereddüt ediyordu. Keşke iyice düşünmeden bu teklifi kabul etmiş olmasaydı. Mark hazır olabilirdi ama o, hazır olduğundan pek emin değildi. Bu iş, dokunmayı gerektiriyordu. Ama yine de oturdu çünkü oturması bekleniyordu. Sonra yavaşça sol ayağını kaldırdı. Mark uzanıp topuğunu tuttuğunda ise, gıdıklanarak sıçradı. Daha bu ilk dokunuşun etkisini üzerinden atamamışken erkeğin elinden bacağına doğru bir sıcaklık yayıldı. Mark çorabını çıkarırken, inlememek için alt dudaklarını ısırdı.

İkizler, genç kadına neler olduğundan habersiz, oturdukları yerden sürekli bir şeyler anlatıp duruyorlardı. Lauren, onların seslerini duyuyor fakat söyledikleri hiçbir şeyi anlamıyordu. Mark ayağına yavaş yavaş masaj yaparken, sandalyeden kayıp düşmemek için büyük özen gösteriyordu. Parmaklarını kıvırdı ve farkında olmadan hafifçe inledi.

Mark, kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni incittim mi?"

"Hayır... Hayır, sadece biraz gıdıklandım."

Mark ayağını alıp kucağına, baldırının üzerine koyduğunda, genç kadın yeniden inledi. Erkeğin sert adalelerini ayağının altında hissediyordu. Nereye bakacağını bilemiyordu. Nefes alabildiğinden bile emin değildi. Bir erkeğin ellerinin ayağına dokunmasıyla içinde böyle baş döndürücü hisler uyanacağını hayal bile edemezdi. Ayak parmaklarından bacaklarına ve sonra göğüslerine doğru büyük bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Bu denli tahrik olmasına şaşıyordu. Mark, tek bir dokunuşuyla onu bu hale getirmiş, ona yedi yıl önceki o yaz akşamını hatırlatmıştı.

Lauren, gözlerini yumdu. Ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Hayalgücü ona oyun oynuyordu. Mark'ın ellerini bacaklarında, baldırlarının arasında, karnında, göğüslerinde ve sonunda ıslak, kaygan kadınlığında hissediyordu. Mark, onu hiç durmadan okşuyordu. Ta ki...ta ki...

"Bu ayak bitti."

Genç kadın, aniden gözlerini açtı. Kendine gelmek için bir-

kaç kez gözlerini kırptı.

"Lauren?" Mark, onun ayağını dikkatle kucağından kaldırarak yere indirdi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Lauren, iyi misin?"

"İyiyim. İyiyim." Genç kadın, ayağa kalktı fakat bebeğin ağırlığından dolayı dengesini kaybetti.

Mark, hemen onu kolundan yakaladı ve gözlerinin içine baktı. Ona daha fazla soru sormadı çünkü Lauren'in kızarmış yanakları onu ele veriyordu. Mark, kadınları çok iyi tanıyordu. Yanılması mümkün değildi. Bunun tek bir açıklaması vardı. Lauren, tahrik olmuştu.

Genç kadın, bakışlarını ondan kaçırdı. "Benim...benim gitmem lazım."

"Ama Larn, Mark Amca daha öbür ayağını yapacak. Henüz gidemezsin."

Lauren, Sonya'nın yanağını okşadı. "Daha sonra, tatlım. Daha sonra bitirebiliriz."

Sonra arkasını döndü. Mutfaktan ve ona kendini kaybetti-ren adamdan, beş pembe boyalı parmağı ve iki çıplak ayağının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

Karawolf

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ona karşı çok büyük bir hata yaptım. Ama o, gerçekleri göremeyecek kadar kendini kaybetmiş. İstediyi kişi ben değilim. Eğer olmam gerekenin yarısı kadar erkek olabilirim, bunu anlamasını sağlayacağım.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Lauren, onu arzulamıştı.

Mark, iki gecedir ay ışığında yatağında uzanıyor, sadece ve sadece o öğlen olanları düşünüyor, yanıyordu. Tıpkı Lauren'in onun için yandığı gibi. Yatağında huzursuz bir şekilde dönerek yastığını yumrukladı. Genç kadının fiziksel tepkisinin sıcaklığını hala dağlanmış bir demir gibi hissediyordu. Peki ya şimdi? Lauren de uykusuz geceler geçirip onu düşünüyor muydu? Yoksa arzularını uyandırdığı için Mark'tan nefret mi ediyordu?

Ne fark ederdi ki? Bundan hiçbir sonuç çıkmazdı. Yaşananlar, hiç yaşanmamalıydı. Mark, onu başa çıkmaya hazır olmadığı bir durumun içine sokmuştu. Ona karşı yanlış davranmıştı. Çünkü Lauren, o sabah çok rahat görünüyordu. Kızlara gülümsüyor, ona sıcak davranıyordu. Zırhını bırakmış, eğlenceye katılmıştı. Ve Mark, çok ileri gitmişti. Tırnak boyamak da neyin nesiydi? Örtüleri atarak yatakta oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Genç kadının ayak parmaklarının güzelliğini, baldırlarının inceliğini, kızarışını, ürperişini düşündü. O anda Lauren de Mark'ı arzulamıştı.

Sandalyenin üzerindeki kot pantolonunu ve tişörtünü alarak üzerine giydi. Açık pencereden dışarı göz attı. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Gece yarısıydı. Gökyüzü berraktı ama

uzaklardan fırtına yaklaşıyordu. Dağların ardında kara bulutlar vardı. Odadan çıkarak koridorda sessizce yürüdü. Lauren'in yatak odasının kapısı açıktı. Duraksayarak içeri baktı. Yatak boştu. Terasa açılan kapı aralıktı. Endişelenerek içeri girdi ve açık kapıya yürüdü. Onu dışarıda buldu.

Genç kadın, ay ışığının altında, gecenin karanlığında tek başına duruyordu. Ayakları çıplaktı. Beyaz sabahlığı, onu sarmalayan karanlıkla tam bir tezat oluşturunuyordu. Öyle güzeldi ki, Mark'ın göğsü sancıldı. Yitik, savunmasız ve çok yalnız görünüyordu. Mark, onu kollarına almak ve acılarını dindirene, yüreğini ferahlatana kadar tüm gücüyle sarmak istedi. Onu yatağına götürmek, okşayışlarıyla yaralarını iyileştirmek, istediği erkekle olmasa da yaşamın, aşkın hala var olduğunu göstermek istedi. Mark, hiçbir zaman o erkek olamazdı. Lauren, onu fiziksel açıdan isteyebilirdi ama Mark, hiçbir zaman onun ihtiyaç duyduğu erkek olamayacaktı.

Bu nedenle, ondan uzak duruyordu. Uzun saatler boyunca atlarla çalışıyor, güneş batmadan önce atlarla uzun gezintilere çıkıyor, genç kadının büyük bir özenle derleyip topladığı ofisine bile girmekten kaçınıyordu. İki gün öncesine kadar... O tesadüfi karşılaşma, Mark'ın tam olarak mutfakta yaşananlardan sakınmak için gösterdiği tüm çabaları boşa çıkarmıştı. Ama bu kez olaklardan kaçabilirdi. Aynı hatayı tekrarlamaya niyeti yoktu ve Lauren'in de bunu istemediğinden emindi. Gitmek için arkasını döndü.

"Gitme," diye fısıldadı birden genç kadın.

Mark, başını çevirdiğinde Lauren'in kendisine baktığını gördü. Ona doğru bir adım attı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Büyük bir dikkatle onun gölgelenmiş yüzünü inceledi. "Sen iyi misin?"

Genç kadın, kederle gülümsedi. Çenesini yukarı kaldırdı, gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı. Çok çaresiz bir hali vardı. "Yirmi dokuz yaşımdayım ve hala ne istediğimi tam olarak bilmediğimi yeni yeni fark ediyorum. Kim olduğumu bilmiyorum. Sanırım...sanırım pek iyi olmadığımı söyleyebiliriz." Mark'ın gözlerinin içine baktı ve derin bir nefes aldı. "Bu noktaya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Ama hayatımın bu döneminde artık hangi yönüme güvenebileceğimi bilemiyorum. Bu na-

sıl oldu? Sevgi dolu, şefkatli, nazik bir ailenin tek çocuğu nasıl bu denli kaybolabildi?"

Mark, derin bir sessizliğe gömülerek dinledi. Bu soruların cevaplarını o da bilemezdi. Ama galiba Lauren'in içinde neler olup bittiğini anlayabiliyordu. Genç kadın, olanları yeniden düşünüyordu. Hayatını yeniden gözden geçiriyor, yaşamında seçtiği yollardan pişmanlık duyuyor, hayatının anlamını çözmeye çalışıyordu. Bu nedenle, Mark sustu. O gece sadece Lauren konuşmalıydı.

Genç kadın, kollarını göğsünde kavuşturdu. Başını kaldırarak gökyüzünde parlayan aya baktı. "Yemyeşil çimenlerin, yıllanmış ağaçların olduğu bir mahallede büyüdüm. Vurulma, kaçırılma, ya da tecavüze uğrama korkusu taşımadan karanlık bastırdıktan sonra bile saklambaç oynamaya devam ederdik. Tüm hayatım boyunca korunduğumu, güvende olduğumu hissettim."

Mark, sessizce onu dinlemeye devam ediyordu. Bunun ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu. Genç kadının bir açmazda girdiğini biliyordu.

"Onun adı Mark idi," dedi Lauren. "İlk başta merakımı uyandırmıştın, sonra arkadaşım oldun. Vahşi tabiatından etkilenmiştim. Ateşli yanını, içindeki gizli öfkene bastırmaya çalışıyordun. Geceleri karanlıkta öylece uzanır ve senin için ağlardım."

Mark, boğazında bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Hatırlıyordu. O iri kahverengi gözlü, sekiz yaşındaki kızın onun için ilk ağlayan kişi olduğunu hatırlıyordu.

"Annem ile babam senin kötü bir yerden geldiğini, baban olmadığını, anneninse seninle ilgilenmediğini, bazen yiyecek tek lokma yemek ve uyuyacak sıcak bir yatak bulamadığını, seni saracak kimsenin olmadığını, bunun yerine dayak yediğini anlattıklarında bu beni ağlatmıştı."

Mark, bir an için Remington'lardan önceki hayatını yeniden yaşadı. Lauren'in ona sevgiyle bakan kederli gözlerini ve ona neden aşık olmaya başladığını anımsadı.

"Bir keresinde bunu sana söylediğimi hatırlıyorum. Yani senin için ağladığımı. Senin için ağlayacak birilerine ihtiyacın olmadığını söylemiştin. Bana öfkelenmiş gibi davranmıştın. Bu

kalbimi kırmıştı. Ama bir süre sonra bana yeniden yaklaşmaya başladın. Ve sonra gerçek iki dost olduk. Nate'nin de kardeşi oldun."

"Bunlar çok uzun zaman önceydi, Lauren" diye fısıldadı Mark. Ama genç kadın, onu dinlemiyordu. Sadece hatırlıyordu. Eski anıları yeniden hayata döndürmeye kararlı gibiydi.

"Birçok kez benim için yalan söyledin," dedi Lauren, hafifçe gülümseyerek. "Başımı dertten kurtarmak için söylediğin küçük, beyaz yalanlar ama bence bu bir insanın yapabileceği en kahramanca şeydi. Dostumdu ve hep dostum olarak kaldın. Nate ile evlendiğim günden bir önceki geceye kadar. O gece ne olduğundan hala emin değilim. Eğleniyorduk, içimizi dö-küp rahatlıyorduk. Beni oraya götürdüğün için sana minnet-tardım. Düğün hazırlıklarından dolayı bitkindim. Evlenecek kızlara özgü o gerginlik, o asabiyet vardı üzerimde. Hepsi bu kadardı, bundan emindim."

Genç kadın, bir an duraksayarak parmaklarıyla dudaklarına dokundu. "Ama sonra kendimi daha iyi hissetmem için beni öptün. Ve ben de sana izin verdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bir anda oldu işte. Sonra beni öpmekten daha fazlasını yapmak istedin."

Mark, yeniden yutkundu. Onun sıcak, tatlı dudaklarını ve kendisine karşılık verişini anımsadı. Tıpkı, çok geç de olsa, onun erkek kardeşine ait olduğunu anımsadığı gibi.

"Bunu ben de istedim," diye itiraf etti Lauren. "Çok tatlı olduğun için seni durduramadığımı söyleyip durdum kendime. Ama gerçek şu ki, seni her an durdurabilirdim. Fakat bundan hoşlanmıştım. Nate ile paylaştıklarımın çok daha fazla hoşlanmıştım. Ve bu beni daha çok korkutmuştu. Bu yüzden kaçtım. Korktuğum için kaçtım. Ertesi gün Nate ile evlendim ve onu seveceğime, herkesten üstün tutacağıma söz verdim. Ama aramızda her zaman bir başkası vardı. Sen vardın."

Genç kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. Mark, buna daha fazla dayanamadı. "Lauren. Lauren, bunu yapma. Lütfen, kendine bunu yapma" dedi. Ama artık onu durduramayacağını biliyordu.

"Seni unutamadım. Seni düşünmekten vazgeçemedim. Denedim. Denedim ama gün boyunca...gece boyunca...Nate ile

her sevişmemizde seni düşündüm. Ve ikinize de ihanet ediyordum gibi hissettim. Seni düşünüyor, onunla yatıyordum."

Mark, genç kadının yanına giderek onu kollarının arasına çekti. Yüzündeki ıstırap dolu ifadeye daha fazla dayanamazdı.

Lauren, yüzünü onun boynuna gömdü. "Bazen...bazen düşünüyorum da, eğer seninle konuşabilseydim her şeyi yoluna koyabilirdim. Ama sen yoktun. Kaçmıştın. Her zaman kaçtığın gibi. Nate, senin neden gittiğini hiç sormadı. Benim bazı geceler neden uyanıp yatağımızı terk ettiğimi de sormadı. Bense seni düşünüyor ve kendimden nefret ediyordum." Genç kadın, birden Mark'tan uzaklaştı. Sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibiydi. "Hayatımı devam ettirmeye çalıştım. İyi bir eşin yapması gereken her şeyi yaptım. Onunla bir yuva kurdum. Onu elimden geldiğince sevdim. O da beni kayıtsız şartsız sevdi."

"Hiçbir zaman sormadı ama sanırım biliyordu. Sanırım yüreğinin derinliklerinde senin eve gelmeyişinin, dünyanın dört bir yanında seni öldürebilecek o arabalarda yarışlara katılmanın, aileden kaçmanın sebebinin bizimle yüzleşmekten kaçınman olduğunu biliyordu. Bazen haberlerde yüzün aniden televizyon ekranında belirirdi. İkimiz de büyümüş biçimde her kelimeyi dinler, gerçekten iyi olup olmadığını anlamak için hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışırdık. Bu arada bizi özleyip özlemediğini merak ederdik. Oyle zamanlarda korkmaya başlardım. Yine de fotoğraflarını görebilmek ve seninle ilgili hikayeleri öğrenebilmek için marketlerde magazin dergilerini karıştırırdım. Hatta sansasyonel haberler içerenleri bile-seni her hafta farklı bir kadınla gösteren, katıldığın anlatılamayacak kadar korkunç aşırılıklarla dolu çılgın partileri gösteren dergileri bile..."

Mark, kendini savunmak için söyleyecek tek bir kelime bile bulamıyordu. Partiler de olmuştu, kadınlar da. Ama hiçbir zaman Lauren olmamıştı.

"Sonra eve, Nate'ye giderdim. Ve beni böyle kayıtsız şartsız seven bir erkeğe sahipken, nasıl olup da hala seni düşünemediğim beni çılgına çevirirdi."

"Lauren-"

Genç kadın, başını iki yana sallayarak ondan uzaklaştı.

"Yavaş yavaş senden nefret etmeye başladım. Evliliğimizi bir yalan haline getirdiğin için, o iyi ve nazik adam, o beni isteyen adam bazı geceler kendi yatağımızda ona neden sırt çevirdiğimi anlayamazken seni arzuladığım için senden nefret ediyordum." Lauren'in gözlerinden sel gibi yaşlar boşalıyordu. "Ve şimdi o adam öldü. Ona ne kadar üzgün olduğumu asla söyleyemeyeceğim. Onu sevdiğimi asla söyleyemeyeceğim. Ondan bir çocuk beklediğimi asla söyleyemeyeceğim."

Birden, öfkeyle gözlerindeki yaşları silerek acı bir kahkaha attı. Sesi karanlıkta yankılandı. "Şimdi hayatımı devam ettirmek için onun erkek kardeşine, hayatımız boyunca aramızda duran adama muhtacım. Bununla nasıl yaşayabilirim? Ona duyduğum aşkın asla yeterli olmadığını bilerek nasıl yaşayabilirim? Sana duyduğum nefretle-hiç de adil olmadığını bildiğim nefretle-nasıl yaşayabilirim ve kendime senin çatinın altında yaşamamın normal olduğunu nasıl söyleyebilirim? Seni ailen-den uzaklaştıran şeyin benim sana karşı duyduğum hisler olduğunu bilerek nasıl yaşayabilirim? Ve haksızlığa uğramış taraf senken, ben şimdi burada durmuş kendime acıyorum. Peki hala seni arzuladığım gerçeğiyle nasıl yaşayabilirim?"

Başka bir gece, başka bir zaman olsa bu itiraf üzerine Mark, onu kucaklardı. Kendi aşkını itiraf eder, sonsuza dek onunla olacağına söz verir ve sonra onu yatağına götürürdü. Ama bu gece Lauren'i bu itiraflara zorlayan şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu, Mark'a karşı duyduğu aşk ya da istek değildi. Suçluluk duygusu, keder ve çaresizlik içinde doldurmaya çalıştığı bir boşluktu. Mark, onun bu savunmasız halinden faydalanmak istemiyordu. "Beni istemiyorsun," dedi kibarca. "Nate'yi istiyorsun. Kaybettiklerini istiyorsun. Üzgünüm. Üzgünüm ama ihtiyacın olan şeyi benimle bulamayacaksın. Ben senin için uygun değilim, Lauren. Hiçbir zaman değildim. Ben uzun süreli ilişkilerde iyi değilimdir. Sanırım, bunu ikimiz de biliyoruz."

Genç kadının ıstırap dolu yüzüne dokundu. "Çok yorgunsun. Biraz uyu. Sabah her şey gözüne daha farklı görünecek." Sonra onu yalnız bırakıp gitti. Keşke daha farklı biri, ona uygun biri olabilseydi. Ama bu mümkün değildi.

Mark, bir konuda haklıydı. Sabah her şey daha farklı görünüyordu. Lauren duş alırken, önceki gece konuşulanları düşünmüştü. Artık Mark'ı asılsız bir kinle suçlamaktan vazgeçmişti çünkü şimdi onun hakkında çok daha fazla şey biliyordu. Kendini de daha iyi tanıyordu.

Aklına takılan tüm sorularla uzlaşması, geçmişle hesaplaşması bu kadar uzun zaman almıştı. Dün gece en derin duygularını Mark'a açmayı planlamamıştı. Ama tam birine ihtiyacı olduğu anda Mark, onu dışarıda tek başına bulmuştu. Ve sanki kelimeler o anı, o adamı bekliyormuşçasına genç kadının ağzından dökülmüştü. Lauren, kafasının bu denli karışık olduğunu ve onu içten içe neyin yiyip bitirdiğini bilmiyordu. Ama şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyordu. İçini dökerek iyileşme sürecine girmişti. Yıllardır nefret ettiği kişinin Mark değil, kendisi olduğunu yeni fark etmişti. Ona bu kadar ağır gelen Nate'ye karşı kendi işlediği günahlardı, Mark'a yüklediği günahlar değil.

Yavaş yavaş bu gerçekleri kabul etmeye ve kendini affetmeye başlıyordu. Nate'ye verilebilecek nesi varsa vermişti. İyi, sadık bir eş olmuştu. Ve onu elinden geldiğince sevmişti. Şimdi bunu kabul ediyordu ve artık Nate'yi düşünmek ona eskisi kadar acı vermiyordu. Bunun en büyük nedeni de, içinde günden güne büyüyen bebektir. Hem kedere boğulan tek yaşam kendisinininki değildi. Mark'ın anne ve babası da kaybetmenin acısını tatmışlardı ama yaşamaya devam ediyorlardı. Sebat ediyorlar, çiftliğe yaptıkları ziyaretler ve doğacak torunlarının heyecanıyla kendilerini avutuyorlardı. Ve Lauren de artık hayatına devam edeceğini, ayakta kalacağını biliyordu.

Evet, Mark haklıydı. Sabah her şey daha farklı görünüyordu. Sadece bir konuda yanılmıştı. Lauren'in ihtiyaç duyduğu, istediği kişi Mark'tı. Nate'yi özlese de, geceleri kendisini sarmasını istediği kollar Mark'a aitti.

Veteriner çiftlikten ayrıldığında, saat gece yarısını geçiyordu. Mark'ın kısıraklarından biri nasıl olduysa dizini çitlere takarak yırtmıştı. Neyse ki yarası iyileşecekti ama yarayı dik-

mesi için Mark'ın veteriner çağırması gerekmişti.

Yorgun fakat rahatlamış bir şekilde eve girerek duş aldı. Sonra altına bir kot pantolon giyerek bir şeyler atıştırmak için odasından çıktı. Sessiz, karanlık odaların önünden geçti ve bir kez daha uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Onu gördüğü anda kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpmaya başladı. Bu gece yarısı karşılaşmalarından kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Buna bir kez daha dayanamazdı. İkisinden de sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan bir kez daha arkasını dönüp gidemezdi.

Ama bir an için olduğu yerde çakılıp kaldı. Lauren karanlıkta, teras kapısının önünde yalnızdı. Hamile vücudunun tazeligi ay ışığının altında belirginleşiyordu. Neredeyse yedi aylık hamileydi ve ağırlaşmaya başlayan vücudunun görünüşü Mark'ın kanını alevlendiriyordu. Göğüsleri dolgun ve sertti. İyice belirginleşen göğüs uçları, beyaz geceliğinin altından açıkça görünüyordu. Karnı hafifçe yuvarlanmıştı. Kalçaları dolgun ve yuvarlak. Bacakları uzun ve düzgündü. Mark, ona orada dokunmak, onun tadına bakmak, çocuğunu besleyecek göğüslerini emmek için kıvranıyordu. Affedilemez bir hata yapmadan önce oradan gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama...

Tam arkasını dönüp odasına gidecekti ki, genç kadın elini arkasına götürerek belini yavaşça ovalamaya başladı. Mark'ın uyanan arzularının yerini endişe almıştı. İki adımda onun yanına gitti. "Neyin var?"

"Mark!" Ürken Lauren, öyle ani bir hareketle arkasına döndü ki dengesini kaybetti. Düşmemek için Mark'ın koluna tutundu. Elinin altında erkeğin çıplak teni alev alev yanıyordu. "Geldiğini duymadım."

"Neyin var? Belini ovuyordun."

"Önemli bir şey değil. Sadece bebek biraz baskı yapıyor. Bugün yer değiştirdi de."

"Peki bu normal mi?"

"Her şey normal seyrinde gidiyor," diye fısıldadı. Gözleri Mark'ın dudaklarına takıldığında kalbi delice çarpmaya başlamıştı. O sabah mutfakta ve birkaç gece önce terasta olanlardan sonra ondan başka bir şey düşünemez olmuştu. "Ben iyi-

yim. Sadece biraz sancım var."

Mark, çok yakınındaydı. Elini onun beline uzattı ve yavaşça ovmaya başladı. "Burası mı?"

Parmaklarının sıcaklığı ve dokunuşunun ustalığı karşısında Lauren, farkında olmadan zevkle inledi. "Evet...ohh, tam orası. Mark, bunu yapman gerekmiyor." Bir basınç kaynağını hafifleten ama diğerini çoğaltan bu zevk karşısında şaşkına dönen genç kadın, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Ama kolundaki sıcak, kararlı bir dokunuş onu durdurdu. Mark, beline yeniden masaj yapmaya başladı. Lauren, sonunda pes etti ve onun harikalar yaratan ellerine teslim oldu.

"Burası mı...?" Mark, yüzünü görebilmek için onu kendine çevirdi. Saçları alnına doğru dökülmüştü. Ayışığı sert yüz hatlarını, seksi dudaklarını aydınlatıyordu. Genç kadın, onun saçlarını okşamak, yüzüne dokunmak istiyordu.

"Yaslan bana..."

Lauren, çaresizdi.

"Evet, işte böyle" diye fısıldadı Mark, genç kadın alnını onun göğsüne yasladığında. İki eliyle sırtına hafif hafif masaj yapmaya başladı.

O anda Lauren'in aklından geçen tek şey cennetti. Mark, ona kendini cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Genç kadın, maaşum şeyler düşünmeye çalışıyordu. Ama vücuduna erkek eli değmeyeli, bir erkeğin dokunuşlarıyla inlemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Tamamen gevşeyerek ona yaslandı. Arzuları, ona duyduğu ve uzun zamandır inkar ettiği ihtiyaç gittikçe yoğunlaşıyordu. Geceliğinin yakası kolundan aşağı kaymış ve tek omzunu çıplak bırakmıştı. O anda Mark'ın erkekliğinin uyandığını fark etti. Onun hızla atan kalbinin sesini duyuyordu. Çıplak tenini ürperten nefesi ısınmıştı. Nazikçe yaptığı masaj, tutku dolu ve tahrik edici okşayışlara dönüşmüştü.

Genç kadın, nefes almakta güçlük çekiyordu. Mark için onu uyandırmak o kadar kolaydı ki. Lauren, ufak kızların tırnaklarını boyayan ve büyük kızları nasıl inleteceğini bilen bu yakışıklı erkeğe kolaylıkla teslim olabilirdi. İhtiyaç duyduğu erkeğin Mark olmadığını kim söylemişti?

Mark, dudaklarını onun şakağına bastırdı. Bir kez, iki kez ve sonra kalçalarındaki geceliği sımsıkı kavrayarak inledi.

Onu iyice kendine çekti. "Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Bu senin için doğru değil, Lauren. Lütfen, bana bunun yanlış olduğunu söyle."

Ama elleri genç kadının belinden kalçalarına doğru kayıyor ve onu vücuduna sımsıkı bastırıyordu. Bunu Lauren'in onu hissetmesi için, ona neler yaptığını anlaması için yapıyordu. Ona aklını başına toplaması için yalvarmak istiyordu. Ama Lauren, ellerini onun göğsüne koydu ve böylece hiçbir yere gitmeyeceğini anlatmış oldu.

Erkeğin ereksiyonu büyük, sıcak ve güçlüydü. Nefesi yanıyordu. Dudakları genç kadının omzunda gezmeye başlamıştı. "Dokun bana," diye fısıldadı. Teslim olmuştu. "Eğer durmamı istemiyorsan, dokun bana. Lütfen...lütfen dokun bana."

Lauren, Mark'ın onu bu denli arzuladığını tahmin etmemişti. Hamile vücudunun onu bu denli tahrik edeceğini düşünmemişti. Kalbi deli gibi çarpıyor, titreyen bacakları bedenini zor taşıyordu. Artık hiçbir şey düşünmüyordu. Sadece hissediyordu. Bu anın tadını çıkarıyordu. Ellerini onun adaleli göğsünde dolaştırmaya başladı. Pantolonunun altındaki uyanmış erkekliği gördüğünde adeta nefesi kesildi.

Mark, inleyerek onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını büyük bir açlıkla öpmeye başladı. Lauren, yıllarca bastırıldığı özlemle ona karşılık veriyordu. Dudakları ayrılıyor, yeniden birleşiyordu. Islak dilleri birbirlerinin ağzını keşfediyordu. Mark, onu cama yaslamış ve üzerine iyice abanmıştı. "Eğer bunu istemiyorsan, söyle" dedi ve sonra başını eğerek geceliğinin ince kumaşı üzerinden göğsünü hafifçe dişledi. "Eğer istemediğini söylersen, hemen duracağım. Ama bunu şimdi söyle."

Lauren, onu saçlarından tutarak yeniden göğüslerine doğru çekti. "Durmanı istemiyorum. Lütfen...lütfen durma."

Mark, bir anda onu kucağına aldı. "Benim yatağım. Seni kendi yatağımda istiyorum."

Ama onun yatağına kadar gidemediler. Lauren'in yatağı daha yakındı. Ve ikisinin de istediği şey bu yakınlıktı. Mark, genç kadının geceliğini çıkardı ve onu ay ışığıyla yıkanmış çarşafların üzerine bıraktı.

Lauren, yattığı yerden onun soyunmasını izlerken adeta

eriyordu. Mark, tam bir erkek güzeliydi. Uzun, ince, adaleli, sert ve güçlüydü. Pürüzsüz, bronz rengi teni karanlıkta parlıyordu. Lauren, ona dokunmak istiyordu. Onunla ten tene uzanmak istiyordu. Arzularını daha fazla bastıramıyordu.

Elini uzatarak yanına yatan erkeğin yanağına dokundu. Mark, onun avcunun içini hafifçe ısırp emdi. Elini alıp erkekliğine götürdüğünde ise, Lauren zevkle ürperdi. Böyle bir sıcaklık, böyle bir güç olamazdı. Parmaklarını onun erkekliğinin parlayan ucunda gezdirirken, kasılan Mark başını geriye attı. Büyük bir dikkatle genç kadının elini oradan çekti ve yastığın üzerine koydu. "Bu kadarı çok fazla," diye mırıldandı, onun göğüslerine kapanırken. "Çok erken. Önce seni tatmak, sana dokunmak istiyorum."

Dilini onun göğüs uçlarında gezdirmeye başladı. Duyarlı göğüslerini emerken, eliyle karnını okşuyordu. "Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldandı dudaklarını oraya bastırırken. "Bebeği incitmek istemiyorum."

"Sen bizi incitemezsin. Ohh, Mark..." Erkeğin dudakları kalçalarına, sonra bacaklarının arasına kaydığına, Lauren zevkle inlemeye başlamıştı. "Mark..." Dudaklarının, nefesinin sıcaklığı karşısında adeta kendini kaybetmişti. Çaresiz çığlıklar atmaya, onun ismini sayıklamaya başladı.

Mark, onu kendi vücuduna sımsıkı bastırarak titremelerinin geçmesini bekledi. Sonra sırtüstü yattı, onu kaldırdı ve üzerine çekti. Lauren, zaman kadar eski, şiir kadar kusursuz içgüdülerle onu içine, ta derinlere almak ve orada tutmak için kalçalarını ayarladı. O sımsıcak yerdeki ödül huzurdu ve yolculuk bir ömür kadar kıymetliydi...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir an için Lauren benimdi. Çok güzel, çok eşsiz bir an için ne geçmiş vardı, ne de gelecek. Ama şimdi düzeltilmesi gereken büyük bir yanlış daha yaptığımı biliyorum.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Güneş, çiftliğin üzerine tüm karanlıkları hafifçe yıkayarak doğmuştu. Pencerelelerden sızan sarı, pembe ışıklar Lauren'in saçlarında dans ediyordu. Mark yataktan çıktığında, genç kadın hala uyuyordu. Dudakları hafifçe çürümüştü. Pembeleşmiş teni parlıyordu. Gece Mark, onun sarı yatak örtüleri arasındaki bedeninin her köşesini öğrenmişti. Yatak odasının kapısında dururken bile hala dudaklarını onun dolgun göğüslerine bastırmak, bacaklarının arasına girmek, sert göbeğinin altında hareket eden bebeğin yaşattığı mucizevi duyguları paylaşmak için can atıyordu.

Ama onun yanından ayrılmalıydı. Genç kadın yalnız uyanmalı, kafasını toparlamalı, aralarında geçenleri düşünmeliydi. Dün gecenin aralarında bir başlangıç değil, son olduğu fikrini kabul etmeliydi. Bundan çok daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamalıydı. Dün gece Mark, onun için sadece sarılabileceği, hala yasını tuttuğu ölen kocasının yerine koyabileceği biri olmuştu. Mark'ın içinden bir ses, bundan daha fazlasını düşünmemesi gerektiğini, erkek kardeşinin hatırasına ihanet ettiğini ve Lauren'in savunmasızlığından faydalandığını söylüyordu. Onu baştan çıkarmıştı. Onu en zayıf anında yakalamıştı. İkisinin de korkularından ve acı gerçeklerden gizlenebildiği gecenin karanlığında...

Lauren'in birtakım ihtiyaçları vardı. Mark da, onun sevişmek için kendini sadece geceleri özgür hissedebildiğini anlamış ve bu avantajı kullanmıştı. Kapiya yaslanarak bir küfür savurdu. Genç kadın, uyandığında ve yaptıklarının bilincine var-

diğında ondan nefret edecekti. Bu olduğunda Mark, orada bulunmak istemiyordu. Gün ışığı gece yaptığı hataları aydınlattığında onun yüzünü görmek istemiyordu. Ona duyduğu sevgiyle yaptığı bir şey için Lauren'in ondan nefret ettiğini görmek istemiyordu.

Lauren, belki onu sevdiğini bile düşünebilirdi. Ama Mark hakkındaki tüm gerçekleri öğrendiğinde, fikrini kısa sürede değiştirecekti. Mark, özlem dolu gözlerle son bir kez yatağa baktıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı yumuşak bir şekilde kapattı. Ve sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı. Arabasına atladı ve tam gaz oradan uzaklaştı. Kaçıyordu bir kez daha...

Lauren, Sonya ile beraber çimenlerin üzerine oturmuş, onun yavru kedilerle oynamasını seyrediyordu. Tonya ise, yavrularını kaybetmiş anne kediye bulmak için ahırlara gitmişti.

"Tüyleri insanı gıdıklıyor, Larn" dedi Sonya, kıkırdarak. Yanağını yavru kedilerden birine yaslamıştı. "Sen de hissetmek ister misin?"

Lauren, dalgın dalgın gülümseyerek yavrunun yumuşak başını okşadı. Mark, üç gündür yoktu. Hiç aramamıştı. Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylememişti. Onu yatağında bırakıp gitmişti ve genç kadın, nerede hata yaptığını bilmiyordu. Keşke öyle olsaydı ama Lauren için yaşananlar sadece seksten ibaret değildi. Ona duyduğu arzu, açlık ve uyandığında onun gittiğini görünce yüreğinde hissettiği burukluk için hormonlarını, çaresizliğini suçlamayı ya da bunun gibi yüzlerce saçma bahaneye sığınabilmeyi çok isterdi. Ama bunlardan çok daha fazlası vardı. Sonunda Mark'a karşı duyduğu hisler ile yüzleşebilmişti. Onu seviyordu. Onu her zaman seviyordu. Tek anlayamadığı, onun bu şekilde kaçmasıydı.

Lanet olsun sana, Mark! Anlayamadığın, yüzleşmeye cesaret edemediğin bir şeyler olduğunda her zaman yaptığın gibi kaçtığın için lanet olsun sana! Genç kadının bildiği tek bir şey vardı. Artık Mark'a karşı duyduğu hisleri sahiplenmişti. Ve şimdi öncekinden çok daha fazla incinebilirdi.

"Onu tutmak ister misin?" diye sordu Sonya, Lauren'in koluna hafifçe vurarak. "Larn?"

Lauren, küçük kız için güçlkle gülümsedi ve kedi yavrusunu alarak göğsüne bastırdı. Bir yandan nasıl bir açmaza gir-

diğini düşünüyordu.

Mark gece iki civarında çiftliğe girdiğinde hafif bir yağmur yağıyordu. Lauren'in zambaklarının bunu seveceğini düşünerek gülümsedi. Arabasından indi ve karanlık eve doğru yürüyerek sessizce içeri girdi. O anda yeniden gerginleşti. Lauren'e her şeyi anlatmalıydı. Genç kadın, yedi sene boyunca onun kalpsiz ve çıkarıcı biri olduğuna kendini inandırmıştı. Ve bu konuda ilk kez haklı çıkmıştı çünkü Mark, onu yatağa götürüp bedenine sahip olduğu gece bunu kanıtlamıştı. Savunmasız bir anında onu kullanmış, ondan faydalanmıştı.

Şimdi Lauren, onu bambaşka biri olarak görüyor olmalıydı. Ama Mark, bunu hak etmiyordu. Ona gerçekleri açıklamalıydı. Genç kadın, her şeyi öğrendiğinde özgür kalacaktı. Mark ise, onu sonsuza dek kaybedecekti.

Önce salona, sonra Lauren'in yatak odasına baktı. Ona ikizler ve Eddie hakkında her şeyi anlatmalıydı. Ama genç kadının kapısının kapalı olduğunu gördüğünde, içeri girmeye cesaret edemedi.

Neşe dolu mutfak, güneşin ilk ışıklarıyla yıkanıyor. Mark, onun hangi sebeplerle çekip gittiğini anlayan Eddie tarafından önce azarlanmış, sonra da affedilerek kucaklanmıştı. İkizler tarafından da öpücüklere boğulmuş ve soru yağmuruna tutulmuştu. Her şey eski haline dönmüştü. Ta ki Lauren mutfaka girinceye kadar...

Genç kadın, Sonya ile Tonya'yı birer dizine oturtmuş Mark'ı ve tetikte, tedirgin bir şekilde kahve cezvesinin başında oyalanan Eddie'yi görünce önce şaşırdı. Sonra şaşkınlığını, kırgınlığını ve öfkesini gizlemeye çalışarak güçlükle gülümsedi. "Günaydın, bayanlar. Mark."

Mark, doğrudan buzdolabına giden Lauren'e baktı. Genç kadın, omuzlarını dik tutsa da elleri bariz bir şekilde titriyordu. Mark, büyük bir suçluluk duydu. Onu incitmişti. Doğrusu, bu konuda bir hayli becerikliydı. Ama kırmayı becerdiği şeyleri düzeltmede hiç de iyi sayılmazdı.

Eddie, gülümseyerek ikizlere döndü. "Evet, kızlar. Hazırlanmaya başlasak iyi olur. Bugün yapmam gereken ufak tefek işler var. Önce sizi okula bırakacağım. Hemen kalkın baka-

lim."

Veda öpücüklerini verdikten ve beslenme çantaları ile süt paralarını aldıktan sonra ikizler, Eddie ile beraber evden çıktılar. Sonunda yalnız kalmışlardı. Uzun bir sessizlikten sonra Mark, Lauren'in gözlerine baktı. Genç kadının birtakım cevaplar beklediği apaçık ortadaydı ama Mark, onunla daha sonra konuşmayı düşünüyordu. Yerinden kalkarak boğazını temizledi. "İşe başlasam iyi olacak." Tam kapıdan çıkacaktı ki, iki kelime onu durdurdu.

"Bu kadar mı?"

Mark'ın yüreği ağzına gelmişti. Arkasına dönüp ona baktı. Genç kadının yumuşak kahverengi gözlerinde öfke, suçlama ve kırgınlığı bir arada gördü. "Lauren-"

Lauren, tiksindircesine başını iki yana salladı. "Hayır. Unut gitsin. Git. Ahırlara kaç ve bugün de konuşmayı ertele. Zaten artık hiçbir şey duymak istemiyorum. Ne kadar üzgün olduğumu dinlemek istemiyorum."

Mark, güçlükle yutkundu. Ona bu denli acı çektirdiği için ve daha da fazla acı vereceğini bildiği için kendinden nefret ediyordu. Yavaş adımlarla mutfığa geri girdi ve kovboy şapkasını tezgahın üzerine bıraktı. "Haklıydın. Konuşmamız lazım."

Lauren, buz gibi gözlerle ona baktı. "Üç gün önce konuşmamız gerekiyordu."

"Biliyorum, seni o şekilde bırakıp gittiğim için hatalıydım."

Mark hala nereden başlayacağını düşünürken, Lauren o kaçınılmaz soruyu sonunda sorarak onu bu sıkıntıdan kurtardı. "Babaları sen misin?"

Mark, derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. "Hayır. Babaları ben değilim. İkizler, erkek kardeşimin kızları."

Lauren, hayretler içinde başını iki yana salladı. "Olamaz. Erkek kardeşin Nate idi. Anlayamıyorum."

"Öz kardeşimden söz ediyorum. Erkek kardeşim, Raymond."

Lauren, ona sanki başka bir dilden konuşuyormuş gibi baktı. Kendi kelimeleri Mark'a bile yabancı geliyordu. Raymond hakkında daha önce Eddie dışında kimseyle konuşmamıştı. Tüm hikayeyi bilen tek kişi Eddie idi. Ama şimdi Lauren de her şeyi öğrenecek ve Mark'ın nasıl bir aileden geldiğini, ona neden asla güvenemeyeceğini anlayacaktı. Mark'a birden koca mutfak dar geldi. Genç kadının gözlerindeki karanlığı daha fazla görmeye dayanamadığından, pencerenin önüne gidip

parlak güneşe baktı. Yedi yıldır sırf aşkı yüzünden ondan uzak kalmıştı. Son birkaç aydır da, en azından duygusal olarak aynı mesafeyi korumaya çalışmıştı. Ama Lauren'i o kadar arzuluyordu ki, bu ona acı veriyordu. Onunla seviştiğinden beri yüreğindeki yara daha da derinleşmişti. Şimdi ona her şeyi anlatacaktı ve Lauren, bir daha onun yakınından bile geçmeyecekti.

"Remington'lar ile güzel bir hayat yaşıyordum," diyerek başladı sonunda hikayesine. "Öyle güzel bir hayattı ki, geçmişime ait hiçbir şeyin bunu kirletmesine izin veremezdim. Her şeyi geride bırakmaya, nereden geldiğimi, kimlerden olduğumu unutmaya karar vermiştim. Ve iki sene öncesine kadar bunu yaptım. Otomobil yarışlarını sadece bırakmadım, kaçtım. Önceki ve sonraki yaşamımı düşünmeme fırsat bırakmayacak kadar beni tüketen hız ve heyecandan kaçtım. Aradığım cevaplar yarışlarda değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Yarışmak, sahiplenecek kadar erkekçe davranamadığım şeylerden kaçmak için bir araç, bir bahaneydi."

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye mırıldandı Lauren.

"Pistlerden çekildim çünkü hız, artık bana çare olmuyordu. Beni uzun zamandır unutmış olduğum sorumluluklarımın dışında tutmaya yetmiyordu."

"Sorumluluklar mı? Hangi sorumluluklar? Mark, bu söylediklerinin hiçbiri bana anlamlı gelmiyor."

"Sosyal Servisler beni alıp evlatlık olarak bir ailenin yanına verdiklerinde, annem hamileydi. Sonunda annemin o çocuğu doğurup doğurmadığını öğrenmeye karar verdim. Doğurmuştu. Raymond, şu anda yirmi bir yaşında."

Lauren, gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

"Şu anda silahlı soygun ve uyuşturucu kaçakçılığı suçlarından hapisyanede yatıyor."

Çok uzun bir sessizlik oldu. Sadece soluk alıp verişleri duyuluyordu.

"Kardeşim benim kadar şanslı değildi," dedi Mark. Kaybettiği, onun yanında olmadığı yıllar için suçluluk ve pişmanlık duyduğu sesinden belliydi. "O, bu çarpık düzenin içinde kaybolmuş ve sokaklarda yaşıyormuş. Tıpkı Eddie'nin kızı gibi."

Lauren'in iyice kafası karışmıştı. "Eddie'nin kızı mı?"

"Evden kaçmış. Eddie, bugün bile hala ona ne olduğunu bilmiyor. Kocasını öldükten sonra kızını tek başına büyüttmüş. Birbirlerinden başka hiçbir şeyleri, kimseleri yokmuş. Eddie,

ona her zaman sevgi vermiş. Ama kızı kötü arkadaşlar edinip bunalıma girerek isyan etmiş. Sonra da evden kaçmış. Raymond'a tutulduğunda henüz on beş yaşındaymış. Raymond ise, on altı. Sonrasını tahmin edebilirsin. Bebekleri olmuş."

"Onları...onları nasıl buldun?" diye sordu Lauren, sesi titreyerek.

"Özel bir detektif tuttum. Bir buçuk sene önce Raymond'u hapiste buldu." Mark, kardeşini ziyarete gittiği o ilk günü dün gibi hatırlıyordu. Demir parmaklıkların ardından buz gibi gözleriyle ıslah olmaz o suçlunun gözlerine bakmıştı. O anda kardeşine veremediği şeyler için bir kez daha yıkılmıştı. Eğer Remington'lar onu sahiplenmeselerdi, Mark da aynı durumda olabilirdi. Ama o lüks bir hayat yaşamış, günde üç öğün yemek bulmuş, temiz çarşaflarda yatmıştı. Etrafında onu seven ve yönlendiren insanlar olmuştu. Nereden geldiğini, ardında bıraktığı yaşamı unutmuştu.

Üç gün önce ardında bıraktığı o yaşam ve kendi kaderine terk ettiği, canından kanından olan kardeşi Raymond onu küçümsemiş, kovmuş, onunla alay etmişti. Demir parmaklıkların arkasından soğuk ve duygusuz mavi gözleriyle, onu aşağılayarak ve nefretle haykırmişti. "Benden uzak duramıyorsun, değil mi? Kim olduğumu, nasıl biri olduğumu bilmek, aynı kanı taşıdığımızı bilmek seni çıldırtıyor, değil mi? Gözümün önünden defol! Artık buraya gelmeni istemiyorum. Çok geç kaldın, adamım. Bana yardım etmek için çok geç kaldın."

Mark, gözlerini yumdu. Bunları hatırlamak istemiyordu. Raymond'u sokaklar, Nate'yi sarhoş bir sürücü elinden almıştı. Ve o, onlar için yapabileceği bir şeyler varken yanlarında olmamıştı. Ama Lauren için bir şeyleri değiştirebilirdi. Ona karşı dürüst olarak yardımcı olabilirdi. "Raymond'u ilk görmeye gittiğimde, bir yerlerde çocuklarının olduğu ortaya çıktı. Bebeklerin kimsesiz oldukları fikrine dayanamazdım. Bu nedenle, ondan alabildiğim bilgilerle bir araştırma daha yaptım. Altı ay sonra Eddie ile kızları buldum." Mark, ikizlerin yaşamının bir parçası olmak istemişti. Üstelik Eddie ile aralarında Nate'den sonra kimseyle kuramadığı bir bağ kurulmuştu. Bu nedenle, onları çiftliğe getirmişti.

"Peki anneleri nerede?" diye sordu Lauren.

"Hala kaçıyor. Bebekleri almak için eve geldi. Sonra yeniden kaçtı. Ama o ufak kızlar burada seviliyorlar, korunuyorlar. Ve sevilmedikleri, korunmadıkları zamanları anımsıyor-

lar."

Evet, Mark kızları seviyordu. Onlar, hayatta değerli bir şey yapabilmesi için bir fırsattı. Artık Raymond için, Nate için çok geçti. Lauren ve kendisi için ise her zaman çok geç olmuştu. Mark, Lauren'in hayallerindeki erkek değildi. Onun gözünde sorumluluklarından kaçan, hiçbir zaman erkekçe davranamayan biriydi yalnızca. Bunu onun bakışlarında görebiliyordu.

Mark mutfaktan çıkarken, genç kadın ona seslendi. Geri dönmesi için ona yalvardı. Ama Mark, yürümeye devam etti, yüreğinin derinliklerine kaçtı.

Mark'ın kendi kanından bir erkek kardeşi vardı. Suçlu olan bir kardeş...

Lauren, kapıda durarak onun kendisinden uzaklaşmasını izledi. Gerçekleri açıklarken yüzündeki acıyı unutamayacaktı. Mark, kardeşinin seçtiği yol için kendisini sorumlu tuttuğunu ya da son üç gündür ortadan kaybolduğunda onu hapishane de ziyaret etmeye gittiğini söylememişti. Söylemesine de gerek yoktu. Lauren, onun için acı çekiyordu. O şekilde gittiği için, hislerini onunla konuşmadığı, paylaşmadığı için öfke duyuyordu.

Eddie, daha sonra onu aydınlattı. Öğleden sonra çiftliğe döndüğünde ona tüm hikayeyi anlattı. Ve şimdi Lauren, Eddie'nin çektiklerini çok daha iyi anlıyor, onu takdir ediyordu. Üstelik Mark'ın nasıl biri olduğunu da daha iyi anlıyordu. Her zaman terk edilmiş ve Remington'lar tarafından evlat edilen o çocuğu tanıdı. Ama şimdi kardeşini zor zamanında yarı yolda bıraktığını hisseden, kardeşi kötü yola saptığında kendisi de henüz bir çocuk olan o adamı tanımaya başlıyordu.

Hala ona ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Lauren, mükemmel bir hayat yaşamıştı. Her zaman korunmuştu. Ailesinin sevgi dolu kolları arasından çıkıp evliliğin güvenine sığınmıştı. Nate ölene kadar, hayatında hiçbir zaman gerçek anlamda açmaza girmemiş, kendini çaresiz hissetmemişti. Onu kaybetmenin verdiği acı gerçektir ama hayatını kaybeden kişi Nate idi. Genç kadın, yaşıyordu. İçindeki çocuk yaşıyordu. Ve Mark... Şimdi Lauren'e ihtiyacı olan kişi Mark idi.

Yine bir günah işlediğini düşünerek kendini suçlamış ve genç kadının yatağını terk etmişti. Lauren, ona nasıl ulaşabile-

ceğini bilmiyordu. Onun içindeki çocuk için acı çekiyordu. O çocuğun dönüştüğü erkek için acı çekiyordu. Ve o erkeğin yatağında olmasını özlüyordu. Peki yeterince güçlü müydü? Ona karşı gerçek hislerini açıklama riskini göze alabilir miydi? Onu yüreğine soktuktan sonra yeniden kaçıp gidişini izlemeye dayanabilir miydi? Yeniden yalnız kalacaktı. Bu kadar güçlü olabileceğinden emin değildi ve bunu bilmekten utanç duyuyordu.

Sükran Günü gelip geçti. Ev, insanlarla dolup taşı. Lauren'in annesiyle babası gelmişti. Mark'ın kiler de. Eddie, adeta bir orduya yemek pişirmiş, Lauren de ona elinden geldiğince yardım etmişti. Karnındaki çocuk gittikçe ağırlaşıyordu. İkizler ise, her zamanki gibi evin neşe kaynağıydılar.

Sadece Mark, bu tablonun dışında kalıyordu. Her zaman uzak ve ulaşılmazdı. Lauren bir odaya girdiğinde, Mark kibarca bir mazeret öne sürüp oradan çıkıyordu. Genç kadını geceleri yalnız bulduğunda, ona hissettirmeden bir hayalet gibi ondan hızla uzaklaşıyordu.

Lauren'in hiç şansı yoktu. Onun peşinden koşamazdı, ona yalvaramazdı. Bu nedenle, bebek doğana kadar aralarındaki her şeyi yarım bırakması gerekiyordu.

Zaman Noel'e ve Lauren'in doğum yapacağı Ocak ayına doğru yavaşça ilerlerken, yaşamı onları bir araya getiren adam dışında çiftlikteki herkesle daha da bütünleşti. Hala ona ulaşmanın, onunla konuşmanın yollarını arıyordu. İşte o sıralarda, 21 Aralık sabahı ilk doğum sancıları başladı.

ONUNCU BÖLÜM

Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Ve kendimi hiç bu denli bir şeylerden mahrum bırakılmış hissetmemiştim.

-Mark Remington'un günlüğünden alıntı

Saçları terden sıırıslıklam olmuştu. Çenesi sıkılmaktan ağrı-mıştı. Attığı çığlıklardan boğazı acıyordu. Ve dünyaya gelen çocuk...kollarının arasındaydı. Göğsünde yatan çocuk çektiği tüm acılara değerdı.

Lauren'in gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Oğlu olan bu güzellik için, onu asla göremeyecek babası için ve genç kadını hastaneye yetiştiren, yedi saatlik doğum boyunca onun yanında kalan erkek için...

Bitkin fakat başarısından duyduğu gururla canlı olan Lauren, ağırlaşmış göz kapaklarını kaldırarak Mark'a baktı. Ve onun da yüzündeki gülümsemenin ötesinde erkek kardeşi için döktüğü gözyaşlarını gördü.

Bebeğe hayran hayran bakarken, Noel ağacının renkli ışıkları Sonya'nın gözlerinde parlıyordu. "Tıpkı İsa bebeğe ben-ziyor. Öyle değil mi, Eddie?" dedi neşe içinde. Bebeğin hastane-den dönmesi için üç gün bekledikten sonra, Eddie Lauren ile Nathan adı verilen bebeği iki saat önce eve getirdiğinden beri Lauren'in yanından bir an bile ayrılmamıştı. Tonya da, ikiz kardeşiyle aynı heyecanı paylaşıyordu. Nathan'ın küçük, pem-be parmaklarına dokunmadan edemiyordu.

Lauren de, onlarla aynı durumdaydı. Dokuz ay boyunca bu çocuğu karnında taşımış, onu vücuduyla beslemiş, geceleri onu rüyalarında görmüştü. Nate çocuğunu görebilseydi, onunla nasıl da gurur duyardı kimbilir. Gözleri yeniden yaşar-

dığında genç kadın, başını kaldırdı ve kapıda duran Mark'ı gördü. Mark'ın yüzünde öyle yalnız ve hüznü bir ifade vardı ki, ona bakmak acı veriyordu.

"Demek herkes burada," dedi Mark, bakışlarını hemen Lauren'den kaçırarak. Genç kadın, onun zoraki bir şekilde gülümsediğini fark etmişti. Mark'ın onu ve bebeği hastaneden alması için Eddie'yi göndermesi de çok tuhaftı.

"Aynı İsa bebeğe benziyor," diye tekrarlardı Sonya.

"Onun nerede kalacağını düşünüyordum," dedi Tonya.

Mark'ın şaşkın bakışları karşısında Eddie, bir kahkaha attı. "Bebek odasını aldığın ıvır zıvır eşyalar ve oyuncaklarla öylesine doldurdun ki, çocuklar orada bebeğe yer kalmadığını düşünüyorlar."

"Ohh. O halde sanırım, bu Noel armağanlarını bebeğe vermesem daha iyi olacak." Mark, arkasında sakladığı pembe kağıtlarla sarılmış iki hediyeye paketini çıkardı.

İkizler, hemen ayağa kalktılar ve meraklı, umut dolu bakışlarıyla ona doğru yürüdüler.

"Sanırım, kimse hediyelerini bir gün önce açmak istemiyordur" dedi Mark.

"Biz istiyoruz!" dedi ikizler, bir ağızdan ve koşup onu kucakladılar.

"İşte şimdi çok rahatladım. Bunları geri götürmek zorunda kalmayacağım."

"Onları şımartıyorsun," dedi Eddie. Ama kızların neşeyle hediyelerini açışlarını izlerken gülümsüyordu.

Mark, onlara istedikleri bilgisayar oyunlarını almıştı. "Onları ayak altından uzaklaştırmanın daha iyi bir yolu aklıma gelmedi," dedi.

O sırada bebek huzursuzca kıpırdandı, ufak bir çığlık attı, sonra feryatlar koparak ağlamaya başladı. Lauren, onun ne istediğini hemen anlamıştı. "Sanırım, küçük Bay Remington acıkmış."

"Neden sen de onunla beraber biraz uzanmıyorsun, tatlım?" dedi Eddie. "Yorgun olduğunu biliyorum. Karnını doyurduktan sonra ikiniz de biraz uyuyabilirsiniz."

"İyi fikir," dedi Lauren ve biraz da kırılgan yavaşça kanepeden kalktı.

Mark, ona yardımcı olduktan sonra hemen geri çekildi. "Gitmem lazım. Hank, grip olmuş. Adamların ahırlarda yardıma ihtiyaçları olabilir. Sizinle sonra görüşürüz."

Eddie ve Lauren, birbirlerine baktılar. Orada çok daha fazla şey olup bittiğini biliyorlardı ama bunu kabul etmek istemiyorlardı.

Mark, gözünün önünde bir tabloyla ahırlara gitti ve bu tablo, haftalarca aklından çıkmayacaktı. Lauren'i yumuşak, uykulu gözleriyle yatağında uzanırken ve bebeğini emzirirken hayal ediyordu. Bu tablonun bir parçası olmak istiyordu. Genç kadının yanında uzanmak, onun sıcak vücudunu kendi vücuduyla sarmak, ikisini de kollarının arasına almak, erkek kardeşinin bebeğini meme emerken izlemek istiyordu. Bir çocuğu besleyebilen ve bir erkeği uyandırabilen o sert göğüs uçlarına dokunmak istiyordu.

Sonra gözünde başka bir tablo canlandı. Soğuk mermer taşların altındaki erkek kardeşi, Lauren ile aralarındaki demir bariyerleri daha da güçlendiriyor, onu bir hayvan gibi kafese kapatıyordu. Ve Mark, asla kendine Lauren ile bir tablo çizemeyeceğini biliyordu.

Lauren, yatağında hafifçe doğrularak başucundaki saate baktı. Saat sabaha karşı dört buçuğu gösteriyordu. Nathan'ın doğumunun üzerinden geçen iki ay boyunca gecenin bir yarısında bebeğin çığlıklarıyla uyanmaya alışmıştı. Ama bu kez onu uyandıran bu feryatlar değildi. Yataktan kalkıp baktığında, bebeğin beşiği boştu.

Üzerine sabahlığını giyerek odadan çıktı. Fakat bebek odasındaki antika sallanan koltuğun ritmik gıcırıltıları dışında ev tamamen sessizdi. Lauren, çıplak ayakla uzun koridorda ilerledi. Bebeğin yanında Eddie'yi bulmayı umuyordu. Ama gördüğü manzara karşısında adeta eridi.

Bebek odasını abajurun hafif ışığı aydınlatıyor, genç kadının bebeğini güçlü kolları arasında tutan iri yarı adamın çıplak göğsüne yumuşak gölgeler düşürüyordu. Mark'ın üzerinde sadece eskimiş bir kot pantolon vardı. Ayakları çıplaktı. Gözleri ise, sadece çok büyük bir dikkatle tuttuğu çocuk içindi. Mark'ın gülümseyen yüzüne bakan Nathan'ın siyah gözleri ise merak doluydu. Küçücük ellerini sürekli ona doğru uzatıyordu.

"Sessiz ol, küçük adam" diye mırıldandı Mark, Nathan'ın

poposuna hafifçe vururken. "Annenin biraz uyuması lazım. Onu her gece böyle uyandırırsan nasıl dinlenebilir ki? Bunu hiç düşündün mü?" Başını eğdi, bebeğin parmaklarını dudaklarının arasına aldı. Nathan onu tutmak için elini yumruk haline getirince, gülümsedi. "Evet, biliyorum. Dünyadaki en güzel yer annenin kollarının arasında. Bu yüzden seni suçlayamam. Ama bırakalım da biraz daha uyusun, olur mu?"

Nathan, yumuşak bir ses çıkardı.

"İşte benim akıllı, küçük erkeğim."

Lauren, yüreğinin kabardığını hissetti. Bu adam ve bu çocuk, onun için her şeydi. İkisini de o kadar çok seviyordu ki, bu duygu ona neredeyse acı veriyordu. Ve bu ikisinden en yararlı olanını düş kırıklığına uğratmıştı. Noel'in gelip geçmesine izin vermiş, Mark'a, ona duyduğu hisleri açıklamamıştı. Onun uzak ve mesafeli durmasına, sürekli yolundan çekilmesine, genç kadının hayatının bir parçası olmayı hak etmediğini düşünmesine izin vermişti. Şimdi ise bu yaptığından ötürü utanıyordu. Nathan ile öylesine meşguldü ki ve Mark ile arasını düzeltebilmesi için uygun zamanın geleceğinden o kadar emindi ki, bu yolda hiçbir çaba göstermemişti. Evet, şimdi istediği fırsatı yakalamıştı. Ve kapıyı açması, onu içeri davet etmesi gereken kişi Lauren idi.

Odanın içine doğru bir adım attı. Mark, onun geldiğini duyunca başını kaldırdı. Kalbi delice çarpmaya başlamıştı. Bebek de, onun ani gerginliğini fark ederek kollarında kasıldı ve huzursuzca kıpırdandı. Mark, Lauren'in gözlerine bakarken bebeğin poposuna hafifçe vuruyordu. "Seni rahatsız etmek istememişim."

"Öyle görünüyor ki, son iki ayı beni rahatsız etmemeye çalışarak geçirdin" dedi Lauren ve Mark'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Uzun bir süre onu ve oğlunu izledi. "Çok eski dostlar gibi görünüyorsunuz." Yüzünde her şeyi anladığını belli eden bir gülümseme vardı.

Genç kadın, haklıydı. Bu, Mark'ın Lauren'in odasına sessizce girdiği ve ağlayan bebeği onu uyandırmadan beşiğinden aldığı ilk gece değildi. Omzuna yaslanan Nathan ile onun yatağının başında ilk duruşu ve sarı saçları yastığının üzerinde dağılmış melekler gibi uyuyuşunu ilk seyredışı değildi. Dolgun göğüslerini, yeniden bir genç kızinki gibi incelmış kalçalarını ilk görüşü değildi.

Ve onu arzuluyordu. Bakışlarını ondan kucağındaki bebe-

ğe çevirdi. "Uyanmıştım. Seni de uyandırmaya gerek olmadığını düşündüm."

"Artık uyandığımıza göre, biraz konuşabilir miyiz?"

Mark, komşusunun arka bahçesinde gördüğü ilk andan beri sevdiği bu yüze baktı. Keşke konuşmanın bir yararı olabilseydi.

"İnsanların birbirleriyle ne kadar az iletişim kurduklarını hiç düşündün mü?" diyerek sözlerine devam etti Lauren. "Söylemek istediklerimizi düşünüp dururuz. Ama içimizde bir şey, onları söylememize engel olur. Sence bunun sebebi ne? Korku mu? Kararsızlık mı? Sanırım, bunların hepsi. Kuşkularımız gözümüzü korkutur, sessizliğe gömülmemize neden olur. İki aydır sana söylemem gereken şeyleri düşünüyorum. Ama bir türlü bunları söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Kendi kendime zamanın uygun olmadığını, ya da senin beni dinlemek istemeyeceğini söyleyip durdum. Duygularımı tam olarak ifade edemezsem, her şeyi daha da kötü bir hale sokabileceğimden korktum. Bahaneler uydurmakta ustalaştım. Çünkü seni kendimden daha fazla uzaklaştırmaktan korkuyordum."

Mark'ın kalp atışları hızlanınca, bebek yine huzursuzlanmaya başladı. Lauren, öne doğru eğilerek ona uzandı. Mark, bebeği onun kollarına bıraktı. Çocuğun küçük vücudunun omzunda bıraktığı sıcaklığın yerini anne ile oğulun oluşturduğu tablonun sıcaklığı almıştı. Her şey güzeldi ve Mark, buraya ait değildi. Yavaşça yerinden kalkmaya başladı.

"Sakın gitmeye kalkma," dedi Lauren, yumuşak fakat kesin bir ses tonuyla.

Mark, yeniden koltuğa oturdu. Lauren'in sabahlığının kuşağını açışı, geceliğinin askısını indirışı ve göğsünü çıkarışı onu adeta büyülemişti. İçini büyük bir aşk ve özlem doldurmuştu. Bir çocuğu besleyen bu mucizevi kadın vücudu, yetişkin bir erkeğe de diz çöktürebilir, onu yola getirebilirdi.

Lauren mırıldanarak bebeğini göğsüne çekerken, saflığı ve temizliği temsil ediyordu. Bunlar, Mark'ın hak etmediği şeylerdi. "Burada olmamalıyım," diye fısıldadı farkında olmadan.

Genç kadın, bebeğini emzirirken başını kaldırıp ona baktı. "Çok yanılıyorsun. Olman gereken yer tam burası. Benimle, Nathan ile olman gerekiyor."

Mark, başını şiddetle iki yana sallıyordu.

"Sana ihtiyacımız var, Mark. Seni istiyoruz. Seni olduğun gibi istiyoruz. Benden kaçma. Aslında ait olmadığını bildiğin o

yere gitme. Bir keresinde bana hiç kimsenin kahramanı olmadığını söylemiştin. Biliyor musun? Öyle uzun bir süredir benim kahramanımsın ki, bunu ne zaman düşünmeye başladığımı bile bilmiyorum. Eddie'nin kahramanısin. Kızların kahramanısin. Çiftlikte çalıştırdığın insanların kahramanısin. Ama hepsinden önemlisi, Nate'nin kahramanıydın."

Mark, hala başını iki yana sallıyordu. Kafası karışmıştı. Yine de içinde filizlenmeye başlayan umuda engel olamıyordu.

"Aksini nasıl düşünebilirsin? Nate'nin benimle evlenebilmesi için aradan çekildin."

"Ama sen onu seviyordun."

Lauren, kollarında huzur içinde uyuklayan ama hala emme emmeye devam eden bebeğe baktı. "Evet, onu sevdim. Onu elimden geldiğince sevdim. Onu yeterince sevemediğim için üzgün müyüm? Evet. Onu aldığım her nefeste özlüyor muyum? Evet. Ama bu seni daha az sevmemi sağlamıyor. Seni vazgeçtiğin ve bize verdiğin her şey için seviyorum. Seni olduğun gibi seviyorum."

Mark, güçlkle yutkundu.

"Seni seviyorum, Mark. Her zaman sevdim. Terk edilmiş o küçük çocuğu sevdim. Ama sen o küçük çocuğun içinden en güzel yönleri bulup çıkardın. Birçok şey olabiliirdin. Ama iyi bir adam oldun. Sen, Eddie'yi ve kızları kurtaran adamsın. Ailesinin gözünde erkek kardeşinin adını temizleyen adamsın. Fakat sonuçta sen de bir insansın. Sen onu bulmadan önce çoktan kaybolmuş kardeşini kurtarmak senin elinde değildi. Raymond, senin sorumluluğunda değildi. Ama ben ve bu çocuk, senin sorumluluğun altındayız."

Lauren'in sevgi dolu gözleri yaşlarla dolmuştu. Söylediklerinden o kadar emin görünüyordu ki, Mark bile ona inanmaya başlamıştı. "Sana çok ihtiyacımız var. Bu defa kaçma. Her zaman yanımda olacağından şüphe etmek zorunda kalmayayım. Beni yeniden arzula. Sana ihtiyaç duyduğum kadar, sen de bana ihtiyaç duy."

Mark, birden onun önünde diz çöktü. "Seni arzulamaktan, sana ihtiyaç duymaktan hiç vazgeçmedim."

Lauren, ona uzanarak saçlarına dokundu. Yanağını okşadı. "Bunu bana anlat. Bana göster. Benimle hayatın boyunca arzuladığın tek kadınmışım gibi seviş."

Uyuyan bebeği beşiğine yatırdıklarında gün doğmak üzereydi. Ve Mark, kalbine, ruhuna, vücuduna sahip olan o kadını serin, saten çarşafın üzerine yatırdı. Lauren'in geceliği yerdeydi. O güzel, kahverengi gözleri yanına uzanan erkeğin üzerindeydi.

Mark, onun güneş ışığı altındaki görünüşünü seviyordu. Yeni bir günün ışıklarının genç kadının buğday rengi tenini aydınlatışını, kalçalarının, göğüslerinin kıvrımlarını okşayışını seviyordu. Elini onun uzun, ince bacaklarında, yuvarlak göbeğinde dolaştırırken bu vücutta adeta hayat buluyordu.

"Bana bakışını seviyorum," diye mırıldandı Lauren. "Bana dokunuşunu seviyorum." Urpererek içini çekti. O sırada Mark'ın okşadığı göğüslerinden birinden bir damla süt aktı. Bu manzara öyle güzeldi ki, Mark adeta büyüldü. Genç kadın, onun başını göğsüne çekerek tadına bakmasına izin veriyordu.

Mark, sevginin ve yaşamın tadını aldı. Dudakları tutkuyla birleştğinde ve onun içine girdiğinde, ona karşı hiç doyurulamayacak bir açlık duyuyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Lauren, onu iyice içine alabilmek için kalçalarını kaldırırken.

O anda Mark, genç kadının tamamen kendisine ait olduğunu hissetmişti. Lauren, aşkın yaşadığı o yere onu kabul etmişti. Yaşamak hiç bu denli güzel olmamıştı. Mark, kendi hayat tohumlarını onun içine akıtırken, aklında tek bir düşünce vardı: Bir daha kaçmak için hiçbir nedeni olmayacaktı.

Hayat çok güzel. Seviliyoruz. Nathan Bebek, yarın bir yaşında olacak. Önümüzdeki hafta Mark ile evleniyoruz. Bu kadar mutlu olabileceğimi, onunla birbirimizi bu denli tamamlayabileceğimizi hayal bile edemezdim. Ve Nate'nin göklerden bize bakıp gülümsediğine yürekten inanıyorum.

-Lauren Remington'un günlüğünden alıntı

SON